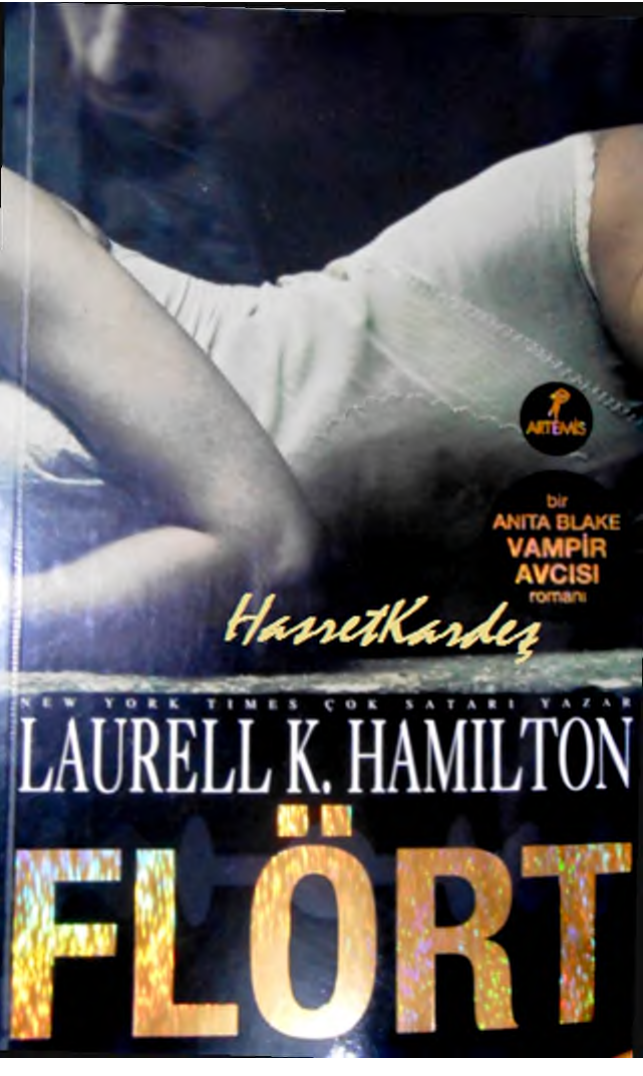

ARTEMİS
bir
ANITA BLAKE
VAMPİR
AVCISI
romanı
HasretKardeş
NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZAR
LAURELL K. HAMILTON
FLÖRT

FLÖRT

ANITA, ERKEKLER KONUSUNDA YENİ YENİ RAHATLIYORDU. ERKEKLER ONU SEVİYORDU. BU KESİNDİ. AMA KENDİNİ GÜVENDE HİSSEDEREK FLÖRT ETMEK, TEHLİKELİ BİR İŞTİ.

Tonny Bennington, ondan, yakın zamanda kaybettiği eşini yeniden hayata döndürmesini istediğinde, Anita Blake, adamın kaybı için derin bir üzüntü duydu. Anita, aşk hakkında bir şeyler bilirdi. Kaybetmeye dairse, her şeyi... Tonny Bennington ikna olacakmış gibi görünmese de, Anita bir nekromanısır olarak, adamın ihtiyaç duyduğuna inandığı mucizeyi gerçekleştiremeyeceğini biliyordu. Anita'nın, merhum Bayan Bennington'ın mezarından çıkmaya zorlayacağı yaratık, sevgili Bayan Bennington olmayacaktı. Tam anlamıyla değil. Ve uzun zaman için değil.

"Anita Blake'i iş başında, en iyi yaptığı şeyle uğraşırken -ölüleri dirilterek- görmek harika."
- Charlaine Harris

"Stephanie Meyer'in Alacakaranlık serisinden ve Charlaine Harris'in Güneyli Vampir-Sookie Stackhouse serisinden önce, seksi ve kararlı vampir avcısı Anita Blake vardı."
-USA TODAY

LAURELL K. HAMILTON'ın gizem, büyü, korku ve romantizm temalı seri[illegible]romanıyla *New York Times* çoksatar listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in macera[illegible] milyonlarca okura ulaştı. Hamilton, eşi, kızı, dört buldog ve sayısı durmadan değişen bala[illegible]ouis, Missouri'de yaşıyor. www.laurellkhamilton.org adresinden yazar hakkında daha fazla bilgiye u[illegible]rsiniz.

www.epsilonyayinlari.com
www.facebook.com/pages/Epsilon-Yayinlari
www.twitter.com/EpsilonYayinlari

Epsilon Yayınları: 1000

AB/406
ABG/182
AÇ/266
A/55

FLÖRT

Hamilton, Laurell K.

Orijinal Adı: *Flirt*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Selim Yeniçeri
Türkçe Düzenleme: Seçil Fısek
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Temmuz 2013

ISBN: 978-605-142-321-0
Sertifika No: 10905

Hamilton, Laurell K. © 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

TEŞEKKÜR

Bu kitapla, süreci başından sonuna kadar ilk kez gören Carri'ye. Takıma hoşgeldim. Daima sadık olan Shawn'a. İkinizin de arkamı kolladığınızı biliyorum. Pili, yemekler ve dostluğun için teşekkürler. Hala orada olan diğerleri: Mary, Sherry ve Teresa. Bütün komiklikleri ve sıkı çalışması için Jennie'ye. Yazı grubuma: Tom Drennan, Deborah Millitello, Marella Sands, Sharon Shinn ve Mark Sumner. Başkalarından samimiyetle hoşlanmayan kimse ona sahip olamaz; en azından tanışma ve konuşma anlarında. Karizma daima özgündür; yüzeysel olabilir ama asla sahte değildir.

- P. D. James

Giriş

Fikirlerimi nereden buluyorum? Bir kitap için yeterli olup olmadığına nasıl karar veriyorum? Nasıl çalışıyorum?

Flört adlı bu kitabımla ilgili fikri bulduğumda bu tür sorularla sık sık karşılaştım ve ilk fikrin ortaya çıkışından ürünün tamamlanışına kadar olan süreci gözlemlemeye karar verdim. Romanı okuduktan sonra, kitabın sonunda bu hikayeye ilham veren gerçek yaşam olayını da okuyabilirsiniz.

Kitabı ve makaleyi okuduktan sonra da resimleri göreceksiniz. Gerçekten; *The Devil's Panties*'den (Şeytanın Külotu) Jennie Breeden'ın çizimlerini. Karikatürler, onun bana ilham veren olayla ilgili algısıdır. Makaleyi okursanız veya çizimlere bakarsanız, romanın sürprizini

biraz kaçırırsınız. Bu yüzden lütfen önceden bakmayın, tamam mı? Bunu bir uyarı olarak görün. Ben uyarımı yapayım da.

Şimdi sayfayı çevirin ve Anita Blake'le biraz kaliteli zaman geçirmeye hazırlanın.

1

"Karımı ölümden geri getirmenizi istiyorum, Bayan Blake," dedi Tony Bennington, üzerindeki pahalı takım elbiseye ve sağ bileğindeki Rolex'in parıltısına uygun bir sesle. Saatini sağ bileğine takması, muhtemelen solak olduğunu gösteriyordu. Hangi elini kullandığı o kadar da önemli değildi, fakat insanlar sizi sık sık öldürmeye kalkıştığında, ellere dikkat etmeyi öğreniyorsunuz.

"Başınız sağolsun," dedim otomatik bir tavırla çünkü Bennington herhangi bir yas belirtisi sergilemiyordu. Yüzü rahat, neredeyse ifadesizdi, o kadar ki beyaz saçlı, *elli yaşımın üzerindeyim ama formdayım* diyen tarzıyla yakışıklıysa bile, ifadesizliği bütün eğlenceyi yok ediyordu. Belki de ifadesizliği onun yas tutma tarzıydı ama gri gözleri benimki-

lere bakarken soğuk ve sağlamdı. Ya acısını çok iyi kontrol ediyordu ya da karısının ölümüyle ilgili hiçbir şey hissetmiyordu ki işte bu ilginç olurdu. "Neden karınızı ölümden geri getirmemi istiyorsunuz, Bay Bennington?"

"Hizmet fiyatınız düşünülürse, bunun bir önemi var mı?" diye sordu.

Yavaşça gözlerimi kırptım ve bacak bacak üstüne atarak yine otomatik bir tavırla eteğimi düzelttim. Ona gözlerimden yansımadığını bildiğim bir şekilde gülümsedim. "Benim için var."

O anda gözlerinde bir duygu belirdi: Öfke. Gözlerini koyulaştıran duygu, sesinden çok az belli oluyordu. Belki bu da sağlam özdenetiminden kaynaklanıyordu. "Bu kişisel bir konu ve onu bir zombi olarak geri getirmek için ne olduğunu bilmenize gerek yok."

"Bu benim işim, Bay Bennington, sizin değil. Bir zombiyi ayağa kaldırmak için neye ihtiyacım olduğunu siz bilemezsiniz."

"Araştırmamı yaptım, Bayan Blake. Karım öldürülmedi, dolayısıyla et yiyen intikamcı bir canavar olarak geri dönmeyecek. Psişik veya cadı değildi ve onu normal bir zombiden öteye geçirecek herhangi bir dinle yakınlığı da olmadı. Onu tören için kötü bir aday yapacak hiçbir şey yok."

Bir kaşımı kaldırdım. "Etkilendim; gerçekten araştırmışsınız."

Bir kez başıyla onayladı ve bakımlı eli özel dikim takımının yakasını düzeltti. "O halde yapacak mısınız?"

Başımı iki yana salladım. "Bir neden olmadan hayır."

Öfkesi gözlerine geri dönerken kaşlarını çattı. "Ne tür bir neden istiyorsunuz?"

"Ölüyü rahatsız etmeme yetecek kadar iyi bir neden."

"Fahiş fiyatınızı ödemeye hazırım, Bayan Blake; bunun sizin için yeterli olacağını sanıyordum."

"Para her şey değildir, Bay Bennington. Ölüyü neden geri getirmek istiyorsunuz? Bundan ne kazanmayı umuyorsunuz?"

"Kazanmak," dedi. "Bununla ne demek istediğinizi bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum, ancak ilk soruma cevap vermemeye devam ediyorsunuz. Belki farklı şekilde ifade edersem cevaplayabileceğinizi düşündüm."

"İki soruya da cevap vermek istemiyorum," dedi.

"O halde karınızı geri getirmeyeceğim. Şirketimizde paranızı almaktan mutluluk duyacak başka kişiler de var ve fiyatları benim kadar yüksek de değil."

"Herkes sizin en iyisi olduğunuzu söylüyor."

Omuz silktim. Böyle sözlere nasıl cevap vereceğimi asla bilemezdim ve en iyisinin sessiz kalmak olduğunu öğrenmiştim.

"Gerçek bir nekromansi ustası olduğunuzu ve her türde hortlak üzerinde gücünüz olduğunu söylüyorlar."

Yıllar boyunca ustalaştığım gibi yüzümü ifadesiz tuttum. Adam haklıydı, fakat bunun yaygın şekilde bilindiğini sanmıyordum. "Böyle konuşmalarla bir kızın ayaklarını yerden kesebilirsiniz."

"Birleşik Devletler Federal Bürosu Doğaüstü Masası'nda en yüksek idam sayısı sizde. Çoğu haydut vampirler ama bazıları hayvanadamlarmış."

Omuz silktim. "Bu bir sicil meselesi, evet, ancak bunun benden istediğiniz şeyle hiçbir ilgisi yok, Bay Bennington."

"Sanırım bir kadın Casanova olarak yaptığınız ününüzle biraz ilgisi var."

"Aşk hayatımın, ölüleri geri getirme yeteneğimle ilgisi olduğunu da sanmıyorum."

"Her türde hortlağı gerçekten kontrol edebiliyorsanız, o halde vampirleri öldürürken hala onlarla nasıl birlikte olabildiğiniz açıklanabilir."

Söz konusu vampirlerden biri olan Jean-Claude, güçlerim yüzünden ilişkimizde külot giyenler açısından biraz şüpheliydi; tıpkı onun üzerimdeki vampir güçleri yüzünden ilişkimizin ne ölçüde benim kararım olduğunun şüpheli olduğu gibi. Aramızda metafiziksel bir bağ ve zorunluluk vardı. "Jean-Claude ve ben yakın zamanda gazetelerdeydik, dolayısıyla bunun için çok fazla araştırma yapmak zorunda kaldığınızı sanmıyorum."

"*St. Louis'in en çekici çiftlerinden biri*, yanlış hatırlamıyorsam manşet böyleydi."

Utançla yüzümü buruşturmamaya çalıştım ve başardım. "Jean-Claude o kadar güzel biri ki onun yanındaki herkes çekici görünür."

"Bu kadar alçakgönüllülük bir kadına yakışmıyor," dedi Bennington.

Kaşlarımı çatarak gözlerimi kırpıştırdım. "Pardon ama bununla ne kastettiğinizi anlamadım."

Yüzümü inceledi. "Gerçekten anlamadınız, değil mi?" dedi.

"Söyledim ya." Bir şey kaçırmışım gibi hissediyordum ve hoşuma gitmemişti. "Kaybınız için üzgünüm, fakat beni ikna edemiyorsunuz."

"Bilmem gereken şu ki ününüz gerçek mi, yoksa sizinle ilgili anlatılan birçok hikaye gibi sadece laf mı?"

"Ünümü hakkıyla kazandım, ancak benimle ilgili gerçekten araştırma yaptıysanız, o zaman eğlence olsun, heyecan yaratsın diye veya acı çeken akrabalar herhangi bir planları olmadan özlemlerini dindirsin diye ölüleri geri getirmediğimi de öğrenmişsinizdir."

"Bir plan. Ne tür bir plan?"

"Siz söyleyin. Karınızı-zombi-olarak-geri-getirmeyi-*neden*-istiyorsunuz?"

"Soruyu anladım, Bayan Blake; ağır ağır söylemenize gerek yok."

"O halde ya soruya cevap verin ya da bu görüşme bitsin."

Bana, gözlerini fırtına bulutu grisine çeviren bir öfkeyle baktı. Oturduğu koltuğun kolçaklarının üzerindeki yumruklarını sıktı ve dişlerini sıkarken çenesinde bir kas seğirdi. Yine demir gibi özdenetim.

Ayağa kalkarak alışkanlıkla eteğimin arkasını düzelttim. Sadece benimle konuşmak için bile ne kadar para ödediğini bildiğim için kibar davranıyordum ve reddedeceğim için en azından parası karşılığında bir şeyler elde edebildiğini hissetmesini istiyordum, fakat artık canıma yetmişti.

"Size ihtiyacım var, çünkü cesedinden geriye pek fazla bir şey kalmadı. Çoğu nekromansi ustası, işi yapabilmek

için neredeyse bozulmamış bir ceset gerektiğini söylüyor; benim elimde sağlam bir ceset yok." Bunları söylerken bana bakmamıştı ve ağzının etrafında bir seğirme, gözlerinde benden gizlediği bir gerginlik vardı. İşte şimdi acısını görüyordum.

Arkama yaslanarak daha nazik bir sesle konuştum. "Nasıl öldü?"

"Bir patlama oldu. Yazlık evimizde bir gaz sızıntısı vardı. Oraya benden önce gitmişti. Ben ertesi gün ona katılacaktım, fakat o gece..." Yumruklarını sıktı ve çene kasları sert bir şeyi ısırmaya çalışıyormuş gibi gerildi. "Karımı seviyordum, Bayan Blake." Bu kelimeler onu boğuyormuş gibiydi. Bana baktığında koyu gri gözleri parladı. Akıtmadığı gözyaşlarına da diğer her şeye tutunduğu gibi tutunuyordu: Sıkıca.

"Size inanıyorum ve kaybınız için gerçekten üzgünüm, ancak onu böyle geri getirmekten ne elde etmeyi umduğunuzu bilmem gerekiyor. Bir zombi olacak. İnsana çok benzeyebilirler, Bay Bennington, hem de çok, ama değildirler. Onu geri getirdiğimde yanınızda tutabileceğinizi, onunla yine birlikte olabileceğinizi sanmayın, çünkü bunu yapamazsınız."

"Neden?"

Ona gerçeği söylerken elimden geldiğince nazik bir sesle konuştum. "Çünkü zaman içinde çürümeye başlar ve karınızı en son o görüntüsüyle hatırlamak istemezsiniz."

"Geri getirdiğiniz zombilerin öldüklerini bile bilmediklerini duymuştum."

"Başlangıçta bilmezler," dedim, "fakat zamanla büyünün etkisi geçer ve pek... hoş değildir, Bay Bennington."

"Lütfen," dedi, "bunu sizden başka kimse yapamaz."

"Onu sizin için gerçekten ölümden geri getirebilseydim belki bunu yapardım. Sizinle bütün dini/felsefi sorunu tartışmayacağım, fakat gerçek şu ki ben bile istediğiniz şeyi yapamam. Zombileri ayağa kaldırıyorum, Bay Bennington ama bu ölüleri ölümden geri getirmekle aynı şey değildir. Oldukça iyiyim, belki bu işteki en iyisiyim, ancak o kadar iyi değilim. Kimse değildir."

Yanağından bir damla süzülmeye başladı ve kendim de ağlamaktan nefret ettiğim için o gözyaşlarının nasıl yaktığını, boğazının nasıl acıdığını biliyordum. "Ben yalvarmam, Bayan Blake... asla... ama şimdi size yalvarıyorum. Ücretinizin iki katını öderim. Bunu yapmanız için ne gerekiyorsa vermeye hazırım."

Ücretimin iki katını ödemeyi önermesi, gerçekten göründüğü kadar çok parası olduğu anlamına geliyordu; tasarımcı kıyafetleri giyip Rolex saat takan birçok kişi para sahibidir zaten. Tekrar ayağa kalktım. "Üzgünüm, fakat istediğiniz şeyi yapacak yetenekte değilim. Bu dünyada hiç kimse, karınızı sizin istediğiniz şekilde ölümden geri getiremez."

"Yani bir vampir olması için artık çok mu geç?"

"Öncelikle, vampir olarak tekrar ayağa kalkması için ölmeden önce ısırılmış olması gerekir. İkincisi, bir patlamada öldüğünü söylemiştiniz."

Gözyaşlarına aldırmadan başıyla onayladı, ancak gözlerindeki acı ve çenesindeki gerginlik açıkça görülüyordu.

"Ateş her şeyi yok eden birkaç şeyden biridir, doğaüstü varlıklar dahil."

"Buraya gelmemin nedenlerinden biri, Bayan Blake, geride sadece yanmış parçalar kaldığında çoğu nekromansi ustasının ölüleri geri getirmekte zorlanması. Bunun ellerinde çok az malzeme olmasından kaynaklandığını sanıyordum ama asıl neden ateşin kendisi mi?"

Bu iyi, hatta zekice bir soruydu ama ona verecek iyi bir cevabım yoktu. "Gerçekten emin değilim. Çoğu nekromansi ustasının ölüyü geri getirmek için neredeyse bütün bir cesede ihtiyaç duyduğunu biliyorum, fakat yanarak ölmenin süreci engellediğini anlatan bir makale okuduğumu hatırlamıyorum." Yerimden kalkarak masamın etrafından dolaşıp tokalaşmak için ona elimi uzattım. "Yardımcı olamadığım için üzgünüm, Bay Bennington, ama inanın bana, sizin için yapabileceğim şeyi istemezsiniz."

Ayağa kalkmadan, oturduğu yerden bana baktı. "Siz St. Louis şehir efendisinin kız arkadaşısınız. O, bütün bunların üstesinden gelip onu vampir olarak geri getirecek kadar güçlü değil mi?"

Aslında Jean-Claude'un kız arkadaşı olmaktan çok daha fazlasıydım. Onun insan hizmetkarıydım, ancak bu konuyu basından uzak tutmaya çalışıyorduk. Birleşik Devletler Ajanı olarak birlikte çalıştığım polis gücündekiler, bir vampirle yattığım için zaten bana güvenmiyorlardı; mistik bağlantımızdan emin olsalar, benden daha da az hoşlamrlardı.

Elimi indirerek açıklamaya çalıştım. "Üzgünüm, gerçekten, fakat şehir efendisi de hala bütün vampirler gibi aynı metafiziksel kanunlara bağlıdır. Karınız ölmeden önce

defalarca ısırılmış olsaydı, vampir olmasına rağmen patlamada yok olurdu."

Elimi tekrar uzattım ve bu kez sıkmasını umdum.

Nihayet ayağa kalkarak elimi sıktı. Ancak elimi bırakmadan ciddi bir ifadeyle gözlerime baktı. "Onu, ölü olduğunu bilmeyecek ve ölü gibi görünmeyecek bir zombi olarak geri getirebilirdiniz."

Elimi çekmeden tutmasına izin verdim ama hoşuma gitmemişti. Yabancıların bana dokunmasından asla hoşlanmazdım. "Getirebilirdim ve birkaç gün içinde çürümeye başlardı. Önce zihnini kaybetseydi artık karınız olmazdı ama vücut zihinden önce çürümeye başlasaydı, o zaman çürüyen bir bedende kapana kısılmış olurdu ve bunu bilirdi." Boştaki elimi kenetlenmiş olan ellerimizin üzerine koydum. "Ne onun için ne de kendiniz için bunu istersiniz."

Bunun üzerine elimi bırakıp geri çekildi. Gözleri öfkeden çok kaybolmuşluğu yansıtıyordu. "Ama veda edecek birkaç gün, onunla birlikte olabileceğim birkaç gün buna değebilirdi."

Ona neredeyse "birlikte olmak" derken seksi mi kastettiğini soracaktım ama bilmek istemiyordum. Sonuçta bu zombiyi ayağa kaldırmayacaksam, bilmeme de gerek yoktu. Diğer meslektaşlarım arasında müşterilerinin bu isteğini yerine getirenler vardı, ki çoğumuz bu yüzden müşterinin, zombinin geldiği günün gecesinde mezara geri dönmesinin neden gerektiğini anlamalarına dikkat ederdi. Gelen kişiyi hemen mezara geri göndermek bir sürü sorunu ortadan

kaldırırdı. Zihnimde ihtiyaç duymadığım türden görüntüleri kafamdan atmak için çabalamak zorunda kaldığım sorunlar. O kadar çok zombi görmüştüm ki ortalıkta paytak paytak dolaşan bir cesetle seks yapmanın iyi bir fikir olacağından emin değildim.

Onu kapıya doğru götürürken daha fazla itiraz etmeden geldi. Tartışmayı kazandığımdan emin değildim. Aslında, karısını ölümden geri getirmek için başkasını bulmaya çalışacağına bahse girebilirdim. Birleşik Devletler'de bunu yapabilecek birkaç meslektaşım vardı ama muhtemelen benimle aynı nedenlerden dolayı reddederlerdi. Bu vakada dehşet unsuru çok fazlaydı.

Kapı açıldı ve geçtik. Normalde bu, kapıyı kapayıp onunla işimi bitirmem demek olurdu, ancak müşterimde, acısına rağmen beni gülümseten birini görür gibi oldum. Diğer yandan, ofisime gelen her kırık kalp için kendi kalbimi kanatsam, başka insanların yaraları yüzünden uzun zaman önce kan kaybından ölmüş olacağımı öğreneli çok olmuştu.

Nathaniel bize sırtını dönmüştü ve o çocuk kesimi kollarıyla üzerine aşırı büyük gelen kısa tişörtü, kaslarının çoğunu sergiliyordu. Kestane rengi saçlarını, neredeyse bütün vücudunu izleyerek inen kalın bir örgü yapmıştı. Örgüsü, kaslı geniş omuzlarından aşağı dar beline ve poposunun sıkı çıkıntısına kadar dökülüyor, kaslı bacaklarını, baldırlarını izleyerek ayak bileklerine biraz kala bitiyordu. Şimdiye kadar çıktığım erkekler arasında en uzun saçlısı oydu. Normalden daha koyu olan saçları, dans

dersleriyle öğle yemeği randevumuz arasında aldığı duş yüzünden hala ıslaktı. Bana dönmeden önce olabildiğince zeki görünmeye çalışıyordum, çünkü sadece onu görmek bile yüzüme aptalca bir ifade verdiyse, yüzünü görmek daha da beter etmişti.

Nathaniel'ın daha geniş omuzlarının arkasından bana bakıp sırıtan Jason'dı. Gözlerinde, bir şekilde şansını zorlayacağını belli eden o yaramazca bakışlar vardı. Jason kötü niyetli biri değildi, sadece aşırı gelişmiş bir eğlence anlayışı vardı. Ona, *pişman olacağın bir şey yapma* diyen bir bakış atarak kaşlarımı çattım. Onun pişman olacağını söylemenin bir yararı olmazdı, çünkü asla pişmanlık duymazdı.

O da yakışıklıydı ama Nathaniel orada dururken ortamdaki en güzel insan olduğu söylenemezdi. Nathaniel'ın en yakın arkadaşıydı ve oradaki en güzel erkekle birlikte yaşıyordum, dolayısıyla buna alışkındık. Jason'ı çekici yapan şey görüntüsü -mavi gözler; şimdi Nathaniel'a dans dersleri için Fransız örgüsü yaptırabileceği kadar uzamış sapsarı saçlar; neredeyse giyinmeyecekmiş hissi veren göbeği açık tişörtler ve şortlar ki bir yetmiş boyundaki vücudunun bütün kaslarını ve güzel biçimini sergiliyordu - değil, o sırıtışı ve insanın aklına yaramazca düşünceler getiren hınzır bakışlarıydı. Seks de vardı ama sadece seks değildi; insanın yapmaması gerektiğini bildiği ama yine de yapmak istediği şeyler.

Jason'ın planladığı şeyi önceden tahmin edemediğim için hemen müşterime döndüm. "Kaybınız için üzgünüm, Bay Bennington, size daha fazla yardımcı olamayacağım için de üzgünüm."

Jason'ın iyi bir kalbi vardı ve yüzünün ciddileştiğini görünce ima ettiğim şeyi algıladığım anladım. Nathaniel sesime döndü ama onun yüzü de ciddiydi. Ne tür bir iş yaptığımı ve çoğu polise oranla, yas tutan akrabalarla daha fazla uğraştığımı biliyordu.

Güzellikle yakışıklılık arasında kalan bir yüzde Paskalya sürprizi gibi görünen dev gibi menekşe gözleri görmek için sadece bir anım oldu. Gözlerinin mi, yoksa saçlarının mı daha baskın olduğuna asla karar veremezdim ki sonra yüzünü görebileceğiniz şekilde saçlarını geri çekerdi. O güzelliğin gerçek olduğunu bilmek için uykusunda sık sık onu izlerdim.

Bennington kapının hemen önünde durarak iki adama baktı. "Beni tanıştırmayacak mısınız?" İfadesiz yüzü geri geliyor, bütün o öfke ve hayal kırıklığı demir gibi iradesinin ardına gizleniyordu.

Aslında tanıştırmayacaktım. "Belki de sizi tanıştırmak bana düşmez," dedim.

Bennington tekrar Nathaniel ve Jason'a baktı. "Siz Suçlu Zevkler'de dansçısınız. Web sitenizde bir leoparadam ve bir kurtadam olduğunuz yazıyor. Karım bir biçimdeğiştiren gecesine gitmişti. Anadan doğma soyunup biçim değiştirişinizi izlemenin çok sıra dışı bir deneyim olduğunu söylemişti."

İç çekerek araya girdim. "Bay Bennington, bu Brandon ve Ripley." Sahne isimlerini otomatikman kullanmıştım, çünkü biri kulüpten birini tanıdığında, o kimlikle devam etmek daha güvenliydi. Bütün dansçıların aşırı ateşli hayran-

ları vardı. Dans eden biçimdeğiştirenlerden biri olduklarında, sorun daha da büyüyordu. Nefret suçlarından geçilmiyordu. Tanrım, bazı batı eyaletlerinde hayvanadamlarla ilgili gevşek kanunlar vardı; onları öldürebilir ve size saldırdığını iddia edebilirdiniz; yapmanız gereken tek şey, kurbanın bir biçimdeğiştiren olduğunu kanıtlamak için kan örneği sağlamaktı. Nathaniel aynı zamanda benim leoparım ve Jason da kurdumdu. Jean-Claude'un vampir izleri ve kendi nekromansi güçlerim sayesinde, bir efendinin bazı güçlerine sahip bir tür yaşayan vampire dönüşmüştüm. Jean-Claude, Belle Morte'un soyundan geliyordu. Onlar kanın yanı sıra aşk ve şehvetle de beslenirdi ki ben seks ve aşkla beslenme ihtiyacını miras almıştım. Periyodik olarak beslenmediğimde ölmeye başlıyordum. **Olmasına izin vermeyecek kadar inatçı ve mahcup davranabiliyordum, fakat ben ölmeden uzun zaman önce Nathaniel "efendisi" tarafından tüketilerek ölür, vampir hizmetkarım Damian onu izler, arkasından da Jason giderdi. İntihar yeterince bencilceydi ama bu gülünç olurdu. Hayatımın dönüştüğü metafiziksel kargaşaya alışmak için hala çabalıyordum.**

Bir zamanlar içlerindeki hayvanları ofis kapımın diğer tarafından hissederdim ama kontrolüm artıyordu ve onlar da öyle olduklarından, normal insanlarla olduğu gibiydi. İstediklerinde beni şaşırtabilirlerdi.

Jason -diğer adıyla Ripley- gülümsedi ve yüzü o tanıdık neşeli, *tanıştığımıza sevindim ahbap* diyen ifadesiyle aydınlandı. "Sizi kulüpte gördüğümü hatırlamıyorum, Bay Bennington."

"Hiç gelmedim, fakat dediğim gibi karım sizi bir-iki kez ziyaret etmişti." Bir an tereddüt ettikten sonra ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı. Görüntünün avuç büyüklüğünde olmasına aldırmadığınız takdirde, video izlenebilen o büyük ekranlı telefonlardandı. Bennington birkaç tuşa bastı ve telefonu Jason'a uzattı. "Onu hatırlıyor musunuz?"

Jason gülümseyerek başını iki yana salladı. "Benim çalışmadığım bir gece gelmiş olmalı; yoksa hatırlardım."

Bennington telefonu Nathaniel'a uzattı. Nathaniel telefona dokunmadan ciddi bir yüzle baktı. başını iki yana salladı. "Çok güzel bir kadın."

"Öyleydi, Brandon, güzeldi." Bennington bu kez telefonu bana uzattı. Kadın sarışındı ve Hollywood tarzında bir güzelliği vardı; öyle ki gerçekten güzeldi ama bir düzine sarışın güzelin arasında dikkatinizi çekecek biri değildi. Her zaman yapay görünen bir tarzda çekiciliği vardı; sanki hepsi aynı fabrikada üretilmiş ve zengin erkekleri baştan çıkarıp iyi evlilikler yapmak üzere ortalığa salınmışlar gibi.

"Üzüldüm," dedi Nathaniel.

"Neden üzüldünüz?" diye sordu Bennington, yine öfkeli gözlerle bakarak.

"Anita kaybınız için üzgün olduğunu söylemişti; kaybettiğiniz kişi karınız değil mi?"

Bennington başıyla onayladı.

"O halde üzüldüm." Nathaniel'ı, duygusunun normal bir taziyeden daha güçlü olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum ama bunun nedenini Tony Bennington gittikten sonra soracaktım.

Hala adamı göndermeye çalışıyordum ama kapının dışında son bir erkek arkadaşım daha vardı. Micah mümkün olursa öğle yemeğinde bize katılmayı planlamıştı ve gerçekten gelmişti. Benim boylarımda olan Micah'nın, omuzlarından aşağı dökülen ve başının üzerine dümdüz yapışmasını sağlayacak kadar sıkı bir atkuyruğuyla arkadan bağlanmış kumral saçları vardı. Gözleri gri-yeşildi ve insanca değildi. O güzel yüzü -ve Micah yakışıklı filan değil, gerçekten güzeldi; zarif ve ince bir çene çizgisi vardı- sadece erkeksiydi. O güzel yüzdeki leopar gözleri, etkiyi daha da belirginleştiriyordu. Gözlerini gizlemek için çoğu zaman güneş gözlüğü takardı. Arkamdaki adamı görünce, otomatik bir hareketle, takmak için gözlüğünü çıkarmaya başladı.

"Gözlerinizi gizlemeye zahmet etmeyin," dedi Bennington, "basına verdiğiniz röportajı gördüm. İnsanlarla Likantroplar Arasında Daha İyi Anlayış Koalisyonu Başkanı ve bir leoparadam olduğunuzu biliyorum."

Micah ceket cebinden gözlüğünü çıkarmaktan vazgeçti ve gülümseyerek gruba katıldı. "Olduğumuz şeyi gizlemeye devam etmenin korku unsurunu güçlendirdiğine inanıyorum." Elini uzatmadı, çünkü bazı insanlar karşılarındakinin bir biçimdeğiştiren olduğunu öğrendiklerinde hiçbir şekilde dokunmak istemezlerdi. Bennington elini uzattı ve Micah da karşılık vererek tokalaştı.

"Tony Bennington, bu Bay Micah Callahan," dedim.

Normal insanlar gibi tokalaştılar. Bu, Bennington'a puan kazandırmıştı.

"Yine, Bay Bennington, size yardımcı olamadığım için üzgünüm, fakat karınızı geri getirmek için başka birini bulmamaya çalışmamanızı ısrarla öneriyorum."

"Para benim param; kabul edecek başka birini bulabilirim."

"Evet, ancak kimse karınızı geri veremez. İnanın bana; bir zombi aynı şey değildir, Bay Bennington."

Başıyla onayladı ve yine gözlerinde o acı belirdi. "Etrafta soruşturdum bile, Bayan Blake; herkes Ilsa'yı kendine benzeyecek ve ölü olduğunu bilmeyecek şekilde geri getirebilecek biri varsa, onun ancak siz olabileceğinizi söyledi, fakat siz de beni geri çevirdiniz." Yine dudağını ısırırken çene kasları geğirdi.

"Kaybınız için üzüldüm, Bay Bennington," dedi Micah, "fakat Anita hortlaklar konusunda uzmandır; kötü gideceğini söylüyorsa, ona güvenirdim."

Bennington'ın bakışları yine sertleşti. Dönüp Micah'ya baktı. "Sevdiğiniz birini kaybetmek korkunç bir şey, Bay Callahan."

"Evet, öyle," dedi Micah.

İki adam birbirlerine baktılar. Micah'nın bakışlarında kontrolünü kaybetmek üzere olan yeni biçimdeğiştirenleri yatıştırmasına yardımcı olan o sükunet vardı; oysa Bennington yine acı dolu öfkesiyle bakıyordu. Tekrar bana döndü. "Son cevabınız bu mu: Onu geri getirmeme yardım etmeyecek misiniz?"

"Bu tek cevabım, Bay Bennington. Size yardım edemeyeceğim için üzgünüm."

"Yani yardım etmeyeceksiniz."

"Söylediğim son derece açık; edemem."

Tekrar tekrar başını iki yana sallarken yüzü ifadesiz ve sanki içinde bir ışık sönmüş gibi solgundu. Belki de umudunu kaybetmişti; belki de ben son umuduydum ve artık o da yoktu. Elimden gelse umudunu geri verirdim, ancak istediği şeyi gerçekten yapamazdım; kimse yapamazdı.

Dönüp üç adama ve sonra tekrar bana baktı. "Onları seviyor musunuz?"

Bunun onu ilgilendirmediğini söylemeyi düşündüm ama yüzünde öyle bir acı vardı ki gerçeği söylemeye karar verdim. "Evet."

"Üçünü de mi?"

Sözü uzatmayı düşündüm; Micah ve Nathaniel'a aşık olduğumu ama Jason'ı arkadaş olarak sevdiğimi söyleyecektim. Hepsiyle yatağa giriyor olmam çoğu kimse için suyu bulandırıyordu ama dördümüz birbirimize karşı neler hissettiğimiz konusunda nettik ve Jason'ın önce arkadaşım, sonra başka şeylerim olduğunu hepimiz biliyorduk. Bu yüzden kısa cevabı verdim: "Evet."

Tekrar hepimize baktı, başıyla onayladı ve kapıyı açtı. "Asla aynı anda birden fazla kişiyi sevemedim. Bunu yapabilsem daha kolay olurdu."

Buna ne diyeceğimi tam bilemediğim için bir şey söylemedim. Anlayışlı görünmeye çalıştım ve bu kadarla bıraktım.

"Onların burada olması, sizinle ilgili en abartılı hikayelerden en azından bazılarının doğru olduğunu kanıtlıyor."

"Söylediklerinize karşısında sürekli suskun kalıyorum, Bay Bennington."

"Kadınların her zaman ne diyeceklerini bildiğini sanırdım."

"Ben bilemiyorum."

"Karım sizden farklı türde bir kadındı, Bayan Blake."

"Bunu çok sık duyuyorum," dedim.

"Lütfen, onu geri getirmeme yardım edin."

"Onu size geri verememe, Bay Bennington. Gerçekte istediğiniz şeyi hiçbir insan yapamaz; psişik açıdan ne kadar yetenekli olursa olsun."

"Peki gerçekte istediğim ne?"

"Bedenin, ruhun ve zihnin geri dönmesini istiyorsunuz. Ben işimde iyiyim, Bay Bennington, belki de en iyisiyim. Ama kimse o kadar iyi olamaz, ben bile."

Bunun üzerine tek kelime daha etmeden çıkarak kapıyı arkasından dikkatle kapadı. Micah bana sarıldı. "Bu çok sevimsizdi."

Beni öpmesi için yüzümü kaldırdım, öptü ve ben de ona sarıldım. "Sevimsiz," dedim. "Bu uygun kelimelerden biri."

Nathaniel bana arkadan sarıldı ve aniden kendimi birlikte yaşadığım iki sevgilimin arasında buldum. Nathaniel başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Yemeğe gel; Jason ve ben seninle utanmazca flört eder ve gülümsemeni sağlarız."

"Ben flört dışında kaldığım sürece," dedi Micah.

"Dışarıdayken flört etmemen sorun değil," dedi Nathaniel, "evde gayet iyisin."

Jason gelip yanımızda durdu. "Eğer dört kişi kalabalık demekse bunu anlarım."

Micah kolunu açarak Jason'ı da grup kucaklaşmasına katınca, Nathaniel da aynı şeyi yapabildi. Bir an için hepimiz birbirimize sokulduk ve Jason yüzünü benimkine dayadı. "Bütün müşterilerle nasıl uğraştığını anlayamıyorum, Anita."

"Yaslı akrabalar olmadan da yapabileceğim kesin," dedim.

"Bir ara," dedi Mary, arkamızdan gelerek, "bunu nasıl yaptığını bana da söylemen gerekecek."

Hepimiz birbirimizden ayrılarak ona baktık. "Neyi nasıl yaptığımı?"

Mary ellerini bize doğru salladı. "Haftalardır gördüğüm en seksi üç erkek ve hepsi seni yemeğe götürmek için burada. Yaşı otuzun üzerinde birini bulursan bana gönder." Bu beni güldürdü ki zaten amacı da buydu. Mary benim kadar uzun süredir burada çalışıyordu ve Tony Bennington'ınkinden daha kötü yas gösterileri de görmüştü.

İşe yaradığını göstermek için ona gülümsedim ve Bennington'ı hayal kırıklığına uğrattığım duygusunu üzerimden atmaya çalıştım. Ona gerçeği söylemiştim, fakat bazen yas tutarken duymak isteyeceğiniz en son şey, gerçeklerdir.

"Otuzun bir hayli üzerinde birkaç tane var, Mary, ancak vampirlerle ilgilendiğini bilmiyordum."

Genç kız gibi bir kahkaha attı ki çıkardığı ses, yaşınız ellinin üzerine çıktığında kanunen yasaklanması gereken türdendi ama Mary hala beceriyordu. Bense otuzun altın-

daydım ve hala aptal gibi görünmeden öyle sesler çıkaramıyordum. Benim için asla istemli bir ses değildi.

"Öğle yemeğinden sonra görüşürüz, Mary."

"Bu üçü benim yanımda olsaydı, öğle yemeğimi oldukça uzun tutardım."

Sırıttım ama kızarmama engel olamadım. Lanet olsun, her zaman o kadar kolay kızarırdım.

Mary yine kahkahalara boğuldu. Jason yanına gidip onun yanağına bir öpücük kondurdu ve bu kez kızarma sırası ondaydı. Hep birlikte kahkahalar arasında ofisten çıkarken Mary de bize katıldı. "Haydi oradan, arsız çocuk," dedi, Jason'a; oysa ilgi gördüğü için gözleri hala parlıyordu.

"Arsız, hmmm," dedi Jason. Gözlerindeki parıltının arkasında her ne varsa, gerçekleştirmesine izin vermeden onu kolundan yakalayarak kapıdan dışarı sürükledim. Mary daha sonra bana teşekkür mü ederdi, yoksa hayal kırıklığına mı uğrardı, emin değildim.

2

İşyerime yürüme mesafesindeki bir restoranda bir masaya yerleştik; Micah ve ben takım elbise giyiyorduk, diğer ikisiyse sıradan ölümlüler olarak aramıza karışmak için kaçmış spor salonu arkadaşlarına benziyorlardı. Şortlarının üzerine, Jason'ın arabasından aldıkları yazlık ağırlık çalışması eşofmanlarını giymişlerdi. Nathaniel hafif bir mont da eklemişti. Çok fazla dikkat çekmekten hoşlanmadığımı biliyordu; dikkati çeken ben olmasam bile. Micah daha az giyinmiş olmasına rağmen diğerleri kadar iyi görünüyordu ama o da benim gibi evde olmadığı sürece genellikle parlamazdı. Biz utangaçtık, fakat bu değişken bir ölçekti. Jason ve Nathaniel'a oranla utangaçtık, ancak çoğu insan gibiydik. Onların daha fazla giyinmesini ve bunu dile getirebilmelerini takdir ediyorduk. "Daha fazla giysiniz varsa, neden beni işten alırken daha az giyiniyorsunuz?" diye sordum.

"Mary kendisiyle flört etmemizden hoşlanıyor," dedi Nathaniel.

"Yani gece zamanı olsa ve Craig mesai yapsaydı, daha fazla mı giyinirdiniz?" diye sordum.

"Evet," dediler.

Konuyu bununla bıraktım, çünkü bunu yapmayı öğrenmiştim.

Micah ve Jason yuvarlak masanın iki ucuna oturmuş, Nathaniel'ı ve beni ortalarına almışlardı, fakat yemek gelene kadar istediğimiz kadar yakın oturmak kolaydı ve sonrasında da dirseklerimize biraz yer açmamız gerekecekti. O zamana kadar Micah ve ben el eleydik ki bu biraz fazla pasif bir kelime kalırdı. Parmaklarımızı birbirimizin parmakları üzerinde yukarı aşağı gezdiriyor, birbirimizin ellerinde küçük daireler çiziyorduk. Tırnaklarımı elinin üzerine hafifçe bastırınca gözlerini kapayarak dudaklarını araladı. O da tırnaklarını bileğimin iç tarafına bastırarak karşılık verdi ve gözle görülür bir ürpertiyi bastırmak zorunda kaldım. "Pekala, anlaşıldı, geri çekiliyorum." Sesim kısık çıkmıştı.

"Siz ikiniz çok eğleniyor gibisiniz," dedi Jason.

"Evet, öyle görünüyorlar," dedi Nathaniel ve ses tonu onu bakmama neden oldu. Aniden yüzlerimizin arasında sadece santimler olduğunu fark ettim. Micah ve ben hala el eleydik ama Nathaniel'ı bir şekilde ihmal edip etmediğimi merak ettim. Açıkça sormak için ağzımı açtığım anda o konuştu. "Sen ve Micah her zaman birbirinize bir sarılış veya öpüşmeden daha çok dokunuyorsunuz. Aranızda hep bir gerilim var; daima."

"Bunun için özür mü dileyeceğim?" diye sordum, hala kısık sesle konuşarak.

"Hayır," dedi kısık sesle, "benimle de aynısın." Eli eteğime uzandı ve naylon çorabıma dokunana kadar bacağıma kaydı. Elini çorabımın üzerinden bacağımın iç tarafına kaydırdı. Boştaki elimle elini yakalarken diğer elim Micah'nınkini sıktı; o da aynı şekilde karşılık verdi ve elinin baskısı ikisini de düşünmeme hem neden hem de yardımcı oldu, ancak pek de istemediğim bir şekilde.

Nabzım aniden hızlanmıştı ve bunun nedeni korkuyor olmam değildi. Mary yerimde olsa öğle yemeğini uzun tutacağını söylemişti ve bu aniden hiç de fena bir fikir gibi görünmedi. Kaşlarımı çatarak bundan biraz daha uslu düşünmeye çalıştım.

Nathaniel kulağıma eğilerek ılık nefesiyle fısıldadı. "Çok mu fazla geldi?"

Sesime güvenemediğim için başımla onayladım.

"Bunun onu güldüreceğini sanmıyorum," dedi Micah.

Başımı iki yana salladım.

Nathaniel nefesini doğrudan tenime üflemeyecek kadar geri çekildi. "Seni ve Micah'yı kıskanmıyorum, çünkü hala sana ilk kez dokunan benmişim gibi davranıyorsun."

Dönüp ona bakarken kaşlarımı biraz çattım. "Yani başkalarının onlara dokunmandan sıkıldığını mı ima ediyorsun?"

"Alın işte, onu düşündürdünüz," dedi Jason. "Düşünmek onu gülümsetmez."

Ona pek de dostça olmayan bir bakış attım.

Elçiye zeval olmaz, der gibi ellerini kaldırdı. "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Başkalarının beni bir geceliğine, haftada ya da ayda birkaç günlüğüne istediğini ama senin benden asla sıkılmadığını söylüyorum," dedi Nathaniel.

Ona dik dik baktım. "Onlar deliydi."

Mutlu bir şekilde gülümsedi. Birlikteliğimiz başladıktan aylar sonra varlığını öğrendiğim gülümsemesiydi bu. Böyle gülümsediğinde yaşı yirmi birden bile genç görünüyordu ve on yaşından önce ailesini kaybedip kendisini sokaklarda bulmuş olmasa, belki de hep böyle gülümseyecekti.

Jason, Nathaniel'ın arkasından bana doğru eğildi. "Neden hepinizle birlikte yemeğe gitmek istemediğimi şimdi hatırladım."

"Neden?" diye sordum.

Hepimize bir bakış attı.

"Sanırım Jason kendini dışlanmış hissediyor," dedi Micah.

Bu, Bayan Terbiye'nin işe yaramadığı anlardan biriydi. Jason'la yatıyordum ama erkek arkadaşım değil, sadece arkadaşımdı. Arada bir fark vardı. Dolayısıyla, bazen yatak arkadaşınız olan bir dostunuz siz öğle yemeğinde erkek arkadaşlarınızla öpüşüp koklaşırken kendini dışarıda kalmış hissediyorsa, ona bir sarılma borcunuz olur mu?

"Ben daha yakınım," dedi Nathaniel, "ancak sanırım o senden öpücük almayı tercih eder."

Jason her zamanki Jason'lığıyla kolunu Nathaniel'ın omzuna attı. "Kişisel bir şey değil, dostum, fakat o erkek değil."

Bu hepimizi gülümsetti ve Nathaniel'ın üzerinden uzanarak Jason'a bir buse verdim. Sanki şimdi dokunma faslını aradan çıkarmışız ve rahatça konuşabilirmişiz gibiydi.

Sohbet devam ederken dans derslerinin iyi gittiğini, fakat Jean-Claude'un kulüplerinden gelen başka dansçılara öğretmeye çalıştıkları bir koreografinin ters gittiğini öğrendik.

"Dansçıları eğitirken karşılaştığınız sorunu açıklayacağınızı söylemiştiniz," dedim.

"Circus ve Danse Macabre'den gelen bazı kadınları, sadece yakışıklı bir adam değil, öğretmenleri olduğuma ikna edemiyorum," dedi Jason.

"Sana saygı duymuyorlar mı?" diye sordu Micah.

"Bana kur yapıyorlar," dedi Jason.

Micah ve ben birbirimize baktık. Sonra ikimiz de tekrar Jason'a döndük. "Ve bu senin için bir sorun mu? Nasıl?" diye sordum.

Sırıttı. "Pekala, flört etmeyi seviyorum, ancak ders verdiğimde değil. Öğrenci kayıramam ve sınıfı flört ortamı gibi kullanamam, çünkü bu öğrenci kayırmak olur. Bu kadınları alıştıklarından daha sıkı çalıştırmaya uğraşıyorum ve onlar bundan kaçınabilmek için flörtü kullanmaya çalışıyorlar."

"İnsan kadınların çoğu striptizcilikten gelme," diye açıkladı Nathaniel, "ve çoğu striptiz kulüpleri Suçlu Zevkler'e benzemez, Anita. Çoğu kulüpte gerçekten dans etmeni istemezler; sadece biraz hareket edip giysilerini çıkarman yeterlidir. Jason onlardan gerçekten dans etmelerini istiyor."

"Dans etmek zor iştir," dedi Jason, "ve bu kadınlardan bazıları hayatları boyunca sıkı çalışmadan kaçınmak için güzelliklerini kullanmışlar."

"Kadınlar deyip duruyorsun," dedi Micah. "Erkek dansçılara da ders verdiğinizi sanıyordum.

"Veriyoruz ama çoğu Suçlu Zevkler'den geliyor ve Jean-Claude orada bize hep gerçek gösteriler yaptırıyor. Diğer hayvanadamlar da bu konuda itiraz etmiyor."

"Kendilerine söyleneni yapmazlarsa, haberin hayvan gruplarının liderlerine gideceğini biliyorlar," dedi Micah.

Jason gülümsedi. "Evet, Caleb onu Suçlu Zevkler'de garsonluktan dansçılığa geçirdiğin için hiç memnun değil, ey Leopar Kralı."

Micah hafifçe kaşlarını çattı. "Onu iş değiştirmeye zorlamadım; ona daha fazla para kazandıracak işler arasında seçim yapmasını sağladım, çünkü daha fazla paraya ihtiyacı olduğunu söyleyip duruyordu. Ben onun Nimir-Raj'ıyım; çeşitli işler arasında beyin fırtınası yapmasına yardım ettim. Striptizciliğin kötünün iyisi olduğuna karar verdi."

"Onun sızlanmalarından bıktık artık," dedim.

Jason sırıttı. "Ama sızlanmayı seviyor, ey Leopar Kraliçesi."

Micah'nın yanında kraliçeydim, fakat teknik olarak hala insandım ve biçim değiştirmiyordum. Kan testleri, içimde çok sayıda likantropi türleri olduğunu göstermişti ama hala insandım. Likantropi virüsü, içinde bulunduğu vücudu her türlü hastalıktan koruyordu ki bu da, ilkine yakalandığımda aslında ikincisine yakalanamayacağım

anlamına geliyordu, ancak her nasılsa vücudum hepsini toplamıştı. Bütün dünyada çeşitli türde virüs taşıyan ama biçim değiştirmeyen kırk kadar insandan biriydim. Dünya çapında kullanılacak likantropi aşısının üretimi için ilham oluşturmuştuk. Diğer yandan, bünyeme kattığım her yeni hayvanla, bir vampir gibi o hayvana hükmetme gücünü de kazanmıştım. Bunu tekrar yapmamak için gerçekten çabalıyordum.

Nathaniel'a döndüm. "Bennington'ın karısını tanıyordun, değil mi?"

Nathaniel ciddi bir yüzle bakarak başıyla onayladı. "Bir kürk düzendi."

"Bir ne?" diye sordum.

Jason açıkladı: "Polislerin rozet düşkünü hayranları veya müzik gruplarının zevk tutkunları gibi. Sadece ayda bir kez tüyleniyoruz diye bizi düzmek istiyorlar."

"Parası olduğu için özel dansçılar kiralıyordu," dedi Nathaniel, "ama o da çoğu kürk düzenden farklı değildi. Hayvan olduğumuz için en temel dürtülerimize karşı koyamayacağımızı düşünüyordu, sanki içimizde bir hayvan olduğu için hayır diyemezmişiz veya hayır demeye hakkımız yokmuş gibi."

Jason kaşlarını çattı. "İşten sonra bunu yapardım. Asla para için değil. Sadece bir kadın seksi olduğu ve beni arzuladığı için. Ne var ki bir süre sonra bir şeyi fark ettim; kendilerini yiyecek olmasa hayvanat bahçesindeki bir kaplanla da düzüşürlerdi ve benim de onlardan pek farklı olmadığımı düşünüyorlardı."

Bir kolumla Nathaniel'a sarıldım ve diğer kolumla Jason'ı da aramıza kattım. "İnsanlar bu kadar aptal olduğu için üzgünüm."

Micah arkama doğru eğildi ve masada grup halinde kucaklaşmaya çalıştık ki pek işe yaramasa da yine de yapmıştık. Geri çekildiğimizde Nathaniel ve Jason gülümsüyordu, amacımız da buydu zaten.

"Kulüpte şu kadınla çizgiyi aşan oldu mu?" diye sordum.

Nathaniel başını iki yana salladı. "Jean-Claude bu konuda çok katıdır, dolayısıyla hayır. Kürk düzenlerle yatacak birkaç dansçı ve fedai var, ancak özel dansımızı yaparken hemen oracıkta düzüşmemizi istiyordu. Bu onun fantezisiydi ve daha sonra bir otel odasında içimizden biriyle yatmak istemiyordu; en azından, ona işten sonra buluşmayı teklif eden Graham'a söylediği buydu."

Graham bir kurtadamdı ve dansçı değil, fedaiydi, ancak yeterince yakışıklıydı.

"Egosunu incitmiştir," dedim.

"Onu sürekli reddediyor olsan inciteceği kadar değil," dedi Jason ve bunun benim zayıf noktam olduğunu bilerek sırıttı.

Kaşlarımı çatarak konuya geri döndüm. "Dışarı mı atıldı?"

Nathaniel başıyla onayladı. "Güvenlik kadını dışarı çıkardı, çünkü hayır cevabımızı kabul etmiyordu ve fahişeymişiz gibi fiyatı yükseltip duruyordu."

Ne diyeceğimi bilemeyerek yüzümü onunkine yasladım, çünkü onunla ilk tanıştığımda gerçekten fahişelik ya-

pıyordu. Seçkin müşterilere hizmet eden yüksek fiyatlı bir fahişeydi, fakat sonuçta çoğu müşterisinin onu istemesinin nedeni, bir hayvanadam olduğu için çok fazla yaraya dayanabilecek ve hayatta kalabilecek olmasıydı. Nathaniel gibi acıdan hoşlanan biri için bile bu kadarı çok fazlaydı.

"Striptizciler hakkında birçok kişi böyle düşünüyor," dedi Jason.

"Biliyorum," dedi Nathaniel.

"Anita'yı neşelendireceğimizi sanıyordum," dedi Micah, "asık yüzlü olacağımızı değil."

İkisi de başlarını kaldırıp birbirlerine baktılar ve sonra Jason bana sırıttı. "Sanırım açıktan açığa flört sözü vermiştik."

"Bunu sen söylemiştin ve ben de katılacağımı düşünmüştüm," dedi Nathaniel.

Jason sırıtışını ona çevirdi. "Katılmayacak mısın?"

Nathaniel gülümsedi, omuz silkti ve başıyla onayladı.

"O halde flört başlasın," dedi Jason.

Açıktan açığa ifadesinin ne anlama gelebileceği konusunda biraz gergindim, fakat onların üzgün olmasındansa, biraz gülünç ve mahcup durumda kalmayı tercih ederdim. Her zamanki gibi, flört yine kafamı karıştırmıştı.

Jason, Nathaniel'la kendisinin açıktan açığa flört edeceklerini söylediğinde, bunu kendi küçük grubumuz içinde yapacağımızı sanmıştım, fakat garson masamıza gelince işler değişti. Garson kendinden çok emin bir şekilde başladı: "Kimse masanızla ilgilenmediği için özür dilerim." Ben Nathaniel'ın yanında oturuyordum, dolayısıyla Nathaniel başını kaldırıp ona baktığında adamın yüzünde beliren ifa-

deyi açıkça görebildim. Nathaniel'ın yaptığı tek şey buydu, sadece başını kaldırmıştı ve doğruca garsona bakan o gözler... Adam aniden kekelemeye başladı. Hayır, dalga geçmiyorum. Garson kekelemeye, bolca "hmmm," "ohh," "ahh" gibi nidalara pek de sıralı olmayan kelimeler karıştırmaya başladı. Onun tepkisini fark eden Nathaniel gülümsedi ki bunun hiç yardımı olmadı. Garson sonunda, "İçecek, içecek," dedi telaşla, "size içmek için ne getireyim?"

"Evet," dedim, diğerlerinin eşliğinde, "içecek iyi olur."

Bakışlarını Nathaniel'dan ayırmadan siparişlerimizi aldığı ve dolayısıyla hiçbirini yazmadığı için, gerçekten istediğimiz içecekleri alıp almayacağımızı merak ettim, fakat hepimiz merhametliydik ve adamın Nathaniel'ın cazibesinden kaçabilmesi için gitmesine izin verdik.

Jason, bana ve Micah'ya döndü. "Garsonla flört edebilir mi?"

"Hayır," dedik aynı anda. "Lütfen yapmayın," dedi Micah, "çünkü ya harika ya da çok berbat bir hizmet alırız ve Anita'yı işine geri götürmemiz gerekiyor."

Sonra elbette ki -beni bilirsiniz- sormak zorunluluğu duydum: "Garsonla flört etmek mi istiyorsun?"

"İkinizle birlikte olmasam bunu yapardım ama sizi rahatsız ettiğini biliyorum."

"Ben de bu yüzden ondan istedim," dedi Jason.

Micah'ya baktım. Birbirimizi anladığımızı düşündüm ama bir kadın olduğum için sessiz iletişime güvenemezdim. Bir şey söylemek zorundaydım. "Yani Nathaniel için bir şeylerin eğlencesini mi kaçırıyoruz?"

"Hayır," diye cevap verdi Nathaniel, "yabancılarla flört etmeyi, sizlerle aynı evde yaşamaya asla tercih etmezdim. İstediğim herkesle flört edebildiğim günlerde pek mutlu değildim; oysa şimdi mutluyum."

Dudaklarımda parlak ruj olduğu için onu nazikçe öptüm. Yine de geri çekildiğinde dudaklarında kırmızımsı bir renk vardı. "Garson bu tarafa geliyor," dedi Jason. "Onunla oynamak istiyorsanız, Nathaniel'a böyle sarılamazsın."

Jason'a itiraz etmedim, çünkü insanlarla dalga geçmenin kurallarını bilen biri varsa, kesinlikle oydu. Garson yanımıza geldiğinde orada öylece oturuyorduk. İçeceklerimizi doğru getirmişti, yani iyi hizmet alabilecektik.

Geri kalanlarımız orada değilmişiz gibi sadece Nathaniel'a bakarak siparişlerimizi aldı. Bizimle konuşuyor, hatta söylediklerimizi yazıyordu, fakat başka kimseye bakmıyordu. Nathaniel'sa hiçbir şey yapmadan sadece ona memnun bir ifadeyle bakıyordu. Bunun da flört olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Bir insana sadece onu "gördüğünüzü" belli etmek, flörtün belki de en önemli parçasıydı. Nathaniel bütün flörtlerin seksle ilgili olmadığını bana öğretmişti. Dostlarınızla, ailenizle, hatta iş görüşmesi yaptığınız biriyle bile flört edebilirdiniz; karşınızdakinin sizden hoşlanmasını veya dinlediğinizi, ilgi gösterdiğinizi anlamasını isterdiniz. Bense biriyle çıkmaya çalışmıyorsam, ona kendisinden hoşlandığımı belli etmekte pek başarılı olmadığımı öğrenmiştim. Daha geniş anlamda flört etmeyi öğrenmek her açıdan daha sevimli biri olmamı sağlamıştı, ancak daha az sevimli olmak da zor olurdu.

Masanın etrafında sessizlik oldu ve herkesin bana baktığını fark ettim; sonunda garson bile baktı. Gözlerimi kırpıştırarak garsona baktım. "Özür dilerim, ne oldu?"

"Ne sipariş vermek istiyorsun?" diye sordu Micah.

Hiçbir fikrim yoktu. "Üzgünüm ama ne istediğimi bilmiyorum."

Garson önce tekrar Nathaniel'a baktı, sonra bana döndü. "Birkaç dakika düşünün, sonra geri gelirim."

Cesaret veren bir tavırla ona gülümsedim. O da bütün yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle bana karşılık verdi. Sanırım sadece Nathaniel'a yakın oturduğum, dolayısıyla ikimize birden gülümseyebileceği için bunu yapmıştı, ancak gülümserken bronz bir teni ve kısa bir atkuyruğu yaptığı düz simsiyah saçları olduğunu fark ettim; saçlarının bir buklesi üçgen yüzünün kenarından sarkıyordu. Gözleri koyu renkti ve Nathaniel'ın ilgisini çekme arzusuyla parıldıyordu. Yakışıklıydı ve bu tür flörtün sorunu da buydu. Birine onu gerçekten görmeden "gördüğümü" belli etmenin yolunu bir türlü düşünemiyordum. Birini fark etmiş gibi yapamazdım. O kişiyi ya gerçekten fark ederdim ya da etmezdim. Bronz teninde bembeyaz parlayan dişleriyle gülümsemeye devam ederek mönümü önüme bıraktı.

"Bu konuda bahse girmediğimize sevindim," dedi Jason, "yoksa kaybederdim."

Nathaniel ona baktı. "Onun eşcinsel olduğunu düşündün."

"Sana karşılık veriş şekli... evet."

Mönümü inceleyerek ne istediğimi hatırlamaya çalıştım. Sanırım bir salataydı. Yoksa domuz etli sandviç miydi? O her zaman iyi olurdu.

"Ama ikinize de gülümsedi; dolayısıyla biseksüel olduğunu düşünüyorum."

"Domuz etli sandviç. İşe geri döneceğim için hafif yememe gerek yok. Ama garson bana gülümsemiyordu; sadece Nathaniel'a baktığını fark etmişti ve hala Nathaniel'a gülümserken bakabileceği kadaryakında oturan tek kişi bendim."

"Ona bakıp gülümsediğinde seni görmesini sağladın," dedi Nathaniel.

"Kasıtlı yapmadım," dedim.

"Hepimiz Nathaniel'ın cazibesine girmeye başladık sanırım," dedi Micah.

Ona döndüm. "Sen de mi?"

Başıyla onayladı, gülümsedi ve biraz utanmış gibi başını eğdi. "Biraz cazibenin politikada çok işe yaradığını anladım. İnsanların senden hoşlanmasını istersin; kimse başkalarına kendini sevdirmekte bu ikisinden daha başarılı olamaz." Bunu söylerken sesinde çarpık bir ton, yüzünde tiksintiyle keyif arası bir ifade vardı ama sonunda gülümsemeyle bitti.

Jason mavi gözlerini kırpıştırdı. "Ayyy, bu çok tatlı; bizden aşık olma dersleri alıyorsunuz."

Micah ona çatık kaşlarla baktı ve bunun beni hatırlatan bir bakış olduğunu fark ettim. Bütün çiftler birbirlerinin tavırlarını kopyalamaya başlar mıydı? Kendim Jean-

Claude'dan bir şeyler aldığımı biliyordum, ancak ben onun insan hizmetkarıydım ve dolayısıyla karakteristik ve psişik yeteneklerin tam anlamıyla iç içe geçmesi doğaldı. Ama Micah'nın Nimir-Ra'sı, yani leopar kraliçesiydim ve Nathaniel da benim hayvanımdı, dolayısıyla belki hala metafizikseldi. Micah'ya duyduğum başlangıçtaki çekimin vampir güçlerimden kaynaklandığını öğrenmiştim; benimkiler, Jean-Claude'unkiler değil. Belle Morte'un soyunun güçleri şehvet ve aşktı; dahası, birini ancak kendisinin istediği ölçüde kontrol edebilirdin. Benim için bu gerçekten iki kenarı keskin bir kılıçtı ve Nathaniel'la Micah söz konusu olduğunda, kalbime kadar kesilmekten çekinmezdim. Jason benim kurdum olana kadar, hala arkadaş kalabileceğimiz ölçüde kontrol sağlayabilmiştim. Onu bir kriz anında kazayla, sadece en yakın metafiziksel yardıma uzanarak kendime bağlamış olmama rağmen, birbirimize aşık olmamızı engellemiştim. Bu beni rahatlatmıştı ve onun da aynı şekilde düşündüğüne inanıyordum.

"İkimizle de flört ettiğini gerçekten anlamıyor musunuz?" diye sordu Nathaniel.

Ona bir bakış attım. "Bana bakarken sana bakmak zorunda kalmadan sana doğru gülümseyebilirdi. Sanırım sadece sana bakıp durduğunu fark etti ve sonunda mahcup oldu."

Nathaniel, benim üzerimden Micah'ya baktı. "Sen gördün. Ne dersin?"

Micah elimi tutarak nazikçe öptü. "Bence Anita kendisini bizim gördüğümüz gibi görmüyor."

Elimi geri çekmeye çalıştım. "Sabah gördüğüm ilk şey kendimim ve inanın bana, yataktan çıktığımda o kadar iyi görünmüyorum."

Elimi daha sıkı tuttu. "Seni sabahları muhteşem bulduğumuzu hala kanıtlayamadık mı?"

Kaşlarımı çattım ama elimi çekiştirmekten vazgeçtim. "Bütün çocukluğum boyunca bana güzel olmadığım söylendi ve sizler beni sadece vampir güçlerim yüzünden seviyorsunuz. Elinizde olmayabilir."

Nathaniel'ın kolları arkadan beni sararken, Micah da ön taraftan öpmek için yaklaştı. "Sen güzelsin, Anita. Yemin ederim ki bu doğru," diye fısıldadı. Kollarında gerilmiş, neredeyse paniğe kapılmıştım; neden? Babamın ikinci karısı sarışın ve mavi gözlü, uzun boylu ve Kuzeyli'ydi; ilk evliliğinden olan kızı ve daha sonra ikisinden doğan oğulları da öyle. Kardeşim Josh'u seviyordum ama ben aile resimlerinde hep karanlık sır gibi kalıyordum ve Judith beni doğuranın kendisi olmadığını, benim annemin İspanyol kökenli olduğunu arkadaşlarına açıklamakta hiç gecikmemişti. Bu konuda neden olarak hep kendi özgüven eksikliğimi görmüştüm, ancak artık hepsinin bu kadar olmadığını anlıyordum. Geçmişe gömülmüş, daha önce bakmadığım bir anı gibi değildi.

"Babam çalışırken bana bir yıl kadar büyükannem baktı. Annemi daha yeni kaybetmiştim ve bana çirkin olduğumu, koca bulamayacağımı ama iyi bir eğitim alıp iyi bir iş bulursam kendime bakabileceğimi söylemişti."

"Ne?" dedi Micah. Nathaniel'ın kolları beni daha sıkı sardı.

"Bana tekrar söyletmeyin; bu küçük bir çocuğa yapılacak çok kötü bir şey."

"Doğru olmadığını biliyorsun," dedi Micah, yüzümü inceleyerek.

Başımla onayladım ama sonra başımı iki yana salladım. "Sanırım... pek sayılmaz. Yani, insanların bana bakışından temiz olduğumu biliyorum ama sizlerin neden beni beğendiğinizi gerçekten anlayamıyorum. Gördüğüm tek şey, büyükannemin ve üvey annemin bana yeterince uzun boylu, yeterince beyaz ve yeterince güzel olmadığımı söyledikleriydi." Gerçekten çirkin bir kız olsam bile, beni gerçekten seven bir büyükannenin bunu söylemeyeceğini anladığımda paniğim azaldı ve göğsümdeki sıkışıklık gevşedi. Beni daha çok ders çalışmaya ve kariyer yapmaya teşvik etmiş olabilirdi, fakat çirkin olduğumu ve hiçbir erkeğin beni istemeyeceğini asla söylemezdi.

Nathaniel yanağımı öperken Micah da dudaklarımdan öptü. Kollarında hiç kıpırdamıyor, o çocukluk anımın beni sarmasına izin veriyordum. "Bunu neden şimdi hatırlıyorum?" diye sordum, kısık sesle.

"Hatırlamaya hazırmışsın," diye fısıldadı Nathaniel. "Küçük parçalar halinde inceleyebilmek için acılarımızı yudum yudum yüzeye çıkarırız."

Jason, Nathaniel'ın arkasından yumuşak bir sesle konuştu. "Birincisi, gerçekten güzel ve çekicisin. Büyükannenin yaptığı kötü bir şeymiş. İkincisi, terapide öğrendiğim bir şey şu ki kişi kendini en güvende, en mutlu hissettiği zamanlarda gerçekten acı verici şeyler yüzeye çıkarmış."

"Kabuslar görmeye başladığında Nathaniel'ın terapistinin bunu söylediğini hatırlıyorum. Neden böyle oluyor ki?" diye sordum, iki adamın kollarından çekilmeden.

"Kendini yeterince güvende hissediyorsun ve bütün kötü şeyleri inceleyecek destek ağına sahip olduğuna inanıyorsun. Bu yüzden hayatın en iyi hale geldiğinde, hepimiz en kötü acılarımızı alıp inceleme eğilimindeyiz."

İki sevgilimin kollarında dönerek Jason'a baktım. "Bu berbat bir şey," dedim.

Nazik gözlerle bakarak gülümsedi. "Kesinlikle, evet." Yüzümü inceledi. "Ağlamayacaksın, değil mi?"

Bunu düşündüm ve duygularımı yokladım. "Hayır."

"Ağlamak iyidir," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Ağlamak istemiyorum."

"Sen hiç ağlamak istemezsin ki," dedi Nathaniel.

Buna itiraz edemezdim. Bu yüzden, kendimi kollarına bıraktım ve önce Micah'yı öptüm, sonra dönebildiğim kadarıyla yanağımı Nathaniel'ın yüzüne yaslayarak fısıldadım: "Sonra, evde ağlarım."

"İçinden geldiğinde ağlamalısın," dedi.

"Şimdi içimden ağlamak gelmiyor."

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Duygularımı okuyabilirsin."

"Bana psişik açıdan bundan daha terbiyeli olmayı sen öğrettin," dedi.

"Ben daha da terbiyeliyim," dedi Micah.

Başımla onayladım ve yerime oturmaya başladım. Bana izin vermek için arkalarına yaslandılar. "İçimde varlığını

daha önce bilmediğim bir boşluk hissediyorum. Kırılgan... ki bundan nefret ederim."

Jason, Nathaniel'ın üzerinden uzanarak bacağıma dostça dokundu. "Sorun değil, biz yanındayız."

Başımla onayladım. İnsanları sevmekle ilgili sorun buydu; seni zayıflatıyordu. Onlara ihtiyaç duymana neden oluyordu. Onların yanında olmaması sanki dünyanın en kötü şeyiymiş gibi hissettiriyordu. Bennington'ın sözleri kulaklarımda çınlıyordu: *Sevdiğin birini kaybetmek korkunç bir şeydir.* Bunun doğru olduğunu biliyordum, çünkü daha sekiz yaşındayken annemi ölüme, kolejdeyken nişanlımı da annesinin baskılarına kaptırmıştım. Şimdi düşününce, ailesi beni sarışın ve beyaz olmadığım için istememişti. Soyağaçlarının o kadar kararmasını istemiyorlardı. Bu konuda kompleks yapmama hala şaşılabilir miydi? Kompleks yapmasam mucize olurdu.

O ilk aşkımdan sonra uzun bir süre kalbimi herkesten korumuştum; şimdi burada sevdiğim iki adamla ve en iyi dostlarımdan biri olan üçüncüsüyle oturuyordum. Bu kadar çok kişinin bana böylesine yaklaşmasına nasıl izin vermiştim ben?

Garson masaya geri döndü. Bana yine aynı şekilde gülümseyerek bakarken, Nathaniel'a değil, bana baktığını fark ettim. Yıllar boyunca erkekler bana ilgi duyduğunda yaptığım şeyi yapmaya-kaşlarımı çatarak ters bakış atmaya- başladım ve aslında öfkeli olmak istemediğimi o zaman anladım. Ben de gülümseyerek onu gördüğümü anlamasına izin verdim; gülümsemelerini benimle ziyan ettiğinin

farkındaydım ve buna minnettardım. Kendimi zorlayarak ona gülümsedim ve saf bir mutluluğun bütün benliğimi sarıp yüzümden yansımasına izin verdim. Gülümsemem tamamen garson için değildi; etrafımdaki erkekler içindi ama garsonun gülümsemesi yayılmıştı ve şimdi gözleri de parlıyordu. Paylaşması kötü bir şey değildi; aslında oldukça güzeldi. Hiç tanımadığın biriyle olsa bile.

3

Bayan Natalie Zell omuzlarından aşağı dökülmeyecek kadar kısa tutulmuş, sanatsal bir ustalıkla uzun görünecek şekilde biçimlendirilmiş kızıl bukleleriyle karşımda oturuyordu. Bu iyi bir illüzyondu ve muhtemelen de pahalıydı, fakat tasarımcı imzalı elbisesinden mükemmel makyajının -o kadar ki ilk bakışta kadının hiç makyaj yapmadığını sanabilirdiniz- altındaki neredeyse mükemmel tenine kadar her yanından zenginlik akıyordu. Yeterince zengin müşterilerim olduğundan, kimin hayatı boyunca para içinde yaşadığını artık anlayabiliyordum. İki gün sonra, Natalie Zell'in hayatı boyunca hiçbir eksiğinin olmadığına ve bunu değiştirmek için hiçbir neden görmediğine bahse girebilirdim. Solgun dudaklarını büzdüğünde yumuşak bir şekilde parıldadılar. **Eski zenginler pek süslü püslü değildir; bunu yeni zenginlere bırakırlar.**

"Kocamı ölümden geri getirmenizi istiyorum, Bayan Blake," dedi, gülümseyerek.

Yüzünde keder izleri aradım ama gri-yeşil gözleri iri iri açılmıştı ve bakışlarında hafif bir alaycılıkla, sakince kontrol edilen kişilik gücü dışında bir şey göremedim. Gözlerine fazla uzun süre veya fazla doğrudan bakmış olmalıyım ki göz temasını kesmek için bakışlarını indirdi.

"Bay Zell'i neden geri getirmek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Müdürünüzün, hizmetiniz için belirlediği fiyat düşünülürse, bunun önemi var mı?"

Başımla onayladım. "Var."

Açık renk elbisesinin altında bacak bacak üstüne attı. Sanırım bana bacaklarını göstermek istiyordu ama kişisel bir şey değil de, sadece alışkanlıktan olabilirdi. "Terapistim son bir vedanın bazı şeyleri çözmeme yardımcı olacağını düşünüyor."

Bu, ölüleri geri getirmemin standart nedenlerinden biriydi. "Terapistinizin adını bilmeliyim."

Bakışlarındaki o alaycılık silindi ve bütün o kontrolün ardında hissedebildiğim kişiliğini görür gibi oldum. Terapistiyle ilgili açıklamasına inanmamıştım.

"Adını neden öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu, müşteri koltuğunda kayıtsız bir tavırla arkasına yaslanırken.

"Standart prosedür." Gülümseyişimin gözlerimden yansımadığının farkındaydım. Çaba gösterebilirdim, fakat göstermedim. Kendini rahat hissetmesini istemiyordum. Gerçeği istiyordum.

Bana bir isim verdi.

Başımla onayladım. "Kocanızı zombi olarak geri getirilmiş halde görmenizin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü gösteren bir belge imzalamak zorunda. Duruma pek iyi tepki vermeyen birkaç müşterimiz oldu."

"İnsanların çürümüş, korkunç görünüşlü bir zombi karşısında travma geçirebildiklerini biliyorum." Yüzünü ekşiterek bana doğru eğildi. "Ama siz gerçek insanlara benzeyen zombileri kaldırıyorsunuz. Terapistim, Chase'in hayattaymış gibi görüneceğini, hatta başlangıçta kendisinin de hayatta olduğuna inanacağını söylüyor. Bu doğruysa nasıl travma yaratabilir ki?"

Terapisti aradığımda adamın bu hikayeyi destekleyeceğine bahse girebilirdim. Belki terapistine duyduğu güvenden kaynaklanıyordu, fakat kadının tepkilerinde bir terslik vardı. Genellikle cesur bir yüzün altındaki kederi görürdünüz. Bu kadın ya sosyopattı ya da rahmetli kocası Chase Zell umurunda bile değildi.

"Yani rahmetli kocanızı düşünüp konuşabilen bir zombi olarak geri getireceğim ve siz de onunla konuşup vedalaşacaksınız, öyle mi?"

Kadın mutlu bir şekilde gülümseyerek yine arkasına yaslandı. "Aynen öyle."

"Bence şirketteki diğer uzmanlardan birinden yardım istemelisiniz."

"Ama herkes, düşünebilen, konuşabilen ve canlıymış gibi hareket edebilen zombileri geri getiren tek kişinin siz olduğunuzu söylüyor."

Omuz silktim. "Bu ülkede aynı şeyi yapabilen bir-iki kişi daha var."

Başını iki yana sallarken pahalı saç modeli sallandı. "Hayır, kontrol ettim. Herkes tamamen canlıymış gibi bir zombiyi geri getirebilecek tek kişinin siz olduğunuz konusunda hemfikir."

Aklıma kötü bir düşünce geldi. "Rahmetli kocanızın son bir kez yapmasını istediğiniz şey nedir, Bayan Zell?"

"Bir kez daha canlı olmasını istiyorum."

"Ne kadar gerçek yaşama benzese de, bir zombiyle seks yapmak suçtur. Bunu yapmanıza yardım edemem; yasal olmaz."

Güzel makyajının altında kızardı. "Onunla bunu bir daha yapmak gibi bir niyetim yok. Özellikle de bir zombiyken. Bu... çok... iğrenç."

"Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim."

Kendini toparladı ama onu sarsmıştım; bunu yapabildiğimi görmek güzeldi. "O halde Chase'i benim için geri getirecek misiniz?"

"Belki."

"Neden bunu yapmıyorsunuz ki? Konu paraysa ücretinizin iki katını ödeyebilirim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu çok yüksek bir miktar."

"Benim çok param var. İhtiyacım olan şey, kocamı birkaç dakika daha canlı görebilmek."

O anda gözlerinde gördüğümün ne olduğunu veya neyden hoşlanmadığımı bilmiyorum. Kötü insanların etrafında o kadar çok zaman geçirdim ki yüzlerine bakmamak

elimde değil ve yalanları yüzünden korkunç geceler geçirdiğim çok sayıda müşterim de oldu. Hatta bir müşterim öldürdüğü kocasını bana geri getirtmişti ve adam da bütün öldürülmüş zombilerin yaptığını yapmıştı; katilini öldürmüştü. Kadını öldürene kadar ona hiçbir şey yapmasını emredememiştim. Böyle olaylar, bana masamın karşısında oturan nazik insanların hikayelerinden şüphelenmeyi öğretmişti.

"O birkaç dakikada onunla ne yapacaksınız, Bayan Zell?" diye sordum.

Kollarını zayıf göğsünde kavuşturarak kaşlarını çattı. Artık güzel veya nazik olmaya çalışmıyordu. Gözleri aniden yeşilden çok gri gibi göründü ve bana cilalı bir tabanca namlusunun çelik grisini hatırlattı. "Kim konuştu sizinle?"

Omuz silkerek hafifçe gülümsedim ve bir isim seçmesine izin verdim.

"Şu lanet olasıca bahçıvandı, değil mi? Baltayı kendim bilemeliydim."

Yüzümdeki hafif gülümsemeyi silmeden ona teşvik eden bir bakış attım. Sakin kaldığımda ve bildiğimden daha fazlasını biliyormuşum gibi göründüğümde insanların bana anlatabildiği şeyler inanılmazdı.

"Size normal ücretinizin dışında vergiden muaf bir milyon dolar daha öderim, böylece ikimizden başka kimse bilmez."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu gerçekten çok yüksek bir miktar."

"Mesele para değil; ben intikam istiyorum."

Şaşkınlığımın yüzümden yansımasını engellemeye çalıştım. Konuşmaya devam etmesini sağlamak için zaten çoğunu bildiğime onu inandırmam gerekiyordu. "Gerçekten ölmüş olan birinden intikam alamazsınız, Bayan Zell. Zaten ölmüştür. Bundan daha fazlasını yapmak mümkün değildir."

Yine öne eğilerek neredeyse yalvarırcasına ellerini uzattı. "Ama onu benim için yine canlandırabilirsiniz. Kendisi hayatta olduğuna inanır, değil mi?"

Başımla onayladım.

"İnsan kurban vermeden bunu yapabilirsiniz, değil mi?"

"Çoğu uzman kurbanla bile yapamaz," dedim.

Bana bir bakış attı. "O kadar kibirli misiniz, yoksa o kadar iyi misiniz?"

"Kibir değildi, Bayan Zell, sadece gerçeği söyledim."

Tuhaf bir şekilde tatmin olmuş gibiydi. "O halde benim için onu geri getirin. Geri getirin ve canlanmasına izin verin. Duyguları olacak, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Korku? Zombiler korku hissedebilir mi?"

"Canlı olduğunu düşünen ve canlı gibi görünen her şey korkar. Çoğu bir mezarlıkta olduğunu anlayınca korkar. Bazıları kendi mezar taşlarını görünce çıldırır. Aslında görmelerine izin vermemek en iyisidir. O zaman sorularınıza veya intikamınıza olan ilgilerini kaybederler."

"Ama beni görür, tanır ve onu incittiğimde benden korkar, doğru mu?"

Başımla onayladım. "Doğru..."

"Mükemmel. O halde yapacak mısınız?"

"Ölmüş kocanızın üzerinde gerçekten balta mı kullanacaksınız?"

Başıyla onaylarken yüzü kendinden emin ve kararlıydı. Gözleri parladı ve gri rengi daha da koyulaştı; fırtınadan önceki bulutlar gibi. "Ah, evet, kullanacağım. Durmam için yalvarırken alçağı dilim dilim doğrayacağım. Onu gerçekten benim öldürdüğümü düşünmesini istiyorum."

Yüzünü inceledim ve şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştım ama cevabı zaten biliyordum. "Kocanızla ilgili son anınızın onu doğrayışınız olmasını mı istiyorsunuz yani?"

Başıyla onayladı.

"Ne kadar süredir evliydiniz?"

"Yaklaşık yirmi beş yıldır," dedi. Yani yaşı ellilere doğru olmalıydı ama göstermiyordu.

"Yani yirmi beş yıl boyunca evli kaldığınız, birlikte yaşadığınız, birlikte uyuduğunuz, bir noktada sevdiğiniz bir adamı baltayla doğramak mı istiyorsunuz?"

"Hem de her şeyden daha çok," dedi.

"Sizi bu kadar kızdıracak ne yaptı ki?"

"Bu sizi ilgilendirmez," dedi. Yüzünde cevabını kabul edeceğime inandığını gösteren bir ifade vardı.

Şimdi bir fiyat üzerinde anlaşmış gibi göründüğümüzden, kibirli davranmaya hakkı olduğunu düşünüyordu.

"Eğer onu geri getirmemi istiyorsanız ilgilendirir. Hayattaki bazı suçlar, bazı büyüler, bazı sorunlar, bir zombiyi etkileyebilir ve kontrol etmeyi zorlaştırabilir. Bu kadar korkunç ne yaptı?"

"Bana hiç çocuk istemediğini söylemişti. Bunun mesleki ve sosyal çevremizi bozacağını söylemişti ve ben onu sevdiğim için kurallarına boyun eğmiştim. Diğer arkadaşlarım birkaç hapı atlayıp kazayla hamile kalıyordu ama ben dürüst oldum. Chase çocuk istemediği için çocuğumuz olmadı." Bakışları ofisimden başka bir şeyi görüyormuş gibi uzaktı; sanki uzaklarda hüzünlü bir şeye bakıyormuş gibi.

"Çocuk istediyseniz, size bu şansa mal olduğu için üzgünüm."

Bakışları yine bana odaklandığında bu kez yüzündeki ve gözlerindeki öfke geri dönmüştü. Tanrım, kadın gerçekten öfkeliydi. "İki hafta önce genç bir adam kapıma geldi. Yakın zamanda annesini kaybettiğini ve bazı mektuplar bulduğunu söyledi. Kocamın, genç adamın annesine yazdığı mektupları gösterdi. Birlikte çıktıkları tatillerde çekilmiş fotoğrafları vardı. Kadını Roma'ya götürmüş, fakat beni hiç götürmedi. Onu Paris'e götürmüş; beni oraya da götürmedi. Bir defasında, tanıştığı kadınlar içinde, romantizmden en uzak kadınlardan biri olduğumu söylemişti; bu, karısı ve ortağı olmamı istemesinin nedenlerinden biriydi, çünkü duygusallığımın zengin ve başarılı olma yolunda onu engellemeyeceğini biliyordu. Zira bunu, bütün benliğiyle istiyordu."

"Her zaman zengin miydiniz?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Şirketini kurmasını sağlayan sermaye benimdi ama o daha da çoğaltttı. Bu kadına yazdığı mektuplardan birinde, şirketteki hisselerini yönetme hakkından vazgeçmesine ve hiç parası kalmamasına neden olacak

bir evlilik öncesi anlaşma imzalamış olmasa, beni hemen boşayıp kadınla ve oğullarıyla birlikte kalacağım açıkça belirtmiş."

Yüzünde birinin başına gelebilecek en kötü şeyi yaşamış ve hayatta kalmayı başarmış birinin ifadesi vardı. O ince, mükemmel manikürlü ellerini kucağında birleştirerek göremediğim şeylere bakmaya devam etti.

"Onları okumak çok acı vermiş olmalı," dedim.

Tepki vermedi.

"Bayan Zell," dedim, yumuşak bir sesle.

Tüylerini kabartan bir kuş gibi titreyerek bana sert bir bakış attı. O sert bakışları çok görmüştüm, ancak bu gerçekten iyiydi. Parlak yeni baltasıyla yapacağını söylediği şeyi gerçekten yapmaya niyetli olduğunu görebiliyordum.

"Ne kadar erken olabilir?" diye sordu.

"Bunu yapamayız," dedim.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yapmayacağım," dedim.

"Gülünç olmayın, elbette yapacaksınız."

"Hayır, Bayan Zell, yapmayacağım."

"Ücretiniz dışında iki milyon dolar daha veriyorum. Bizden başka kimsenin bilmeyeceği iki milyon dolar." Kendinden çok emin görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. "Konu para değil, Bayan Zell."

"Bunu benim için yapmak zorundasınız, Bayan Blake. Gerçekten acı ve korku hissedebilen bir zombiyi geri getirebilecek tek kişi sizsiniz."

"Hayattayken hissedeceği gibi bir acı hissedeceğine garanti veremem," dedim. Başka şeylere odaklanmamak için detaylara odaklanmaya çalışıyordum.

"Ama acıyı hissedecek mi? Gerçek acıyı?"

"Hissedebilecek. Taşlara takılıp düşen zombiler gördüm. Gerçekten canları yanmış gibi tepki veriyorlardı."

"Mükemmel," dedi ve o tek kelime inanılmaz bir beklentiyle doluydu.

Neyi beklediğini anlayınca midem bulandı. "Doğru anladığımdan emin olmama izin verin, Bayan Zell, o zaman net olabiliriz. Kocanız Chase'i ölümden geri getirmemi istiyorsunuz; böylece hayatta olduğunu sanacak ve siz onu baltayla doğrarken gerçekten korku ve acı duyacak. Bir baltanın bir zombiyi öldürmeyeceğinin, dolayısıyla onu parçalara bölseniz bile düşünmeye ve korkmaya devam edeceğinin farkında mısınız? Ben onu tekrar mezarına sokana kadar korkmaya devam edecek."

"Onun yatıp dinlenmesini istemiyorum. Onu parça parça gömmek, böylece gömüldüğünde hayatta olmasını ve parçalarının çürüyüşünü hissetmesini istiyorum."

Yavaşça gözlerimi kırptım; bu, söyleyecek hiçbir şeyim kalmadığı anlar için sakladığım bir hareketti. Sonunda söyleyecek bir şey buldum: "Hayır."

"Ne?"

"Hayır. Yani hayır. Yapmayacağım."

"Üç milyon," dedi.

"Hayır," dedim.

"Ne kadar daha istiyorsunuz?" diye sordu.

"O kadar paranız yok."

"Evet," dedi, "var."

"Tanrım, kadın, benden ne yapmamı istediğini anlayacak kadar aklın başında olsaydı, bir insanın diğerine yapmak isteyebileceği en korkunç şey olduğunu belki sen de anlardın!" Birden kendimi toparladım. "Bu sizi korkutmalı, Bayan Zell. Üzerinde çalıştığım suçları bilseniz, sizi gerçekten korkuturdu."

"Bir sürü seri katilin ve haydut canavarın peşinde koşuyorsunuz. Sizinle ilgili araştırmamı yaptım, Anita Blake."

"Sizin adınıza sevindim, fakat siz kesinlikle iğrençsiniz."

"İstediğimi yaptığınız sürece hakkımda ne düşündüğünüz umurumda bile değil."

Koltuğumu masamdan geri ittim. "Hayır." Ayağa kalktım.

Sonunda ciddi olduğumu anladı ve korkmuş gibi göründü. Hissedebileceği bütün duygular arasında korku, en beklemediğimdi. "Para değilse ne? Ne istiyorsun, Anita? Söyle ve eğer paranın alabileceği bir şeyse senin olsun. Ne istiyorsun?"

"Sizden kesinlikle hiçbir şey istemiyorum."

"Senin için değilse, erkek arkadaşların için olsun. Seni soruşturdum ve hayatındaki birinin kesinlikle paranın alabileceği şeylere ihtiyacı olmalı."

"Dışarı çıkın," dedim.

"Hayır cevabını kabul etmiyorum. Chase'i acı çekeceği kadar canlı şekilde bana geri verebilecek tek uzman sensin. Onun acı çekmesini istiyorum, Anita."

"Evet, orasını duydum." Masamın etrafından dolaşmaya başladım. Kapıyı açıp kadını dışarı atacaktım. Ayağa kalktı ve topuklarının üzerinde benden yaklaşık otuz santim daha uzun durdu. Kapıyla arama girdi. Onu etkisiz hale getirebilirdim, ancak müdürümüz Bert, ofis ortamında insanlara güç kullanmamızdan hoşlanmıyordu.

"Bazı vampir avlarının pek de kitabına uygun ve temiz olmadığını duydum. İnsanları öldürdüğünü herkes biliyor, Anita." Aslında haklıydı, fakat hepsi beni öldürmeye çalışan, beni tehdit eden insanlardı veya beni öldürmeye, sonra yemeye çalışan ya da korumaya çalıştığım insanları tehdit eden canavarlardı. Hiçbiri bana uykularımı kaçırtmamıştı.

"Öncelikle, bana Bayan Blake diyeceksiniz. İkincisi, insanlar benimle ilgili bir sürü şey saçmalar. Yerinizde olsam hepsine inanmazdım." Bir zamanlarda kötü bir yalancıydım ama bu uzun zaman önceydi.

"Suçlarından bazılarıyla ilgili kanıtları polise götüreceğim. Hiçbir şey olmasa, rozetini kaybedeceksin."

"O zaman ben de polise bana ne yaptırmaya çalıştığınızı anlatırım, çünkü bana yapmayı planladığınızı söylediğiniz şey canlı birine de yapılabilir." Yüzünü inceledim. "Kocanızın şu gayri meşru oğlunun son zamanlardaki sağlığı nasıl?"

Yüzünde kararsız bir ifade belirdi.

"Ona bir şey olursa, polisi doğruca kapınıza gönderirim."

"Adını bilmiyorsun ki."

"Ah, lütfen, sanki bulamazmışım gibi. Muhtemelen internette bir yerde babasının Chase Zell olduğunu anlattığı bir sayfası filan vardır."

Haklı olup olmadığımı merak ediyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Çocuğa bir şey olmayacak, yoksa kendinizi hapisten veya tımarhaneden kurtaracak kadar paranız olamaz."

"Ben deli filan değilim, Bayan Blake. Haksızlığa uğramış bir kadınım."

"Yirmi beş yıl boyunca sizinle evliymiş. Sanırım zavallı aptal yeterince acı çekmiştir."

Bu kadarı yetti. Pahalı ayakkabılarının yüksek topuklarının üzerinde dönüp ofisimden çıktı. Bunu yapacağını bilseydim, bu sözleri daha önce söylerdim. Anlaşılan bu, insanların "canlı" zombilerimi çok kötü şeyler yapmak için istediği bir haftaydı.

4

Micah, Nathaniel ve Jason'ın -pekala, benim de-garsonla flört ettiği restorana ancak iki hafta sonra döndüm. Bu kez, daha büyük bir masada yalnızdım. Ama açıkça itiraf etmeliyim ki yetişkinlik hayatımda diğer herkesten daha sık yalnız yemek yemişimdir. Şirketteki çalışanlar programları sarkıttığı için kimse aynı anda yemeğe gelmiyordu. Bazen yanımda bir kitap getiriyordum; bazen sadece ofisten çıkmak için iyi bir bahane oluyordu. Bugün yanımda şirket yayınımız olan Nekromansi'nin son sayısından getirmiştim. Okumak istediğim birkaç makale vardı ve yemek siparişimi verecek, dergimi okuyacak ve şansım iyi giderse bir şeyler öğrenecektim.

İçecek siparişi verdiğimde garsonum ince yapılı sarışın bir kadındı ama içeceği getiren garson uzun boylu, siyah

saçlı bir erkekti. Bu geçen seferki garsondu. Kolamı bıraktı, gülümsedi ve "Cathy'yle masaları değiştirdim," dedi. "Umarım sakıncası yoktur."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Sakıncası yok."

Bana son seferinden hatırladığımdan daha parlak bir gülümsemeyle baktı. Geçen sefer öğrendiğim şeyi yaptım; ben de gülümsedim. Kasıtlı olarak kendisiyle flört ettiğimi düşündüğünü anlamam için masama iki kez daha gelip gitmesi gerekti. Yemeğim geldikten sonra masamda kalıp konuşmaya başlayınca, bir taktik hatası yaptığımı anladım. Grubumun arasında güvenle flört etmek başka bir şeydi -yanımda bütün ilgiyi üzerlerine çekecek Nathaniel, Jason ve Micah vardı- ama garsonla baş başayken bunu yapmak tamamen farklı bir deneyimdi. Lanet olsun.

Adı Ahsan'dı. Kolej öğrencisiydi. Ana dalı tiyatro, yardımcı dalı edebiyattı. Bu yıl mezun olacaktı ve mastır yapmaya başlayacaktı. Hedefi, aktör olarak başarılı olamadığı takdirde bir kolejde öğretim görevlisi olmaktı. Bütün bunları öğrenmemin nedeni, sohbeti kesmenin bir yolunu bulamamamdı. Geçen sefer flörtü başlatan ben olduğuma göre bu benim hatamdı ve düzeltmesi gereken de bendim. Ama Ahsan, *Fantasia* filminde Mickey Fare'nin olduğu ve saplı süpürgelerin su kovalarını taşıdığı sahnedeki gibiydi. Flört ederek oyunu ben başlatmıştım, ancak nasıl durduracağımı bilemiyordum. Yani, bunu açıkça söyleyebilirdim -her zamanki gibi- fakat ben başlatmıştım ve dolayısıyla geri çekilmenin zarif bir yolunu nasıl bulabilirdim? Onunla rahatça flört edebilmek için bu kez yalnız geldiğime inan-

maya başladığının artık farkındaydım. Lanet olsun. Neden eğlence olsun diye flört etmediğimi şimdi hatırlıyordum: Çünkü nasıl yapacağımı bilmiyordum. Çıkma veya seks amacıyla flört edebilirdim, ne var ki doğal flörtte çuvallıyordum. Yine lanet olsun.

Yaş farkı kartına oynamayı deneyebilirdim ama Nathaniel'la aynı yaştaydı, dolayısıyla aramızdaki sekiz yaş farkın beni rahatsız ettiğini öne süremezdim. Onu nazikçe geri çevirmenin bir yolunu mu bulmam gerektiğini, yoksa kabaca geri çevirecek kadar sinirlenip sinirlenmediğimi anlamaya çalışırken enerjiyi hissettim. Sadece insan psişik enerjisi değil, bir biçimdeğiştirenin enerjisiydi. İçimdeki canavarları bulmaya çalışırken kollarımdaki ve ensemdeki tüyleri diken diken edecek kadar güçlü biriydi. İçimdeki o gölgeler vücudumun derinliklerinde gezinen bir el gibi hareket etti. Tanrım, gerçekten güçlüydü. Ya bana varlığını hissettirmeye çalışan kötü biriydi ya da benim yaratıklarımı hissetmişti ve gerçekten biçimdeğiştiren olduğumu sanmıştı. Topluluklarından bazıları bölgelerini işaretlemeyi teşvik ederdi. Dövüşmeden bunu yapmanın bir yolu, sadece gücü açığa çıkarmaktı. Bu, *benimle dalaşma,* demenin güvenli bir yoluydu. Ya da kötü biriydi ve bu da tehdit oluşturduğu anlamına gelirdi. Çok geç olana kadar farkı anlayamadığımdan, kötü biri olduğunu varsayarak hareket ettim; ölü olmaktansa paranoyak olmak daha iyiydi.

Ahsan'a nazikçe gülümsedim. "Özür dilerim, Ahsan, seninle sohbet etmek çok güzeldi, fakat işe geri dönmem gerek. Hesabı getirir misin?"

"Numaranı alabilir miyim?"

"Hesabı getirdiğinde bana kendi numaranı vermeye ne dersin?"

Yine gülümsemesini benimle ziyan etti ama hesabı almak ve telefon numarasını bir kağıt parçasına karalamak için kalabalık restoranda hızlı adımlarla uzaklaştı. En azından kötü adam yanıma yaklaştığında o nazik garson yakınlarda olmayacaktı. Bunun bir flört girişimi olma olasılığı çok düşüktü. Gerçekten bazı güçlü likantroplar, kendi güçlerine denk bir eş arardı. Ama bu, flört için çok fazlaydı. Havayı nefes almayı zorlaştıracak kadar yoğunlaştırıp ısıtmasının tek nedeni, metafiziksel bölgesini işaretlemek ve bana benden daha büyük, daha güçlü ve daha kötü olduğunu göstermekti. Benim için sorun değildi. Olabildiğince gizli bir şekilde koltukaltımdan silahımı çıkardım ve elimi silahla birlikte masanın altına koydum.

Kendi biçimdeğiştiren gücümü ortaya çıkarmaya kalkışmadım. Birincisi, bana yaklaşan şey kadar güçlü değildim. Bunu daha enerjisini hissettiğim anda anlamıştım. İkincisi, bazen gücümü ortaya çıkardığımda kontrolü kaybediyordum; biçim değiştirmemem, içimdeki yaratıkların dışarı çıkmak istemediği anlamına gelmiyordu. İstiyorlardı. Onları kontrol etmeyi öğrenmeden önce beni neredeyse içten dışa parçalayacaklardı. Ama mesele sadece acı değildi; bir gün gerçekten dönüşme olasılığım daima vardı ve kalabalık bir restoran bunun için uygun bir yer değildi. Ayrıca, kaba bir tarzda flört girişimiyse, o zaman beni yanlış algıladığına onu inandırabilirdim ve belki çekip giderdi.

O kadar çok güç vardı ki ne taraftan yaklaştığını kestiremiyordum. Bu bir fırtınanın ortasında olmak gibiydi. Lanet olsun; bundan daha soğuk bir gücüm vardı ve daha önce kendi yaratıklarımın dışarı çıkmasını engellemek için kullanmıştım, çünkü likantropi öylesine sıcakkanlı bir şeydir ki neredeyse tüm normal insanlardan daha canlıdır. Daima yardımcım olan nekromansi gücüme başvurdum. Bu, sürekli sıkıca kapalı tutmak zorunda olduğum bir yumruğu açmak gibiydi. Hayvanadamdan çok vampire yakın, daha soğuk bir güçtü. Masaların üzerinden etrafa yayıldı; duyarlılığı yüksek birkaç kişi ürperdi ama onlar için bir tehlike yoktu. En azından bu şehirde gündüzleri toprak üzerinde yürüyen ölüler olmadığından, gücüm onlar için bir tehdit oluşturmazdı. Gücümü onun gücünün sıcaklığı üzerine atılan soğuk su gibi kullandım, çünkü cinsiyetini anlamıştım; erkek tadı vardı. Umduğumdan daha etkili oldu ve ateşe dökülen su etkisi yaptı; böylece etrafa savurduğu sıcaklık silindi ve sadece özü parlaklığını korudu. Masaların arasından bana doğru geldiğini görebiliyordum. Vücudunun etrafında hayaletimsi bir sıcaklık gibi bir güç alanı vardı. Nekromansi gücüm onun gücünü bastırmış gibi ilginç bir etkiydi. Böyle olacağını tahmin etmemiştim ama yararlı olduğunu şimdi görüyordum.

Ona baktım. O da bana baktı. Birkaç metre mesafeden birbirimize baktık. Göz göze geldiğimiz anda, bu adamın biçimdeğiştirenlere özgü dahi bir aşk peşinde olmadığını anlamıştım. Uzun boylu, 1.90 boylarındaydı; tabii topuklu çizme giymiyorsa. Ama o da ancak birkaç santim fark

ettirirdi. Saçları açık renkti ve çok kısa kesilmişti. Bir asker havası vardı, ancak askere benzemiyordu; en azından devlet eğitimli olduğunu sanmıyordum. Siyah takım elbisesi, düğmeli siyah gömleği ve siyah kotuyla öylece durdu. Kemer tokası bile siyahtı ve bunun nedeni muhtemelen ateşli çatışmada gümüşi şeylerin mermileri çekmesiydi. Yine bana doğru yürümeye başladığında silahsız olduğunu göstermek için iri ellerini öne uzattı ama beni kandıramazdı; takım elbisesinin ceketinin ucu sağ bacağının üzerinde düzgün durmuyordu -demek sağ elini kullanıyordu- ve silahı ceketin çizgisini bozacak kadar büyüktü.

Dikkatli bir şekilde masama doğru yürürken elleri hala öne uzanmış, boş avuçları yukarı dönmüştü. Ama temkinliydim; adam bir biçimdeğiştirendi ki bu, çıplak elle buradaki herhangi bir insandan daha güçlü, daha hızlı ve daha ölümcül olduğu anlamına geliyordu. Boynunuzu kırmak için pençelere ve dişlere ihtiyaçları yoktu; sadece güç ve hız yeterliydi ki bunlara da zaten sahipti.

"Bu kadar yeter," dedim, masaya ulaşmasına fırsat vermeden; bağırıp dikkatleri üzerimize çekmeden onu daha uzak tutmanın bir yolunu bulabilseydim, bunu daha önce yapardım.

İtaatkar bir şekilde durdu ama gücü yine benimkine çarptı ve burun deliklerim onun kokusuyla doldu. Soğuk gücüme karşı koyabilmek için kendi yaratığına daha çok seslenmesi gerekti. Bir aslanın yoğun, ağır, sıcak kokusunu algıladım. İçimdeki aslan başını kaldırıp bana baktı; vücudunuzun içinde yaşayan bir şey size bakabilirmiş gibi.

Yaratıklarımı "görebilmek" ve akıl sağlığımdan geri kalanı koruyabilmek için ben zihnimde böyle canlandırıyordum.

"Uslu kedicik," dedim. Zihnimdeki açık altın sarısı görüntüyle konuşmuyordum. O görüntü havayı koklayarak hafifçe mırladı. Aldığı koku hoşuna gitmişti ki bu da, adamın korktuğum kadar güçlü olduğu anlamına geliyordu. Aslanlar, özellikle aslanlar, güçlü bir eş isterdi. Bu muhtemelen gerçek aslan erkeklerin yeni bir gurura kapıldıklarında bütün yavruları öldürdüğü gerçeğiyle ilgili bir şeydi; söz konusu yavrular olduğunda, onları savunabilecek bir erkek istersiniz.

Adamın ince dudakları gülümserken daha da inceldi ama benden puan kazanmış bir kedi olduğunu anlamış gibi başıyla onayladı. Havayı koklayarak bana daha ciddi bir tavırla baktı. İçimdeki dişi aslanın kokusunu almıştı ve bu onu şaşırtmış gibiydi. İçimde bir aslan olduğunu bilmiyordu; güzel. Demek benimle ilgili her şeyi bilmiyordu; bu daha da iyiydi.

Gözleri yana kaydı ve baktığı yere bakmamak için kendimi tuttum. Sadece göz ucumla o tarafa doğru baktım. Bakışlarımı ondan ayırma riskini göze alamayacağım kadar yakında duruyordu. Muhtemelen burada üzerime atılacak değildi ama bundan emin değildim, dolayısıyla Ahsan'ın bana doğru yürüdüğünü ancak göz ucumla görebildim. Biçimdeğiştiren döndü ve bana hiç bakmadan sadece Ahsan'ı izledi. Bu bir hakaret miydi, yoksa güven göstergesi miydi?

Ahsan masaya yaklaşmadan önce duraksayarak hafifçe ürperdi. Aramızdaki psişik enerjiyi kısmen hissetmişti. Bu-

nun için ona bir puan verdim. Psişik açıdan duyarsız tipler benim yakınımda hayatta kalamazdı. Niyetim onunla çıkmak değildi ama benim yüzümden ölmesini de istemiyordum. Masama yakın duran adama baktı ama masama bakmadı. Aniden sadece tehlikeli değil, aynı zamanda sosyal açıdan huzursuz edici bir durum oluşmuştu. Mükemmel.

Ahsan bir adama, bir bana bakarken yüzündeki gülümseme silindi. "Bu da başka bir... arkadaş mı?" Son kelimeyi söylemeden önce çok uzun süre tereddüt etmişti.

"Arkadaş değil," dedim.

"İş arkadaşı," dedi biçimdeğiştiren, kesinlikle rahat, hatta sıcak bir sesle. "Sadece Anita'nın kalkmak üzere olduğunu gördüm ve masasını alabileceğimi düşündüm. Başka boş masa yok."

Ahsan rahatladı. Ben rahatlamadım çünkü yabancı, garsonu sakinleştirirken restorandaki herkes için tehdit oluşturduğunu ima etmeyi başarmıştı. Nefesimi yavaş ve düzgün bir şekilde vermeye çalışırken, silahın namlusunu yabancının gövdesine doğru tuttum. Adamın boyu ve masanın yüksekliği düşünülürse, muhtemelen tetiği çekmeyeceğimi umuyor olmalıydı, çünkü vuracağım yer belden aşağısıydı. Daha yükseğe isabet ettirebilmek için restoranda silahı göstermem gerekirdi ve bunu yapmak zorunda kalmamayı umuyordum. Adam haklıydı. Restoran masum sivillerle doluydu; gümüş kaplamalı mermilerin, herhangi bir biçimdeğiştiren gibi kolayca öldürebileceği insanlarla. Lanet olsun. Sergilediği gücün, muhtemelen tamamen dönüşmek zorunda kalmadan insan ellerini

pençeye çevirebileceği anlamına geldiğinden söz etmeye de gerek yok ki aksi olsa, onu vuracak zamanım olabilirdi. Oysa pençeler sustalı bıçak gibiydi; hızlıydı. Ben onu öldüremeden insanları parçalayabilirdi. Durum bir sürü kötü seçenek sunuyordu.

İçimdeki dişi aslan bunu gerçekten yapabiliyormuş gibi yavaşça yukarı doğru yürümeye başladı. Bunun zihnimin yarattığı rahatlatıcı bir illüzyon olduğunu biliyordum, fakat bir yoldan yürüyordu ve bu da yüzeye yaklaştığı anlamına geliyordu. Restoranda dönüşmeye hiç ihtiyacım yoktu. O zaman kötü adama odaklanamazdım. Nabzımı ve nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Bunu kontrol edebilirdim.

Ahsan yine bana gülümsedi ve içinde hesabın durduğu suni deri kutuyu uzattığında gülümsememek için kendimi zor tuttum. Filmlerde kimsenin görmediği o sahnelerden birini yaşıyordum. Bir elimle silahı tutarken ve bakışlarımı insan gözüyle izlenemeyecek kadar hızlı hareket edebilecek, masamdan birkaç adım ötede duran birinden ayırmamaya çalışırken, hesabı tek elimle nasıl ödeyecektim?

Sağ elimle silahı masanın altından ayırmadan sol elimle kutuyu aldım. Ahsan'ın polis çağıracağını veya polis çağıracak bir müdürle konuşacağını düşünmesem, silahı gösterme riskini göze alabilirdim ama olayı büyütmeye hazır değildim; henüz. Hesabın içinde fazladan bir kağıt parçası da vardı. Normalde onu açıp bakardım ama dikkatimi biçimdeğiştirenden ayırmamaya çalışıyordum. Kağıdı alarak Ahsan'a sordum: "Telefon numaran mı?"

Başıyla onaylayarak daha mutlu bir şekilde gülümsedi.

Kendi gülümsememin onunkine denk olmadığını biliyordum ve *Nathaniel olsa ne yapardı?* diye düşündüm. Gülümsememi gözlerime yansıtmak için elimden geleni yaptım, fakat gülümsemem Nathaniel'inki değildi, benimkiydi ve *ısırmaya kalkarsan ben de ısırırım,* der gibiydi. Gülümsememi bana ilk açıklayan Jason olmuştu ama dürüst bir gülümsemeydi; hayatım gibi. Ahsan'ın cesaretini biraz olsun kırmadı. Gülümsemesi ciddileşti ve gözlerinde gerçekten hoşlandığı bir şeyi gören bir adamın gözlerinde bazen görünen bir bakış belirdi. Birini silahla tehdit ederken bir başkasıyla flört etmeye çalışmamalıydım; ikisini birden yapmak çok zordu.

Biçimdeğiştirene baktığımda, rahatsızlığımı anlamış gibi gülümsemesi genişledi. Belki de durum onu eğlendiriyordu. Ama gözlerinde daha önce görünmeyen bir temkin vardı şimdi. Ne anlama geldiğinden emin değildim, fakat onu gerginleştiren bir şey yapmıştım. Ne olduğunu anlayabilsem, belki tekrar yapardım. Bir zamanlar kötü adamları kandırmak için dişiliğimi kullanabiliyordum ama doğaüstü ortamdaki ünüm, kötü adamları, görüntüye önem vermemeye ve bana olduğum gibi davranmaya zorlamıştı: Başka avcılar üzerinde uzmanlaşmış bir avcı.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Ahsan'ın telefon numarasını ceket cebime attım ve aynı cepte tuttuğum kredi kartımı çıkardım. Onu suni deri kutuya koyarak Ahsan'a geri verdim. Bir kez daha gülümsedikten sonra "iş arkadaşıma" döndüm. "Bugün çalıştığını bilmiyordum," dedim.

Ahsan işareti alarak bizi yalnız bıraktı.

Adam ellerini geri çekmeden yine yaklaşmak için adım attı. Ona durmasını söylemedim, çünkü mermilerimin istediğim yere saplanmasını garantilemenin tek yolunun onu ıskalamayacağım kadar yakına çekmek olduğunu anlamıştım. Kendi sahte biçimdeğiştiren hızımın, adam beni öldürmeden onu vurmamı sağlayacağı konusunda kumar oynuyordum. Belki de beni öldürmeye gelmemişti; ancak niyeti her neyse, iyi değildi. Bu konuda çok yüksek bir bahse girebilirdim.

Ellerini biraz daha açarak masanın kenarına geldi. "Oturabilir miyim? Çünkü beni şu anda nişan aldığın yerden vurmanı istemem." Bunu söylerken mutlu bir tavırla gülümsemişti ama gülümsemesi gözlerinden yansımıyordu. O gülümsemeyi, o soğuk bakışları biliyordum. O bakışlara sahip bir sürü adamla çalışmıştım ve aynaya baktığımda da sık sık o bakışı görüyordum.

"Tabii," dedim, "şuraya otur." Karşıma değil, yanıma oturacağı şekilde bir sandalye işaret ettim.

Sandalyesini masaya doğru yaklaştırmaya kalkıştı. "Hayır," dedim. "Masadan yeterince uzak otur da, tabancanın kılıfında kaldığından emin olayım."

Başıyla hafifçe onayladı ve sandalyesini bana doğru açıladı; birçok erkeğin yaptığı gibi, kasıklarını incelemeye açmak istermişçesine bacaklarını açarak bir ayak bileğini diğer dizine koydu. Ben ilgilenmiyordum ama içimdeki dişi aslan ilgilenmişti, çünkü içimde olup da dışarıda pek dengiyle karşılaşmayan birkaç yaratıktan biri oydu. Bu da başka aslanlarla beni rahatsız edecek kadar çok ilgilendi-

ği anlamına geliyordu. Özellikle ısrarla yaklaşmaya çalışan belli bir aslan vardı ama onu sürekli uzak tutuyordum. Hayatımda yeterince erkek vardı.

Nabzımı ve nefesimi yavaşlatarak dişi aslanı sakinleştirmeyi başarmıştım ama zihnimde canlandırdığı görüntü pek de insanca değildi. Dizlerimin üzerine çöküp adama sürünmemi istiyordu. Kokusunun bize daha çok bulaşmasını, teninin bize daha çok temas etmesini istiyordu. Elimde silah varken bu düşünceleri bir kenara atmak kolaydı. Tehlikede olduğumuzu belli edince, içimdeki bütün yaratıklar sakinleşiyordu. Tehlikeyi anlıyorlardı ve benim aracılığımla, bir silahın neler yapabileceğini biliyorlardı.

Adam ellerini dizlerinden ayırmıyordu; ben de silahı daha sağlam bir açıyla göğsüne doğrultacak şekilde kıpırdandım. Bu mesafeden istenmedik bir kaza olmazdı, çünkü ne kadar hızlı olursa olsun, kendisine bir metreden sıkılan bir mermiden daha hızlı olamazdı.

"Birbirimizi anladık," dedim, "hızlı hareket etmeye kalkışırsan sadece tetiği çekerim, çünkü gerçekten harekete geçtiğinde tek şansımın bu mesafeden olduğunu biliyorum."

Gülümsemeye devam ederek başıyla onaylarken, uzaktan bakan biri hareketinin dostça olduğunu bile düşünebilirdi. "Bu tatlı insanlardan birini kazayla vurmamak için beni yakına çektin. Kokunu alıyorum, Anita; masadaki tek kedinin ben olmadığımın farkındayım. Avlarını bu kadar çok önemsemen ciddi bir zayıflık."

Kaşlarımı çattım. "Sen insanları mı kastediyorsun?"

Gülümsemeye devam ederek başıyla onayladı.

"Bir rozetim var; onları önemsemek iş tanımıma giriyor."

"Öncelikle çok net olalım. Bana bir şey olursa, insanların ölür."

"Hangi insanlar? Restorandakileri mi kastediyorsun?"

"Hayır, ancak önemsediğini bilmek işi kolaylaştırıyor." Arkama doğru başıyla hafifçe işaret etti. "Görsel bir şey."

"Birazcık kıpırdadığını bile hissedersem tetiği çekerim." İçimdeki dişi aslan başını kaldırarak havaya hırladı ve tınısı dudaklarımdan yayıldı. Bu tehdidi daha da güçlendirmişti ama kontrolüm açısından iyi bir işaret değildi. *Sorunlarla tek tek ilgilen, Anita, tek tek.* Kendi kendime konuşmam da iyi bir işaret değildi, fakat bazen kendi adımı kullanmak bana bir yaratık değil, bir insan olduğumu hatırlatıyordu.

"Sana inanıyorum," dedi adam, kısık sesle. "Çok, çok sakin oturacağım, kedi yavrusu."

Bu takma ada itiraz edebilirdim ama kendime kedi diyen önce bendim. Döndüm ve Ahsan'ın neredeyse masamızın yanında durduğunu gördüm. Ona baktığımı sanarak gülümsedi; aslında bir açıdan bakıyordum, çünkü arkasında bir kötü adam daha vardı. Uzun sarı saçlıydı ve bukleleri sağ gözünü tamamen örtüyordu. Üzerine bol gelen bir tişört ve bolca silah saklayabileceği bol paçalı bir şort giymişti. Onun da kötü adam olduğunu nereden mi anlamıştım? Belki de aşırı büyük tişörtünün altına gizlediği ve elinde hazır tuttuğu silahından. Tişörtü o kadar boldu ki bir omzu sarkıyordu ve üst gövdesinin ikinci adresinin spor salonu olduğunu açıkça gösteriyordu.

Ona ayıracak dikkatim olsa, insan mı, yoksa biçimdeğiştiren mi olduğunu anlamaya çalışırdım. Biçimdeğiştirense, ya enerjisini gizlemeye çalışıyordu ya da arkadaşından gelen enerji onunkini boğuyordu. Her iki şekilde de, Ahsan'ın arkasındaydı ve silahı elindeydi. Bisiklete binerken veya ağırlık kaldırırken kullanılan türden eldivenler giymişti; elin ön tarafını tamamen kaplayan türden. Bu sıcakta deri eldiven; ya ciddi ölçüde paranoyaktı ya da suç veritabanında parmak izleri vardı. Ne olursa olsun, garsonun peşinden masamıza gelişini izlemek zorundaydım. Tehdit artık gizli değildi.

"Nick," diye seslendi masadaki adam, mutlu bir sesle, "ben de yalnız yemek yiyeceğimi sanıyordum."

İkinci adam ikimize de gülümsedi ve bana Jason'ın gülümsemesini hatırlattı. Hala mavi gözleri kahkaha doldu. Boyu 1.80 civarındaydı ama vücut tipi Jason'ınkine hiç benzemiyordu ama yine de bana onu hatırlatmıştı; belki de Jason'ın hep bastırmaya çalıştığı o dürtünün daha sert bir şekliydi. Bu, silahlı birinde iyi bir kişilik özelliği değildi.

Ahsan, Nick'in kendisine en yakın sandalyeye oturması için yoldan çekildi; böylece Nick ve birinci adam birbirlerinin karşısına oturacak, Nick'in silahı da Ahsan'a çok yakın kalacaktı. Tek elle hesabı ödemenin bir yolunu hala bulamamışken, namluyu ikisine birden de tutamazdım. Taktiksel açıdan avantajlı durumdayken şimdi bütün avantajımı kaybetmiştim. Lanet olsun.

Ahsan bana acıdı ve ben imzalarken kağıdı benim için tuttu. Hatta ona cömert bir bahşiş vermeyi bile becerdim.

Yani, benim yüzümden vurulacaksa en azından bunu yapabilirdim. Parmakları elime süründü ve bana dokunması için kendisine bahane verdiğimi sandığını anladım. Normalde bu beni rahatsız ederdi ama şimdi parmaklarının elimi okşamasından daha büyük sorunlarım vardı. Hatta elimi tutup hafifçe sıkmasına bile izin verdim. Ne diyebileceğini ancak Tanrı bilirdi ama iki "iş arkadaşıma" baktı ve son bir kez daha bana gülümsedi. Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım, fakat yapabildiğimden emin değildim. Onun gülümsemesiyse silinmedi; belki de "iş arkadaşlarımın" yanında çok fazla belli etmek istemediğimi düşünmüştü.

"Tatlıymış," dedi Nick, saçlarına ve giysilerine uyan bir sesle, ancak masanın altındaki eli beni işaret ediyordu. Orada olduğunu ve beni karnımla göğsümün arasında bir yerden vuracağını bilmek için tabancayı görmeme gerek yoktu.

"İyi biri," dedim.

"Ah, haydi, nazlanma. Çocuk seksi."

"Yeter, Nick, iş için buradayız."

"İş olması eğlenceli olamayacağı anlamına gelmez ki."

"Nick garsonunu öldürmekten zevk alır, Anita."

"Evet, alırım," dedi Nick. Bunu söylerken gülümsüyordu ve gözleri parlıyordu.

"O kadar mı sosyopatsın?" diye sordum, tatlı bir şekilde gülümserken silahımı diğer adamdan çekmeden, çünkü kolumun kendisine döndüğünü gördüğü takdirde Nick'in ne yapacağını kestiremiyordum.

"Hem de her zaman," dedi, neşeyle.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum, ikisinden de gözümü ayırmadan, ancak beni aralarına aldıkları anda kazanamayacağımı anlamıştım. Birini vurabilirdim ama bu pozisyonda ikisini birden vuramazdım. Nabzım hızlanıyor, bu da içimde o ana dek gayet uslu duran dişi aslanı yüzeye doğru yürümeye teşvik ediyordu. Bedenimin kontrolünü çok fazla kaybedersem, nabzımı ve nefesimi izleyerek olabildiğince yüzeye yaklaşırdı. İçimdeki yaratıklar biçim değiştiremememden hiç hoşlanmıyorlardı ve dolayısıyla pençeleriyle dışarı çıkmaya çalışırlarken bana çok acı verici anlar yaşatıyorlardı. Bir süredir hiçbiri bunu yapmıyordu ama şimdi aslanadam olan kötü adamlarla karşılaşmıştım. Bu olabilecek en kötü seçenekti; kötü adamların bunu kasıtlı olarak yaptığını düşünebilirdim, fakat ilki havada aslan kokusu algılayınca gerçekten şaşırmıştı. Sadece kötü bir tesadüftü.

Nick'in derin bir nefes aldığını duydum. Havayı kokladığını anlamak için hareketini görmeme gerek yoktu.

"Ona doğru yaklaşma," dedi ilk adam, "hepimiz çok sakin olacağız ve böylece bu tatlı insanların hiçbirini incitmeden buradan çıkacağız."

"Aslan gibi kokuyor," dedi Nick, "ama farklı."

"Kapa çeneni, Nicky." İlk adam öfkelenmişti ve gücü yine kabardı ki bu da içimdeki aslanın daha hızlı koşmasına neden oldu. Nekromansi gücümü daha da öne çıkarmaya, bu sıcakkanlılığı sakinleştirmeye çalıştım, ancak Nick tam o anda kendisinin de güçlü olduğunu bana hissettirmeye karar verdi.

Nick'in gücü yumruk gibi üzerime indi. Nefesim kesildi; o kadar ki aniden beynime kan hücum etti. İçimdeki dişi aslan kükredi, çünkü gücün çarptığı kişi sadece ben değildim.

"Burada çalışıyoruz, Nicky, flört etmiyoruz," dedi ilk adam. Sesinde boğuk bas gibi algılanabilecek bir hırıltı vardı ama ben ne olduğunu biliyordum. Dişi aslanım da öyle.

Nefesim küçük bir iniltiyle geri döndü. "Bu da ne içindi böyle?"

"Bütün gücünü üzerine örtmüşsün," dedi Nicky, keyifsiz bir sesle. Sürü lideri olacak kadar gücü vardı ama saf gücün dışında düşünülmesi gereken başka şeyler de vardı. Suratsızlardan hoşlanmazdım.

"Bunu neden yaptığımı biliyorsun," dedi ilk adam.

Dişi aslan gizli yolda yavaşladı. Temkinli davrandığını hissediyordum ve bu her zamanki tarzı değildi. İkinci aslanın enerjisindeki bir şey onu normalden daha derin düşünmeye zorlamıştı. Ona nedenini veya ne olduğunu sormayı çok isterdim, fakat gerçekten hayvandı ve düşünce sistemleri bizimki gibi değildi.

Bir şey onu tereddütte bırakmış, hatta neredeyse korkutmuştu. Ama ne?

"Evet, bu da planın bir parçasıydı," dedi Nicky, "işbirliği yapması için ona ne kadar güçlü olduğunu göstermeyi amaçlıyordu. Ölüler üzerindeki gücüyle yapabileceklerini hissettin mi?" Nicky ürperdi ve parmağının aniden seğirip tetiği sıkmaması için dua ettim. "Ateşe su dökmek gibiydi ama güçtü. Çok fazla güç, Jacob, çok fazla güç." Yine ür-

perdi ama bu kez masanın altındaki kolunu silahın namlusunu yere doğrultacak şekilde oynattı. Bu temkinliliği hoşuma gitmişti ve Nicky'nin zekasını bir kez daha değerlendirmeme neden oldu.

Jacob'ın gücü bir kez daha parladı ama bu kez hedefi ben değildim; arkadaşıydı. Gücünü bacaklarıma dökülen sıcak su gibi hissettim. İrkildim ve şimdi silahı yere doğrultma sırası bendeydi. "Seni vurmaktan çekinmem ama kasıtlı yapmayı tercih ederim, seğirmeme neden olduğun için değil."

"O halde namluyu yere doğru tut," dedi Nicky. Gücü arkadaşına savruldu ve yine o darbeyi hissettim. İkisi de çok güçlüydü; aralarında güç farkı yoktu, sadece tat farkı vardı.

"Kes şunu, Nick," dedi Jacob.

"Ne kadar zaman olduğunu biliyor musun?" diye sordu Nick.

"Kapa çeneni," dedi Jacob ve bana döndü. "Kurtlardan ve leoparlardan haberimiz vardı; Vegas'ta kaplanadamlarla neler yaptığını da duyduk. Jason Schuyler senin kurdun ve Nathaniel Graison da leoparın. Hatta leopar krallardan Micah Callahan. Vegas'tan birkaç kaplanı getirdiğini ve kendine bağladığını da duyduk. Chicago'nun üstat vampirinin aslanadamlarından birini çalmışsın. Senin Rex'in, aslan kralın olmuş. Hepsiyle çiftleştiğini düşündük."

Erkek arkadaşlarımı listelemesi hiç hoşuma gitmemişti, fakat bir konuda yanılıyordu. Yerel Rex olan Haven benim eşim değildi. Onunla yatmıştım ama yeterince paylaşım-

cı değildi. Benimle bir gece geçirdikten sonra ertesi sabah Micah, Nathaniel ve benimle kavgaya tutuştuğunda bunu kanıtlamıştı. Haven benim de diğerleriyle hemfikir olmama şaşırmıştı. "Kadınlar müdahale etmez," demişti. Ona yanlış kızla konuştuğunu söylemiş ve gitmesini istemiştim. Kendisi için büyük bir adım olarak gerçekten özür dilemişti ama yine de favorilerim arasına girememişti. "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum, şimdi karşımda sorun oluşturan aslanadama.

"Rex'in seninle ve kendisiyle ilgili yalan söylüyor. Senin dişi aslanın ona ait değil."

"Ben kimseye ait değilim."

"Yalancı, bir sürü kişiye aitsin ama Haven'a ait değilsin. Oysa hiçbir aslanadamın senin yatağına girmemeye çalışmaması gerektiğini, çünkü senin ona ait olduğunu söylüyor."

"Dans kartım dolu, dolayısıyla yalanı başkalarını benden uzak tutuyorsa, benim için sorun değil."

"Ama dişi aslanın için sorun," dedi. Başını iki yana salladı. "Eşi olmayan bir dişi aslan olduğunu bilmiyorduk. Bilseydik bu işi almazdık."

"Neden olmasın ve hangi iş?" diye sordum.

"Profesyonelce davranmıyoruz, bunun için özür dilerim, ancak bizi hazırlıksız yakaladın."

"Neden buradasınız, Jacob?" diye sordum; belki ismiyle hitap edersem işleri hızlandırabilirdim.

"Ceketimin cebinden cep telefonumu çıkaracağım. Sana göstereceğim resimler var. Onlardan hoşlanmayacaksın. Bize kızacaksın. Fakat kişisel olmadığını, birinin bunu

yapmamız için bize para ödediğini unutma." Arkamıza baktı. "Garsonun geri dönüyor."

"Muhtemelen sizin siparişlerinizi isteyecek," dedim.

"Onu öldürsem gerçekten rahatsız olur musun?" diye sordu Nicky.

Söz konusu sorun her neyse, masada elimizde silahlarla çözümlenmeyeceğini nihayet anlamıştım. İkisini birden gözden kaçırmamaya çalışmaktan vazgeçerek doğruca Nicky'ye baktım ve bakışlarım kesinlikle dostça değildi.

Görebildiğim tek iri mavi gözünü kırpıştırdı. "Güzel bakışlar. Beni iliklerime kadar titrettin," dedi.

"Henüz bir şey görmedin," dedim.

"Alaycısın," dedi, kısık sesle.

Ahsan masaya geri dönmüştü. Yine nafile bir şekilde bana gülümsedi ve onu masadan uzaklaştırmakla uyarmak arasında kararsız kaldım. "İçecek siparişlerinizi alabilir miyim?"

"Hayır," dedi Jacob, "işten aradılar, dolayısıyla yemek yiyecek zamanımız yok. Sadece Anita'ya bir konuyu anlatmamız için bize beş dakika ver ve sonra kalkacağız."

Ahsan başıyla onaylayarak sipariş defterini cebine attı ve bana bir kez daha gülümsedi. Karşılık vermeye çalıştım ama gözlerimden yansımadığının farkındaydım. O kadar iyi rol yapamazdım. Bizi rahat bırakırken, diğer garsonlara da masaya bakmamalarını söyleyeceğini biliyordum.

"Resimleri göster," dedim.

Jacob takım elbisesinin ceketini iki parmağıyla dikkatle açtı ve diğer eliyle olabildiğince nazikçe uzanıp iç cebinden

bir cep telefonu çıkardı. Bennington'ın karısının resimlerini sakladığı telefon gibi büyük ekranlı bir aletti.

"Şiddet içeren bir şey yaparsan, bu insanlardan bazılarını incitiriz," dedi Jacob.

"Şu seksi garsonun gırtlağını sırf senin için deşerim," dedi Nicky, neredeyse fısıldar gibi. Bunu söylerken yine gülümsemişti.

"Ben daha pratiğim, Anita. En yakınımdakini seçerim," dedi Jacob.

Başımla onayladım. "Şu ön sevişme giderek sıkıcı olmaya başladı. Göster artık." Ama bu bekleyişten hoşlanmamıştım; gösterecekleri her neyse, kesinlikle kötü olduğunu anlamaya başlıyordum. Nabzım hızlanıyordu, fakat dişi aslan artık yüzeye çıkmaya çalışmıyordu. Korkuyordu; bu adamlardan, bu aslanlardan korkuyordu. Erkek aslanadamlara çekim duyardı; onlardan asla korkmazdı. Bu ikisinde onun hissedebildiği terslik neydi?

Jacob ekranı aydınlattı, üzerinde bir şeye bastı ve "Bir sonraki resmi görmek istediğinde, parmağınla kaydır," dedi.

İlk resimde Micah, Nathaniel ve ben kaldırımda el ele yürürken ve gülüşürken görünüyorduk. Bir sonraki resimde, Jason arkamızdan uzanmıştı ve ben de ona doğru eğilerek bir şey dinliyordum. Hepimiz gülümsüyorduk. Sıradaki resim kötü açıdan ve çok uzaktan çekilmişti, ancak hep birlikte geldiğimiz gün bu restoranda oturduğumuz masada çekilmişti. O yemekle ilgili resimleri izlemeye devam ettim.

"Bunun bir amacı var mı?" diye sordum.

"Devam et," dedi Jacob.

Tekrar ekrana baktım ve Micah'nın araba kullanırken, ofis binalarına girip çıkarken, bir röportaj için televizyon binasına girerken fotoğraflarını gördüm. Sonra Nathaniel'ın gece iş için Suçlu Zevkler'e girerken, dansçı girişinin olduğu ara sokakta yürürken, gündüz müşterileriyle yeni dans derslerine giderken görüntüleri vardı. Bazı fotoğraflar da Jason da vardı; gece kulübe girerken, şehirde yeni arabasıyla dolaşırken, Lanetliler Sirki'nin otoparkına park ederken ve kapıya doğru yürürken.

Hızlanan nabzımı bastırarak yutkundum ve onlara soğuk, ifadesiz bir yüzle baktım. "Yani erkek arkadaşlarımı izliyordunuz, ne olmuş?"

"Neredeyse resimlerin sonuna geldin," dedi Jacob.

Parmağımı kaydırmaya ve resimleri atlamaya devam ettim. Micah kaldırımda bir ofis binasına doğru yürüyordu. Bütün gün toplantıları olduğunu biliyordum. Ama bu kez bir resim ve o resmi çekmek için kullanılan fotoğraf makinesinin bir resmi vardı; aynı cadde, aynı yerler. Fakat ikinci bir fotoğraf makinesi, ilk makineyi çekiyordu. Bir sonraki karedeyse, çok güzel bir dürbünlü tüfek resmi vardı. Sonra yine Micah görünüyordu ve son karede fotoğraf makinesiyle tüfek yan yanaydı.

"Hepsi bu mu?" diye sordum, boğuk bir sesle.

"Diğer ikisi hala uyuyor. Dün gece çalıştılar ama uyandıklarında onların da peşine adam takacağız."

"Programlarımızı bildiğiniz belli. Ne istiyorsunuz peki?" Telefonu bırakarak masanın üzerinden kendisine doğru çekmesine izin verdim.

"Önce, keskin nişancımıza haber vermezsek, toplantıdan çıktığında Micah'yı vuracak."

Başımla onayladım. "Yani sizi burada vuramam."

"Hayır," dedi.

Küçük hareketlerle tekrar tekrar başımla onayladım. Pek net düşünemiyordum ama tabancamı kılıfına geri koymayı akıl edebilmiştim. Vücudumun geri kalanı donmuş olmasına rağmen, o kadar deneyim sayesinde çabucak yerine girdi. Düşünemiyordum. Zihnimde kulaklarımı sağır eden bir sessizlik vardı ama sakinlik yoktu. Rüzgar veya fırtına sesi gibi bir şeydi.

"Güzel," dedi Jacob, "şimdi sessizce bizimle gel de, kimseye bir şey olmasın."

"Ne yapmamı istiyorsunuz ki?"

"Bizim için ölüleri geri getirmeni istiyoruz."

"Bunun için bir randevu almanız yeterliydi."

"İşi çoktan geri çevirdin bile," dedi.

Bu söz üzerine dönüp ona baktım. "Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Bizimle dışarı gel, üzerini arayalım ve sonra da seni patronumuza götürelim. O zaman her şeyi anlayacaksın."

"Yerinde olsam Nimir-Raj'ın toplantılarından çıkmadan bunu yapardım," dedi Nicky. "Tekrar dışarı çıkmadan önce keskin nişancı dostumuzu aramamızı istersin, değil mi?"

Odaklanmakta zorlanıyormuşum gibi yavaşça gözlerimi kapayıp açtım. Sanırım zorlanıyordum da; başım dönüyordu. Hayatımda hiç bayılmamıştım ama beynim

kısmen bunu düşünmeye başlamıştı. Lanet olsun. Bundan daha iyisini yapabilmem, bundan daha güçlü olmam gerekirdi.

Yine başımla onayladım ve yerimden kalktım, ancak dengemi kaybetmemek için masaya tutunmam gerekti.

"Bayılmayacaksın, değil mi?" diye sordu Nicky.

"Hayır," dedim. Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve tekrarladım. "Ben bayılmam." Yürümeye başladığımda yüksek topuklular yerine spor ayakkabı giymiş olmayı diledim ama insan asla kaçırılacağını planlamadığı için, buna uygun olarak giyinmez.

Topuğum bir sandalyenin ayağına takıldı ve Nicky kolumu yakaladı. Bütün dokunuşlar metafiziksel güçleri artırır. İçimdeki dişi aslan hırladı, pençe atar gibi gücünü savurdu ve bu hareketiyle *Geri çekil,* dedi.

Nicky biraz sendeledi ama kolumu bırakmadı. Acıtacak kadar sıktı ve hırladı. "Bu canımı yaktı!"

"Yakması gerekiyordu zaten!" dedim.

"Bırak onu, Nicky." Jacob yanımızdaydı ve görüşü engellemek için dev gibi vücudunu kullanıyordu.

Nicky kolumu bırakmadan ona hırladı.

Dişi aslan ve ben aynı fikirde olduğumuzdan, ikisine de saldırdık. Görüntü onlara savrulan pençelerdi. İkisi de hayali pençeler kendilerine çarpmış gibi tepki verdi. Jacob, Nicky'nin bileğine dokundu. "Bırak onu, hemen, bir olay çıkmadan."

"O başlattı."

"Saçmalama," dedim.

Jacob, diğerinin beni bırakmasını sağladı. Geri çekilerek bana biraz nefes alma fırsatı tanıdılar. Ama ikisinin de yaratıkları beni izliyordu. Altın rengi uzun çimenlerle kaplı bir çayırda bir şeyin sizi izlediğini hissetmek gibiydi. Sadece adamların değil, aynı zamanda ayda bir kez tüylenen kısımlarının da dikkatini çektiğimin farkındaydım.

Dişi aslanımın düşüncesini duydum, hissettim, kokusunu aldım. Onları kendi aralarında savaştırıp bu arada yavruları kurtar. Kelimeye dökülmüş bir şey değildi ama kelimelerin arkasındaki duyguydu; bir insan olduğum için benim kelimelere ihtiyacım vardı. Ancak fikir güzeldi; onları kendi aralarında çatıştıracak gücümüz vardı; belki bu Micah, Jason ve Nathaniel'ı kurtarabilirdi. Ama henüz değil; onların Micah'yı izleyen ilk keskin nişancıyı aramalarını istiyordum. Bunu yapmalarını sağlamama yetecek kadar işbirliği yapmak zorundaydım. Dişi aslanıma *Sabırlı ol,* dedim ve uzun patikada gerileyerek beklemeye başladı. Sinsi bir avcıydı; sabrın önemini anlıyordu.

Parlak yaz güneşinden korunmak için güneş gözlüğümü takarak kapıdan çıktım. Basamakların tepesinde durdum.

"Yürümeye devam et," dedi Nicky.

"Arabanızın hangisi olduğunu bilmediğime göre, birinizin öne geçmesi gerekmez mi?"

Bunu daha önce düşünmemiş gibi birbirlerine baktılar. Ya ben ya da dişi aslan dengelerini bozmuştuk. Bunun bize yardımcı olmasını umuyordum. Nick öne geçerken, Jacob da yanıma düştü. Aslında tersinin olmasını bekliyordum ama benim için fark etmezdi.

"İşbirliği yapıyorum; artık keskin nişancınızı arasanız?"

"Üzerini aradıktan ve hep birlikte arabaya bindikten sonra."

Nefesimi üfledim, başımla onayladım ve yürümeye devam ettim. Keskin nişancılarını geri çekmeleri için onlara bağırmak istiyordum ama aslanımın onlara yaşattığı metafiziksel sürprizden daha yeni toparlanıyorlardı. Planlarını yine düzenliyorlardı. Kontrolü tekrar ele almalarını isteyip istemediğimi düşündüm. Şimdilik onları dürtüklemekle kazanabileceğim bir şey yoktu, dolayısıyla büyük bir SUV'a doğru onları izledim. Otoparkın ucuna, aracın diğer tarafı yoğun ağaçlıklara ve çalılara bakacak şekilde park etmişlerdi, böylece yolcu tarafına geçtiğimde üzerimi ararlarken kimse görmeyecekti.

"Arabaya yaslan," dedi Jacob.

Ellerimi tertemiz SUV'un yanına dayadım. Pencerede kiralık çıkartması vardı. Bir şeyleri fark etmeye başladığıma göre zihnim yine düşünecek kadar netleşmişti. Bunu yapabilirdim. Hepimiz hayatta kalabilirdik ve bu düşünce, bu umut, onların da güvendiği şeydi. Umut harika bir şeydir ama çok kötü adamlar, iş işten geçene kadar işbirliği yapmanızı sağlamak için onu kullanabilirler. Bir yol bulacağınızı düşünüp dururken bir de bakarsınız ki kendinizi kurtarmak, başkalarını kurtarmak veya önemli herhangi bir şey yapabilmek için çok geç kalmış olduğunuzu görürsünüz. Seri katiller bunu çok sık yapar; kalabalık bir yerde silahlarını size dayarlar ve canınızı yakmayacaklarına söz vererek sizi bir araca bindirirler. Yalan söylerler. Ge-

nel kural şudur ki biri yardım isteyebileceğiniz kalabalık bir yerde size tabanca dayarsa, bağırmanız gerekir. Çünkü yalnız kaldığınızda, size yapmayı planladıkları şey vurulmaktan, bıçaklanmaktan veya hızlı bir ölümden çok daha kötüdür. Gösteriyi kötü adamın yönetmesine izin vermeyin; asla. Bunu biliyordum. Gerçekten biliyordum. Ancak yine de araca yaslandım ve silahlarımı almalarına izin vermeye hazırlandım. Micah'yı izleyen keskin nişancıyı geri çekene kadar istediklerini yapacaktım. Başka seçeneğim yoktu; henüz. Ve o lanet olasıca umut, daha sonra fazlasını yapmak için başka bir şansım olacağını düşündürüyordu; diğer yandan içten içe kendimi uyarıp dururken. Bir sivil gibi hareket ediyordum ve asla üniforma giymiş olmamama rağmen, kesinlikle sivil değildim.

Jacob ceketimin altından bileklerimle başlayarak üzerimi aradı. Duraksadı. "Ceketi parçalayabilirim ya da kollarını arkaya uzatırsın ve ceketi sakince çıkarırım. Seçim senin."

Kollarımı geri uzattım ve şaşırtıcı ölçüde nazik bir şekilde ceketi çekip çıkardı. Ceketin altından ön kollarımdaki kılıflarında duran gümüş kaplama ince hançerlerim çıktı. Masmavi tişörtümün üzerinde omuz kılıfım ve belimin arkasındaki Smith&Wesson da göz önüne serilmişti.

"Her gün böyle mi giyinirsin sen?" diye sordu Jacob.

"Genellikle değil ama eyalet dışından bir vampir idamıyla ilgili haber bekliyorum."

"Ne zaman ve kimden?" diye sordu.

Kimden mi? Ne tür bir kötü adam bunu merak ederdi ki? Ama yüksek sesle söylemedim; bir an önce telefon

açtırmak için bunun çabucak bitmesini istiyordum. "Tam olarak bilmiyorum. İkinci sorunun cevabı da davadan sorumlu ajan."

"Bu özel yapım bir omuz kılıfı," dedi Nicky.

"Omuzlarım çok dar olduğu için özel yaptırmam gerekti, böylece yedek silah taşıyabiliyorum."

"Dar değiller; sadece ufak tefeksin," dedi.

"Pekala, silahları alın ve şu lanet olasıca nişancıyı arayın."

"Bazı kızlar iltifattan hoşlanmıyor," dedi Nicky, yüzünü saçlarıma değdirecek kadar eğilerek. Aynı anda elleri belimdeki silahı bulup kılıfından çıkardı. Kokusuyla beni işaretliyormuş gibi yanağını saçlarıma sürttü. Sanırım sadece sinirimi bozmak istiyordu; belki de tehdit ediyordu. Bazı kadınlar öyle algılardı ama vücudu benimkine arada hiç kumaş veya eldiven olmadan dokunduğu anda, gücü aramızda sıcak bir rüzgar gibi parladı.

Geri çekilmesini bekliyordum ama bunu yapmadı. Üzerime çullanır gibi, elinde kendi silahıyla bana sıkıca sarıldı. Birbirimize dokunduğumuz her yerde güç artıyor, sanki çok fazla dokunursak alev alacakmışız gibi geliyordu. Ama ateş doğru analoji değildi, çünkü acıtmıyordu. Hoşuma gidiyordu.

"Kes şunu," dedim, öfkeli bir sesle.

Yüzünü benimkine daha güçlü sürterken dudakları yanağıma bastırdı. "Hoşuma gidiyor; senin de hoşlandığını kokundan anlayabiliyorum."

"Çekil üzerimden!" Ama öfke de doğru şey değildi, çünkü yaratıklarımın hepsi öfkeye karşılık verirdi. Bir an

bütün yaratıklarımın içimdeki karanlıkta hareket ettiğini hissettim ama dişi aslan onları geri itti. Dudaklarını gererek sivri dişlerini ortaya çıkardığını ve havadaki gücün kokusunu alabilmek için havayı içine çektiğini gördüm.

Nick'in kolları beni sarmış, hareketsiz bırakmıştı ama bunu sadece dirseklerimin üzerinden yapmıştı, dolayısıyla bıçaklardan birini çekip koluna doğru çevirebildim. Onu üzerimden atmaktan başka bir şey düşünmüyordum. Başka bir el benimkini ve bıçağı yakalarken, o elden de daha fazla güç parladı; üçümüz aniden hep birlikte sıcak bir küvete atlamışız gibi güçle sarılmıştık. Başlarımız suyun altındaydı ve gücün içinde boğuluyorduk. Nekromansi gücüm uzaklaştı. Öylece gidiverdi. İçimdeki aslanı daha iyi kontrol etmemi sağlıyordu; şimdiyse güce ve onların çekimine karşı çırılçıplak kalmıştım.

Jacob'ın, "Tanrım," dediğini duydum ve gücü, oyun kağıtlarından yapılmış bir eve inen yumruk gibi hepsinin üzerine indi. Güç dağıldı, enerji silindi ve ikisi de kapandı. Benim aslanımı da durdurmaya çalıştı ama yapamadı. Dişi aslan zihnimde ona hırlıyordu ve ses benim ağzımdan yayılıyordu.

Bıçaklarımın ikisini de kılıflarından çekerek yere fırlattıktan sonra Nicky'yi benden uzaklaştırdı. Nicky ellerini iki yana açarak yere çömeldi. Silahlarım ellerindeydi ama o da onları çalıların arasına düşen bıçakların yanına fırlattı; şimdi birbirlerine karşı çıplak elliydiler.

Silahlardan birine atılmayı düşündüm, ancak saçlarımın altından omurgama doğru inen büyük bıçağı bulamamış-

lardı; bana tekrar dokunmazlarsa silahsız kalmayacaktım. Ve hala içimdeki yaratığı kontrol altına almaya çalıştığım için dövüşlerine müdahale edecek durumda değildim. Dişi aslanın duygu/düşünceleri zihnimde yankılanıyordu. Güçlü olduklarını düşünüyordu ve bundan hoşlanmıştı; bizim için dövüşmelerini ve böylece ailemizi kurtarmayı istiyordu. Keskin nişancıyı arayana kadar onlara canlı ihtiyacımız olduğunu dişi aslana anlatmaya çalıştım, fakat konu onun anlayamayacağı kadar karmaşıktı. Arabaya yaslanarak nefesime odaklanmaya, nabzımı yavaşlatmaya ve dişi aslanı geri göndermeye çalıştım. Şimdi saldırma zamanı değildi; avımızı kaçırırdık. Çok erkendi; enerjimizi son büyük koşuya saklamalıydık. Bunu anlamıştı. Enerji tasarrufu, bir avcı için son derece gerçek bir kavramdır. Zamanlamamızın doğru olması için beklemek zorundaydık.

"Onun için dövüşmeyeceğiz, Nicky. Kim olduğunu hatırla. Ne olduğunu hatırla."

Nicky buklelerinin altında gizli olmayan tek gözünü kırpıştırırken, renginin aslan kehribarına dönüştüğünü fark ettim. Arkadaşına hırladı.

"Nicky, bir işimiz var."

Nicky gözlerini kapayarak yumruklarını sıktı ve kendine sımsıkı sarıldı. "Gözlerin değişti, Jacob. Lanet olasıca gözlerin dönüştü."

Bu sözleri duyunca diğer adamın yüzüne baktım ve onun da sarı gözlerini kırpıştırdığını gördüm. Onun gözleri normalde gri olduğu için Nicky'nin mavi gözlerinde olduğu gibi dönüşümü çok belirgin değildi. Ama ikisi de

neredeyse dönüşmüştü. Onlar kadar güçlü likantroplar halka açık bir alanda kontrollerini kaybetmezlerdi; bunu yapmazlardı.

Jacob aslan gözlerini bana çevirdiğinde insan yüzünde yadırgamadım; belki de Micah'nın leopar gözlerine çok fazla baktığım için bana tuhaf gelmedi. "Kızgınlık dönemindesin."

Başımı iki yana salladım. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedi, daha sakin ve daha kontrollü bir sesle. Silahları almak için eğildi. "Kollarındaki kılıfları çıkar da bıçakları onlara koyalım. Müşterimizin istediğini yaparsan, gecenin sonunda hepsini geri alırsın."

Bir aslanadamın kızgınlık döneminden bahsetmekle ne demek istediğini gerçekten anlamamıştım ama onunla tartışmadım; sadece bilek kılıflarımın tokalarını çözmeye başladım. "Keskin nişancınızı geri çekin. Gecikmiş olmamız benim hatam değil."

Başıyla onaylayarak silahlardan birini kemerine sıkıştırdı ve diğerini de Nicky'ye verdi. Nicky silahı alıp bol tişörtünün altında bir yere tıktı. Jacob cep telefonunu çıkararak aramayı yaptı. "Şimdilik geri çekil. İşbirliği yapıyor." Sessizlik. "Evet, onu izlemeye devam et ama sadece izle." Bana baktı; gözleri yine gri insan gözleri olmuştu. "Kızgınlık dönemindeyken tamamen kontrol edemediğini biliyorum ama bunu arabanın dar alanında tekrarlarsan teslim saatine yetişemeyiz. Bu da sıradaki aramayı zamanında yapamayabileceğim anlamına gelir. Anladın mı?"

"Yani ikinizin de işinizi unutabileceğinizi ve biz teslim saatinde düzüşürken erkek arkadaşlarımın öleceğini kastediyorsun."

"Aynen öyle diyorum. Bu yüzden, kendini kontrol etmen herkesin yararına olur."

"Elimden geleni yaparım," dedim. Ciddiydim. Bıçak kılıflarımdan birini ona verdim. Jacob bıçağı elimden alırken, çıplak tenlerimizin birbirine değmemesi için ikimiz de çok dikkatli davrandık.

"Bana bak," dedi Nicky.

"Zorlama artık," dedi Jacob.

"Aslanlar zayıflıklarla ilgili tuhaftır; sadece onun görmesini istiyorum. Belki dişi aslanı bilirse, beni artık istemez ve gücü de aramızda kavgaya neden olmaz."

Jacob başıyla onayladı. "İyi fikir."

"İyi fikir olan ne?" diye sordum.

Nicky yüzünün sağ tarafını örten uzun bukleleri kaldırdı. Sağ gözü yoktu. Göz boşluğunun üzeri yanık izleriyle doluydu; izler yanağının kenarından geçiyor ve sağ kaşının olması gerektiği yeri örtüyordu. Yapmamı istediğini söylediği için baktım. Bakışlarımı kaçırmadım, çünkü yatağımı Nicky'nin yara izlerini silik bırakacak bir vampirle paylaşıyordum. Ama yok olmuş gözü daha kötüydü. Asher'ın bütün parçaları tamdı; sadece bazı yerlerinde yanık izleri vardı.

Nicky tek iri mavi gözünü kırptıktan sonra saçlarını bıraktı ve kör gözü tekrar gizlendi. "Çoğu kadın, özellikle kadınlar ya korkar ya da tiksinir. Senin tepkin ikisi de değildi."

Omuz silktim. "Yatağımdaki herkesi tanısaydın, yara izlerinin benim için o kadar önemli olmadığını bilirdin."

"Yani kutsal su yaraları olan vampiri kastediyorsun," dedi.

Başımla onayladım.

Birkaç saniye bunu düşündükten sonra başıyla onayladı. "Sanırım daha kötülerini görmüşsündür."

"Mesele daha kötü olup olmaması değil, Nicky; yara izinin kişinin sadece bir parçası olması. Kötü de değil, iyi de değil; sadece senin bir parçan." Sol kolumu kaldırarak altını gösterdim. Eklem yerimdeki yara izini işaret ettim. "Vampir." Sonra pençe izlerine dokundum. "Biçimdeğiştiren bir cadı." Haç biçimli yanık izini şimdi biraz çarpıtan bıçak izini izledim. "Bıçak ve yanık izleri; ikisi de farklı üstat vampirlerin insan hizmetkarlarının eliyle." Kolumun üst tarafındaki düz, pürüzsüz yara izine dokundum. "Kötü adamın kız arkadaşı beni vurdu." Bluzumun altındaki bıçak kılıfını göstermekten çekinmesem, ona köprücükkemiğimin üzerindeki yara izini de gösterirdim. "Birkaç tane daha var ama onları gösterebilmem için daha iyi arkadaş olmamız gerekir."

Yüzümü inceledi. "Çoğu dişi aslan, tek gözlü bir eş istemez."

"Bu eski bir yara izi," dedim. "Şimdiye kadar telafi ettiğinden eminim."

Başıyla onayladı. "Ama iki biçimdeyken de bir tarafım kör; dolayısıyla bu da dövüşte sorun yaratıyor."

"Çoğu zaman kendi savaşlarımda yalnız savaşırım."

Sırıttı. "Demek bu yüzden hala bir eşin yok ve dişi aslanın kızgınlık döneminde. Bir eş seçmiş olsaydın, bunu yaşamak zorunda kalmazdın."

Bu kısmı bana söylemedikleri için yerel aslanlarımızla konuşabilirdim ama işin aslı şu ki onlara inanmazdım. Sadece kavgamızdan sonra Haven'ın yine beni yatağa atmaya çalıştığını düşünürdüm. Hayır, bu konuda suçu onlara yıkamazdım.

"Konu sadece kızgınlık dönemi değil," dedi Jacob, "aynı zamanda da lanet olasıca güç. Daha önce hiçbir dişi bana böyle kontrolümü kaybettirmemişti."

"Demek sizin de eşleriniz yok," dedim.

"O haklı, bunun olmasının nedeni sadece Anita'nın seçiciliği değil."

"Belli yaşa gelmiş ve geçimini sağlayabilen bir adamın eş istediği söylenir," dedim.

"Bu *Aşk ve Gurur*'dan bir alıntı mıydı?" diye sordu Jacob.

"Sanırım öyle, utanç verici, özür dilerim."

"Ben hangi kitaptan söz ettiğini veya kimin sözünden alıntı yaptığını bilemezdim," dedi Nicky. Bundan memnun değil gibiydi.

"Ama ben ne demek istediğini anladım," dedi Jacob. "Saçlarım ağarmaya başladı ve hala gerçek bir eş bulamadım. Asla bir bölgeye bağlı olmadım ve etrafımda sadece erkekler var; biri dışında ama o da erkeklerle ilgilenmiyor. Sorun bu değil."

"Kadın ve çocuklara zaman ayıramayacak kadar çok yolculuk yapıyoruz," dedi Nicky.

Jacob başıyla onayladı. "Kendime bunu söyleyip duruyorum. Artık arabaya bin, Anita. Hala yapmamız gereken bir işimiz var. Sorunun senin tarafında olan kısmını kontrol etmekle ilgili söylediklerimi unutma. Yapabileceğimiz hiçbir şey sevgililerinin hayatına değmez."

"Aynı fikirdeyim," dedim.

Bana ceketimi verdi. Boş omuz kılıfımın üzerine ceketimi giydim ama büyük bıçağım hala sırtımdaydı. Benim için yolcu kapısını açtı ve centilmenliğine itiraz etmesem de, mevcut şartlar altında bu hareketi tuhaf kaçmıştı. Nicky arkama oturdu ve koltuğumun arkasına yaslandı. "Keşke işimiz olmasaydın, Anita."

"Keşke," dedim. Ciddiydim ama muhtemelen onun düşündüğü nedenden dolayı değil.

Jacob direksiyona geçti. "Kemerlerinizi bağlayın; aptalca bir şey yapmaya karar verirsen, bu sizi sadece birkaç saniye yavaşlatır."

Kemerimi bağladım. "Yani planı mı izliyoruz?"

"Evet," dedi, "değişen bir şey yok."

"Yani müşteriniz için bir ölüyü geri getirmezsem sevdiğim insanları hala öldüreceksiniz, öyle mi?"

"Evet," dedi.

"Evet," dedi Nicky, arkamdan.

"O halde anlaştık," dedim.

Jacob kontağı çevirdi. "Evet, anlaştık. Yapabilirsen ve sevdiklerinin ölmeyeceğinden emin olursan bizi öldürürsün. Bizi mecbur edersen biz de seni öldürürüz."

"Harika," dedim, "o halde hepimiz kuralları biliyoruz."

"Neden korkmuyorsun?" diye sordu Nicky, arkamdan fısıldayarak.

"Korkunun ecele faydası yok."

"İnsanlar cesurdur ama korkularının kokusunu her zaman alabilir, kalp atışlarının hızlandığını hissedebilirsin. Sende bunların hiçbiri yok. Gerçekten korkmuyorsun."

"Korkarsam veya öfkelenirsem nabzım hızlanır, tansiyonum yükselir ve yaratıklarımı kontrol etmek zorlaşır. Jacob açık konuştu; sizinle arabanın içindeyken kontrolü kaybetme riskini göze alamam."

"Yani kontrolü elinde tutman gerektiği için tutacaksın, o kadar, öyle mi?"

"Aynen öyle," dedim ve Jacob'ın izlediği yolu ezberlemeye çalıştım; böylece sabaha hala hayatta olursam, müşterilerini tutuklatmak için polisi götürebilirdim.

"Ne olduğunu bilseydim işi kabul etmezdim," dedi Jacob.

"Güzel düşünce ama bize pek yararı yok, değil mi?"

"Hayır, müşterinin parasını aldık ve işi tamamlamak zorundayız."

"O halde kendini suçlu hissedip hissetmemenin benim için bir önemi yok, Jacob. Aslında, sevdiğim kişileri, ailemi oluşturan kişileri, sonra da belki beni öldürüp bundan pişmanlık duyacak olmana rağmen yine de yapacak olman daha kötü bence. Bu onur değil, Jacob, sadece vicdanının sana yanlış şeyi yaptığını söylemesi."

"Vicdanım değil, Anita, libidom; içimdeki hayvan. Ve onun vicdanı yoktur."

İşte bu konuda haklıydı ama aynı zamanda hayvanadamların sadece hayvan olmadıklarını da biliyordum. Orada bir birey ve bireyin de bir vicdanı vardı. Hayvan genellikle bunu umursamazdı ve sonrasında pişmanlık duyacağınız şeyler yapmanıza neden olabilirdi ama bu kez Jacob ve Nicky'nin hayvanları, vicdanlarıyla aynı taraftaydı. Bu bana umut veriyordu ve bu yüzden lanet ediyordum, çünkü umut kişiyi hayatta tutardı, evet, ancak aynı zamanda hayal edemeyeceğiniz kadar kötü şekillerde öldürürdü de. Silahlı adamların eline düştüğünüzde umut kötü bir dosttur. Ama dişi aslanım ve onların aslanları birbirlerine şehvetle bakıyordu. Şehvete güvenirdim. Umut size yalan söylerdi ama şehvet neyse oydu; asla yalan söylemezdi. Umut beni umut etmeye zorlardı ama şehvet, onları bölmek için kullanabileceğim bir silah olabilirdi. Böl-yönet stratejisinin binlerce yıldır etkili olması boşuna değildi.

5

St. Louis'de bahçelerin büyük, evlerin daha da büyük olduğu çok güzel bir semte doğru gidiyorduk. Bazı küçük bahçelerin evleri en büyükleriydi; sanki evlerin sahipleri kendilerini güvensiz hissetmiş ve bir şeyle telafi etmek istemişler gibi. Nihayet girdiğimiz araba yolu uzundu ve diğerleri kadar büyük ama gördüğüm en büyük bahçeye sahip olan bir eve doğru zarifçe kıvrılarak uzanıyordu. Manzara o kadar mükemmeldi ki mimarın bahçe düzenleyiciyle birlikte çalıştığını anlamak hiç zor değildi; her an çalıların arasından bir fotoğrafçı fırlayıp dergi kapağı yapmak amacıyla evin resmini çekecekmiş gibiydi.

"Şaşırmış gibi görünmüyorsun," dedi Nicky, hepimiz arabadan inerken.

Omuz silktim.

Jacob araba yoluna doğru önümü tıkadı ve yüzümü inceledi. "Buraya gelmeden müşterinin adresini biliyor muydun?"

"Hayır."

"Yalan mı söylüyorsun?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, müşterinizin kim olduğunu bilmiyorum ve beni bu güzel yeni zengin mahallelerinden birine getireceğinizi de bilmiyordum. Ama sizinki gibi bir yardımın parasını ödeyebilecek kadar zengin biri olduğunu tahmin etmiştim." Bunu söylediğim anda aklıma Natalie Zell geldi. Kendi kocasını baltayla doğrayıp parçalarını "canlı canlı" gömebilmek için ölümden geri getirmeye kararlı bir kadın, birini kaçırmaktan ve tanımadığı adamların öldürülmesinden asla çekinmezdi.

Nicky'nin arkamdan yaklaştığını duydum ve aralarından çıkmamak için kendimi zor tuttum. Beni kaçıranların etrafımı sarmasından asla hoşlanmazdım ve bana zarar verme niyeti olan biçimdeğiştirenlerin bu kadar yaklaşmasından nefret ederdim. "Fazlalık yapıyorsun, Nicky."

"Kokusundan doğruyu söylediğini düşünüyorum," dedi Nicky ama sesi hala fazla yakındı.

Jacob başıyla onayladı. "Ona çok yaklaşma, Nicky; kazayla birbirinize dokunmanızı istemeyiz."

Nicky birkaç adım geri çekildi. Şimdi ben Jacob'ın geniş sırtını izlerken, Nicky de peşimizden geliyordu. Kimse konuşmuyor, kimse soru sormuyordu; sadece ön kapıya doğru gidiyorduk. Müşterinin bize hizmetkar girişini kullandırmaması iyiydi. Bugünlerde malikanelerin hizmetkar girişi var mıydı?

"Soru yok," dedi Nicky.

"Hayır," dedim.

"Çoğunun soruları olur; özellikle de kadınların. Hep çok fazla konuşurlar."

Jacob zili çaldı; evin içinden derin, yoğun, melodik bir ses yankılandı.

"Kadınları kaçırmak alışkanlığınız mıdır?"

"İş iştir," dedi.

"Tabii," dedim. Kuş cıvıltıları arasında beklerken, uzaktan bir yerden büyük bir çim biçme makinesinin sesi geliyordu.

"Gergin oldukları için konuşuyorlar," dedi Nicky.

"Şu anda konuşan tek kişi sensin, Nicky," dedim.

"Gergin değilim," dedi ama hemen inkar etmişti ve ses tonu gergindi.

"Yalancı," dedim, kısık sesle.

"Kes şunu, Nicky," dedi Jacob. Omuzlarını biraz dikleştirdiğinde, benim duymadığım bir şey duyduğunu anladım. Bir an sonra kapı açıldı ve kendimi Tony Bennington'a bakarken buldum.

İşte şimdi şaşırmıştım. "Orospu çocuğu," dedim. Bana Natalie Zell'den çok daha aklı başında gibi görünmüştü. Karısını geri almak için Tanrı'yla pazarlık yapmaya çalışan acı içindeki sıradan bir adam gibi. Ancak sanırım Tanrı dinlemeyince Bennington başka biriyle pazarlık etmişti; cennetten biraz daha aşağıda biriyle. Tanrı size aldırmadığında, Şeytan çekici görünmeye başlar.

"Bu daha iyi," dedi Nicky. "Gerçekten bilmiyormuşsun." Ama bunu arkamdan kısık sesle söylemişti ve "müşteri"nin

onu duyduğundan emin değildim. Duyup duymaması da umurumda değildi zaten.

"Evime hoşgeldimiz, Bayan Blake." Bennington hepimizi içeri davet ederken gerçekten neredeyse yere kadar eğildi. Adamın çenesini yumruklamamak için kendimi çok ama çok zor tuttum.

Nicky sağ kolumu yakaladı; ceketi ve eldiveni çıplak tenlerimizin temasını engelliyordu ama tutuşu güçlüydü. Kulağıma eğilerek fısıldadı: "Müşteriye vurmak iyi olmaz."

"Gerildiğimi gördün," diye fısıldadım.

"Evet."

Bennington'a gerçekten vurmaya niyetli olmadığımı söyleyecektim ama bunun gerçek olup olmadığından emin değildim. Onun canını yakmak istiyordum; gerçekten. Anlaşılan bastırdığım gerginliğim ve korkum şimdi şiddet eğilimine dönüşüyordu. Tanrım, bu gerçekten işe yarıyordu doğrusu.

Elbette ki öfkem, dişi aslanımı yine harekete geçirmişti. Gözlerimi kapayarak nefesime odaklanmak zorunda kaldım. *Al, ver, yavaş, düzgünce; nefesini kontrol edersen, duygularını da kontrol edersin.* Bennington'a vurma isteği duymadan bakabileceğimi düşündüğümde gözlerimi açtım.

Kararsız gri gözleriyle bana bakarken, köpek almaya karar veren ama yeterince araştırma yapmayan ve şimdi kedisini yeni köpekten kurtarmaya çalışan birine benziyordu.

"Öfkenizi anlıyorum, Bayan Blake. Böyle olmak zorunda kaldığı için gerçekten üzgünüm."

Bu, ofisimde ona söylediklerimin tekrarıydı. Kaybı için gerçekten üzülmüştüm; ona yardım edemediğim için gerçekten üzülmüştüm. Ama tekrar öfkemi bastırmama yardımcı olmadı; öfkem yine kabardı ve Nicky'nin kolumu tutan elinin yine gerildiğini hissettim. Bu hareketi, sevdiklerimle bir keskin nişancının mermisi arasında duran tek şeyin kontrolüm olduğunu bana hatırlattı. Onlar için kendimi kontrol etmeliydim.

"Karınızı zombi olarak geri getirmemi istiyorsunuz," dedim, bomboş bir sesle. Kendi içime çekilmeye, birine silahlı çatışmada değil de, fikrimi değiştirecek zamanım varken namlunun ucundan bakarak tetiği çektiğim zamanlarda gittiğim o sessiz yere doğru ilerlemeye başlamıştım. Kurtarma fırsatı varken bir canı almaya karar verdiğimde, zihnimde çekildiğim o dingin yere gidiyordum. Birinin ölmeyi hak ettiğine karar verdiğimde ve bu konuda vicdan azabı duymadığımda. Şimdi de o anlardan birini yaşıyordum ve aslanları uzaklaştırmama yardımcı olmuştu. Orası soğuk bir yerdi; öldürdüğüm zaman gittiğim yer.

Bennington'ı alnında benim tabancamdan çıkmış bir mermiyle hayal edince biraz rahatladım. Sakinleşip gülümseyebildim.

Nicky beni bıraktı. "Sakinleşti."

"Evet," dedi Jacob, "Silas'ın sakinleştiği gibi." Yüzümü inceliyordu ve yüz ifademle bakışlarımdaki dinginliği anlayabilmesini sağlayan şey metafiziksel becerileri değildi.

"Onu Silas'la kıyaslıyorsun," dedi Nicky. "Lanet olsun."

Silas'ın kim olduğunu bilmiyordum ve umursamıyordum da. Muhtemelen umursamalıydım ama umursamıyordum işte. Kendimi Bennington'ın yüzünün arkasını görmeye zorladım. Tehlikedeyken giriş ve çıkışlar önemlidir. Oda beyazdı: Beyaz halı, beyaz deri mobilyalar, biraz farklı tonda beyaz duvarlar. Sanki bir renk seçememişler de, renksiz bırakmaya karar vermişler gibiydi. Beyaz odadaki tek renk, Bennington'ın karısının gerçek boyutlardaki portresiydi. Hala sarışın ve güzeldi ama fotoğrafta kadın bir süpermodel kadar zayıf görünüyordu ki bu benim için fazla zayıf olduğu anlamına geliyordu; hoş, kimsenin bana fikrimi sorduğu da yoktu. Gözlerinin maviliğini vurgulayan, ayak bileklerine kadar parlak mavi bir elbise giymişti. Bazıları kırmızı ve pembe çiçekli yemyeşil tropik bitkilerle sarılı bir ortamda, hintkamışından yapılmış bir kanepede uzanmıştı. Bütün bu beyazlığın ortasındaki tek renk bu fotoğraftı. Bir tapmaktaki tanrıça gibi odanın içinde yükseliyordu. Tanrım.

Çıkışlara gelince... Şöminenin bir tarafında devasa cam kapılar vardı ve açık büyük salonun dip yarısına doğru başka kapılar görünüyordu. Merdiven sahanlığına doğru uzanan tek bir koridor ve yukarı çıkan dev bir merdiven vardı.

Nicky bana doğru eğilerek fısıldadı: "Odayı incelemeye zahmet etme, Anita."

Neden söz ettiğini bilmiyormuşum gibi ona bakmadım bile ama iki aslanın da hareketlerime karşı bu kadar uyanık olmasından hoşlanmamıştım. Bu şansımı sınırlayacaktı.

"Adamınız bu gece için ihtiyacımız olan şeyi buldu mu?" diye sordu Bennington, Jacob'a bakarak.

"Silas halledecek."

"Size bir sürü para ödüyorum, Bay Leon."

Ukalalık yapmaya karar verdim; şüphe olduğunda bu her zaman bir olasılıktı. "Leon," dedim, "gerçek soyadın bu olamaz."

Bana gri gözleriyle düşmanca bir bakış attı.

Şiddet görüntüleriyle kendimi sakinleştirebildiğim için gülümsedim. Böylece zihnim odayı inceleyecek ve düşünecek kadar boşalmıştı. Bu size işletme fakültesinde öğretecekleri bir teknik değildir ama benim için işe yarıyordu.

"Bugün adım bu."

"Latince *leo* kelimesine dayanıyor ki bu kelime 'aslan' demektir. Sizce de komik değil mi? Bence kesinlikle çok komik."

"Konuşmadığında senden daha çok hoşlanmıştım," dedi Jacob.

"Kesinlikle tavsiye ediliyorlar, Bayan Blake."

"Ofisime gelmeden önce birkaç gün boyunca beni ve erkek arkadaşlarımı onlara izlettin. Onları seni geri çevirmemden önce tutmuştun." Öfkem yine kabarıyordu ve nefesimi yavaşlatmak, nabzıma odaklanmak zorunda kaldım. Onu yine ölü hayal ettim ama öfkem onun daha çabuk ölmesini istiyordu ve bu kez konuşan hayvanımdı. Hemen öldür, onu hemen ye, ne bekliyorsun? Hayvanlar hızlı tatmine çok düşkündü.

"Size söylemiştim, Bayan Blake, sizi araştırdım. Sizinle ilgili öğrendiğim her şey beni geri çevireceğinizi gösteriyordu, dolayısıyla yedek planım olmak zorundaydı."

"Yedek plan. Bugünlerde adam kaçırmak ve cinayet işlemek için adam tutmaya böyle mi diyorlar?"

Söylediklerim ona fazla açık sözlü gelmiş gibi yüzünü biraz ekşitti. "İşin o noktaya gelmemesini gerçekten diliyorum, Bayan Blake. Karımı benim için geri getirirseniz, o zaman sevdiğiniz adamlara hiçbir şey olmaz. Siz hayatınıza geri dönersiniz, ben de kendi hayatıma."

Jacob'a baktım. "Bu adam amatör olabilir ama sen değilsin. Hepimizin hayatlarımıza güvenle geri dönmemizi nasıl sağlayacaksın?"

"Hepimiz oturalım," dedi.

Bennington kekeledi. "Elbette, elbette, ah, ne kadar kabayım, yani..." Az önce ağzından çıkanları kulağı duymuş veya cümlesini nasıl tamamlayacağını bilemiyormuş gibi sustu.

"Kurbanlarına karşı ne kadar kibar olman gerektiğini bilmek daima zordur, değil mi, Tony?"

"Otur, Anita," dedi Jacob, oturmazsam bunu yapmama yardım edeceğini hissettiren bir sesle.

"Yine gerildi. Dövüşmek istiyor. Yapmacık davranamayız, Jacob," dedi Nicky.

Ona kadar sayma sırası Jacob'a geldi.

"Kaçırdığım bir şey mi var?" diye sordu Bennington.

"Bir sürü," dedim, tatlı bir şekilde gülümseyerek.

"Hepimiz oturalım ve bunu nasıl atlatacağımızı konuşalım," dedi Jacob, mantıklı, hatta sempatik bir sesle. Kontrolünü kaybetmemek için nasıl görüntüler kullandığını merak ettim. Beni yaralamayı veya öldürmeyi mi hayal ediyordu acaba?

Ama çoğu modern evde salon olarak kullanılanlar kadar büyük olan odada oturduk. Böyle odaları sevmezdim; fazla geniştiler. Kesinlikle savunulması zor yerlerdi ve içeri girebilecek bir hırsızın işini kolaylaştıracak şekilde tasarlanmış gibiydiler. Bir tarafta geniş merdiveni ve diğer tarafta açık koridoruyla bu oda özellikle öyleydi. Keskin nişancılardan bu kadar çok söz etmek, kat planı açısından beni özellikle huzursuz etmişti. Orada kimsenin olmadığını biliyordum ama insanların peşinizde olduğunu bildiğinizde rahat edebileceğiniz bir ortam da değildi. Elbette ki peşimde olan insanlar aslında beyaz deri koltuklarda oturup yüzüme bakıyordu. Şu Silas ve henüz bitirmediği işiyle ilgili konu vardı, ancak şimdilik karşımdaki düşmanlar yeterliydi; fazlasına gerek yoktu.

"Silas arayana kadar burada bekleyeceğiz ve sonra da toplanıp mezarlığa gideceğiz," dedi Jacob.

"Onu tekrar gömdürmem gerekti," diye ekledi Bennington, "çünkü çoğu nekromansi ustasının mozole yerine mezarı tercih ettiğini öğrendim."

"Çok düşüncelisin," dedim, sesimdeki öfkeyi gizlemeye çalışmadan.

"Mantıklı ve anlayışlı davranıyorum, Bayan Blake. İşbirliğinizi garantilemek için ilk erkek arkadaşınız Callahan'ı öldürtebilirdim. Benim aksime, sizin yedekleriniz var."

"Onlar insan, acil durumlarda kullanılacak stepne değil." Öfkem biraz daha arttı ve yine nefesimi kontrol edip içimden saymak zorunda kaldım. Dişi aslan uzun çimenlerin arasında giderek sabırsızlanıyordu. Bizi durdurmalarına

fırsat kalmadan onu öldürebilirdik. Aslanım muhtemelen haklıydı ve onu öldürdüğümüzde para verecek kişi ortadan kalkardı. Bu ilginç bir fikirdi.

"Aklına bir fikir geldi, Anita. Bunu omuzlarının gerilişinden ve hareketsiz kalışından anladım. Her neyse, sakın kalkışma," dedi Jacob.

Aynı zamanda profesyonel kötü adamlar olan hayvanadamlarla ilgili sorun, onları şaşırtmanın zorluğuydu. Bunu yapmanın tek yolu, üzerinde düşünmeden harekete geçmekti; savaş sanatlarında yapacağınız gibi. Bir açık bulduğunuzda harekete geçerdiniz, çünkü daha dövüş başlamadan onları incitmeye karar vermiş olurdunuz. Bennington'ı öldürürsem, profesyonelce davranıp bütün bunlara bir son verirler miydi, yoksa bir ders olarak sevgililerimden en azından birini öldürürler miydi? Bu sorunun cevabını öğrenene kadar fırsatım olsa bile Bennington'ı öldürebilir miydim?

Jacob kanepede yanımda oturuyordu ve bir çiftmişiz gibi kolunu kanepenin sırtlığına atmıştı. Koluna değmemek için öne eğildim. Dostça davranmadığımı düşünebilirdi ama sırtımdaki bıçağın kabzasını hissetmesini istemiyordum. Aslanların fazla dostça davranması sayesinde üzerimde bir silahım kalmıştı; onu da kaybetmek istemiyordum.

Bana doğru eğilerek kısık sesle konuştu. "Her ne düşünüyorsan, işe yaramayacak. Üçünü de izleyen birer keskin nişancımız var. Bugün her adam ilk kez dışarı çıktığında arayacaklar. Onları izleyecekler ve periyodik olarak aramazsak, onları öldürecekler."

"Bunu anladım," dedim ama "biz" demesi dikkatimden kaçmadı. Jacob, nişancıları arayan kişi olmak zorunda değildi. Nicky de yapabilirdi. Sadece birinin hayatta kalıp benim tarafımda olması gerekiyordu. Nefes alıp vermeye, öfkemi ve içimde yükselen korkuyu bastırmaya çalıştım. Düşünmek zorundaydım ki bu konuda ne öfke ne de korku bana yardımcı olabilirdi. Korku insanı hayatta tutardı ve öfke de bazen çatışmalarda işe yarardı ama konu eylem planlamaya geldiğinde, duygusuz olmak gerekirdi. *Duygusuz ol, dingin ol ve düşün.*

"Üzgünüm, Bayan Blake, sizi zorladığım için. Ancak sevdiğim kadını geri istiyorum, bunu anlayacağınızdan eminim."

"Elimden geleni yaparım ama hala bir zombi olacak. Onu ilk gördüğünüzde ne kadar canlıymış gibi görünse bile, bu uzun süremez, Bay Bennington."

"Yeni ölen birinin zombi olarak geri getirildiğinde bozulmadan kalabileceği bazı durumlar olduğunu öğrendim."

"Öyleyse bunu ilk kez duyuyorum." Jacob'ın bana dokunmaması için biraz öne eğik oturuyordum. Her nedense, bu onu bana daha da yaklaştırmıştı ve şimdi kanepede bacaklarımız birbirine değiyordu. Harika, erkeğin kişisel alanınıza saygı duymadığı o buluşmalardan biri gibiydi.

"Bay Bennington," dedi Jacob, "Anita'yla çok fazla şey paylaşmazdım. İşbirliği yapıyor ve Silas üzerine düşeni yaptığında mezarlığa gideceğiz. Detayları konuşmak zorunda değiliz."

Bennington bana düşmanca bir bakış attı. "Biliyor musunuz, bunu yapabileceğimden pek emin değildim. Aslında ödemenin ilk yarısını unutup bunu yapmayabileceğimi düşünüyordum, fakat sonra sizin sevgililerinizle yemek yerken resimlerinizi gördüm. Bay Schuyler ve Bay Graison'la flört edişinizi izledim. Sevgili Ilsa'm flört etmeyi severdi; daha doğrusu bayılırdı. İlgi görmekten hoşlanırdı ve biçimdeğiştirenlere meraklıydı."

Demek kadının bir kürk düşkünü olduğunu biliyordu. Benden ne hissetmemi beklediğini bilmeden ona düz düz baktım. İfadesiz bir yüzle, konuşmasını bekledim. Ancak amatörlerin yaptığı tarzda bir hain nutkuna başlamıştı.

"Onların sizi rahatlatışını, sonra da garsonla flört edişinizi izledim. Bana flörtümü geri vermek istemediniz, bu yüzden ben de sizinkileri aldım ve eğer Ilsa'mı yine benden alırsanız, erkeklerinizi sonsuza dek sizden alacağım."

Elimde olmadan öne doğru gerilmiş olmalıydım, çünkü Jacob ne olur ne olmaz diye kolunu omuzlarıma attı ama Bennington'm sözlerini dikkatle dinliyordum. Sırtıma dokunmasını istemediğimi bir an için unutmuştum.

Ayağa kalkmayı denedim ama beni yakaladı. Ayağa kalkmayı başardım ama Nicky hemen arkamdaydı ve bu kez arkamdan sarıldığında, aslan hormonları dikkatini dağıtmamıştı. "Bu da ne be?"

"Kaçırdığın büyük bir şey," dedi Jacob.

Nicky'nin kollarında karşı koymamaya çalıştım ama gerilmemek veya dişi aslanın serbest kalmak istemesini engellemek elimde değildi. Bir an için kendimi kaybettim ve

rujlu dudaklarımın arasından bir hırıltı yayıldı. Sıcaklık ani bir ateş gibi bütün vücudumu sardı. Aniden çok ısınmıştım ama terlemiyordum.

"Teni ateş gibi oldu," dedi Nicky, kendi hırıltısını bastırmaya çalışıyormuş gibi boğuk bir sesle.

"Enerjiyi hissedebiliyorum," dedi Jacob.

Bennington, Nicky'nin beni tutacağına güvenerek ayağa kalkıp bana yaklaştı. Nicky vücudumu daha sıkı sararak kollarımı iki yanıma mıhladı. O kadar sıkı tutuyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. "Hayatlarımıza geri dönmek için planımızın ne olduğunu bilmek istiyordunuz; eh, Ilsa'yı ölümden geri getirmek için bir insan kurbanın enerjisini kullanacaksınız. Onu sonsuza dek güzel ve benim kılmak için yeterli bir enerji olacak. Ölüyü geri getirmek için cinayet işlediğinizde de, kendiniz bunun cezasını çekme riskini göze almadan kimseye söyleyemezsiniz."

Nihayet konuşabildim. "Silas'ın bitireceği iş bu, değil mi?"

Nicky boş tabanca kılıfımı vücuduma batıracak kadar sıktı ve gerçekten canım yanmaya başladı ama aldırmadım; acı düşünmeme yardım ediyordu. İçimde hırlayan aslana yenik düşmememe yardım ediyordu. Bennington'ı öldürürsek, paranın ikinci yarısı havaya uçacaktı. Ve bu adamlar profesyoneldi. Bizi bedava öldüreceklerini sanmıyordum. Bu bir plandı ve ayrıca, onun ölmesini zaten istiyorduk. Aynı fikirde olduğunuzda içinizdeki hayvanla savaşmanız zordur.

Dişi aslan o uzun metafiziksel veya metaforik çimenlikten fırlayarak içimdeki yolda hızla koşmaya başladı. İçimde hareket eden altın rengi bir şekildi.

"Savaş onunla," dedi Nicky, kulağıma.

Benningron'a öfkeyle baktım. "Neden?"

Jacob önümdeydi ve Bennington'ı görmemi engelliyordu. "Çünkü dönüşürsen, ölüyü geri getiremezsin ve işimize yaramazsın. Bizi seni öldürmek zorunda bırakma, Anita."

Nicky beni tutmakta zorlanıyormuş gibi dişlerini sıkarak konuştu. "Bizi erkeklerini öldürmek zorunda bırakma."

"Bana bak, Anita!"

Ama görebildiğim tek şey o altın rengi biçimdi ve ilk kez onunla arama duvar örmek istemiyordum. İlk kez yardıma ihtiyacım vardı ve yardımı alacaktım.

Jacob yüzümü yakalayarak beni kendisine bakmaya zorladı ama aynı zamanda çıplak teni tenime değmişti. Ona bakarak hırladım ve altın gövde yavaşladı. Yavaşlamıştı ve çığlıklar atıyordu; o kadar ki vücudum onun öfkesinin, ihtiyacının, açlığının sesiyle yankılanıyordu.

"Tanrım, çok güzel kokuyor," dedi Nicky.

"Sakın başlama," dedi Jacob ama hala yüzüme dokunuyordu ve bakışları kararsızdı; sanki benim duyamadığım şeyleri dinliyormuş gibiydi. Kendi aslanı da onunla konuşuyordu. Bu onları dönüşmeye zorlamama yardımcı olur muydu?

"Çık dışarı, Bennington ve seni çağırana kadar orada kal. Bu kadın güvenli değil."

Dişi aslan yine haykırdı ve ses benim boğazımdan yayıldı. Sesin daha büyük bir gırtlağa, farklı bir ağza ihtiyacı varmış gibi canım yandı.

Jacob'ın yüzünde kaybolmuş gibi bir ifade vardı. "Belki bizim hayvanlarımızı dışarı çıkarabilirsin ama bunu yaparsan birbirimize saldırır ve senin için dövüşmeye ya da ikimiz de seni düzmeye başlarız. Her iki şekilde de telefon aramalarını duyamayız. Diğer erkeklerini izleyen nişancılarımızı kaçırırız. O zaman biz istediğimiz için değil, aramayı kaçırdığımız için onları öldürürler."

Nicky kulağıma tısladı. "Hayvanını dondur, Anita, lütfen." Beni o kadar sıkı tutuyordu ki vücudunu benimkine yaslamaktan hoşlandığının farkındaydım.

Tenim alev alevdi ama ateşim varmış gibi değildi; kendimi harika hissediyordum. Sonunda teslim olup dönüşmenin nasıl bir şey olacağını içten içe merak ediyordum... ama bugün değil. Bugün bunu düşünme lüksüm yoktu.

Jacob'ın telefonu o anda çalmaya başladı. Bana baktı. "Cevap vermek zorundayım ve sen de kendini kontrol edeceksin." Yüzümü bırakmadan, telefonunu diğer eliyle cebinden çıkardı.

Ezberlemek istiyormuş gibi yüzümü izliyordu ama konuştu. "Geri çekil, sadece takip et ve izle." Telefonu cebine atacakken tekrar çaldı. "Evet, hayır, sadece izle, sadece takip et. İkinci bir emre kadar geri çekil."

Bunun üçüncü arama olduğunu fark ettim. Jacob onları geri arayıp vurmalarını söylemediği sürece üçü de güvendeydi. Onu öldürmek veya telefon edemeyecek hale getirmek yeterliydi.

"Sakin ol," dedi Nicky, "lanet olsun, sakin ol." Aklı başında konuşuyordu ama burnunu saçlarıma sürtmeye baş-

lamıştı. Dişi aslan yavaşlayarak havayı kokladı. Kalçalarımı Nicky'ye biraz daha bastırdım. Hafif bir sesle inledi.

"Lanet olsun," dedi Jacob. Boştaki elini boynumdan dolaştırarak saçlarımın ve ceketimin altındaki büyük bıçağın kabzasını buldu. Bıçağı çekerken saçlarımı kavrayıp kenara itti. Bunu yapabilmesi için Nicky de biraz geri çekildi. Bıçağın büyüklüğü, ikisinin de şehvetini, hiçbir şeyin başaramayacağı bir hızla söndürmüştü.

Jacob bıçağı ışığa doğru tuttu. Keskin kenarı parladı. "Bu neredeyse ön kolu kadar; nasıl fark etmedin?"

Nicky tek gözünü kırpıştırarak bıçağa baktı. "Dişi aslan harekete geçtiğinde üzerini arıyordum. Benim hatam."

Jacob iç çekerek bıçağı indirdi. Yüz ifadesini çözemiyordum. Biraz üzgün, biraz başka bir şey. "Sorun değil, Nicky. Kızgınlık döneminde bir Regina'ya hiç yaklaşmamıştın. Dişi, bir eş seçene kadar bütün bir sürü birbirini parçalayabilir."

Dişi aslan herhangi bir kedi gibi sırtüstü yuvarlandı. Yine Nicky'ye sürtündüm ve hislerine karşı koymadı. Kontrolü kaybetmeye başlıyordum ve seks, yapabileceğimiz şeylerin en azıydı. Düşünmeye çalışıyordum.

"İlk sürüm bu şekilde öldü, çünkü Regina en güçlü Rex'i istiyordu ve dolayısıyla kimin kazanacağını görmeyi bekledi. Kendi erkeklerimi öyle saçmalıklardan uzak tutacağıma kendi kendime söz verdim."

Nicky tutuşunu değiştirerek kollarımı serbest bıraktı ve belime sarılarak ayaklarımı yerden kesti. Ellerim koluna uzanarak tutundu ama savaşmadı. Silahım yoktu. Ne yapabilir-

dim? Onları nasıl durdurabilirdim? Yani, sekste iyiydim veya en azından hayatımdaki erkekler öyle olduğumu söylüyordu ama deve yüküyle parayı geri çevirip kendi adamlarına ihanet etmelerini sağlayacak kadar iyi miydim? O kadar iyi değildim. Kimse o kadar iyi olamazdı. Seks bana yardım etmeyecekse, olanları durdurmak zorundaydım. *Sakin ol,* demişti. Restoranda yaptığım gibi nekromansi gücümü kullanmayı denedim ama zihnimdeki aslan fazla güçlüydü. Aslan kokusu alıyordum. Nicky'den geldiğini sanıyordum ama bütün dünya o kokuda kayboluyormuş gibiydi. Nefes alamıyordum. Soğukkan istemiyordum, sıcak istiyordum.

Nicky beni altına alarak deri kanepeye çöktü. Yüksekliğin değişmesi herhangi bir şey planlamadığı anlamına geliyordu ama elleri eteğimin altına kaydı ve onun altından sıyrılarak halının üzerine yuvarlandım. Nicky kanepede kalarak tek iri gözüyle bana bakarken nefes nefeseydi.

Geri geri sürünerek ondan uzaklaştım ve bana karşı koymadı ama diğer aslanı unutmuştum. O da kelimeleri umursamıyordu ama net düşünemiyordum. Dişi aslan beni ben yapan şeyi yiyordu. Kendimi kaybetmek için dönüşmem gerekmediğini o an anladım. Jacob'ın bacaklarına doğru sürünerek ilerledim ama aşağı uzanıp kollarımı yakalayarak beni ayağa kaldırdı. Aniden kendimi birkaç santim öteden yüzüne bakarken bulduğumda, o dev gibi gövde üzerime eğildi. "Ah, Tanrım," dedi. Bu bir tutku ifadesinden çok, yardım çağrısına benziyordu.

Diğer kolunun kıpırdadığını hissettim ve hiç düşünmeden engelledim. Elim kolundan aşağı kayarak bıçağı-

mı buldu. "Bana saplamak istediğin şey gerçekten bu mu, Jacob?"

Neredeyse acı çekiyormuş gibi zorlukla yutkundu. "Bunu yapma."

"Önce sen," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Kedilerini geri çek, Bennington'ın parasının ikinci yarısını boş ver."

Başını iki yana salladı. "Henüz kraliçem değilsin."

Nicky arkamdan gelerek ellerini sırtıma kaydırdı. Jacob ona hırladı ama genç adam "Savaşmak zorunda değiliz," dedi. "Bu dişi gayet paylaşımcı." Arkadan vücuduma bastırarak beni Jacob'a itti. Aniden ikisinin arasında kalmıştım. İkisi de sert ve hazırdılar. Kendimi tutamayarak karşılık verdim ve aralarında kıvranmaya başladım. Beni diğerinden uzaklaştıran Jacob oldu. "Bu sürünün Rex'i benim ve paylaşmaktan hoşlanmam."

"İlk sürünü yok eden buydu," dedi Nicky. "Hiç ders almadın mı?"

"Eğer kralsan, kral gibi davranman gerektiğini öğrendim." Jacob beni ateşle öptü; ağzımı açarak onu içeri almak zorunda kaldım, yoksa dişleriyle dudaklarımı parçalayacaktı. Elleri ve dudakları her yerimdeydi. Dişi aslanım ondan hoşlanmamıştı. Zihnimde hırladı. Bu Rex paylaşmıyordu; oysa sürü paylaşmak demekti. Hayatım paylaşma üzerine kuruluydu. Grup her şeyden daha önemliydi. Grup hayatta kalmalıydı.

Bir şey ona çarptı ve bir an soluklanırken bunun Nicky

olduğunu anladım. Aniden gerçekten dövüşe tutuşarak yerde boğuşmaya başladılar. Jacob büyük bıçağını düşürmüştü. Hemen kaparak Bennington'ın çıktığı kapıya doğru koştum. O ölürse, iş de onunla birlikte ölürdü. Bu işime gelirdi.

Arkamda bir aslan kükredi ve kim olduğunu görmek için dönüp bakmadım; hayvanlarımın bana kazandırdığı hızı kullanarak koştum. Hızım vardı ama bütün duyularım yoktu; bu yüzden kapı açılıp da kendimi uzun boylu, siyah saçlı bir adama bakarken bulmadan önce bir saniye geçti. Aslan gibi kokuyordu. Bıçak gümüşi bir duman gibi uzandı. Hareket düşüncenin o kadar önündeydi ki adamı kaburgalarından kemerine kadar kestim ve ikinci darbe için geri çekmeye başladım. Aynı anda adam yumruğunu bana savurdu. Biraz geri çekilebildim, ancak aşırı hızlıydı ve ben de ilerlemek için aşırı kararlıydım. Yumruğu yüzümün ortasına indi. Suratıma beyzbol sopası yemiş gibi oldum; basınç, ivme, acısız, sadece duruş. Beynim bir duvara çarpmış gibi kafamın içi duruverdi. Düşünecek zaman bile yoktu. Sadece darbeyi yedim ve yere yığıldım. Işıklarla birlikte ben de söndüm.

6

Hissettiğim ilk şey, ellerimin altındaki topraktı. Zemin, naylon çorabın üzerinden bacaklarıma serinliğini hissettiriyordu. Etrafımda duvarlar vardı ve kapalılık duygusunu hissediyordum ama bir yerlerde bir pencere açıkmış gibi hafif bir esinti vardı. Esinti ağaç ve çimen kokularını getiriyordu. Toprak taze ve serindi. Birkaç gece böceği, yaz için beklenmedik ölçüde serin havada ötüşüyordu. Daha derin bir nefes alınca burnuma sabun ve tıraş losyonu kokuları geldi; hepsinin altında, bir aslanın burun gıdıklayan kokusuyla birlikte. Gözlerimi açınca bir kulübenin eğimli çatısıyla karşılaştım. Tepemdeki pencere kısmen kırılmıştı ve duvarlardaki tahtaların arasında bir sürü boşluk vardı, dolayısıyla rüzgar istediği gibi içeri girebiliyordu. Üzerimizde yükselen uzun ağaçların arasından esen rüzgarın sesini duydum. Yukarılara

doğru güçleniyordu. Başımda bekleyen aslanadamın bir şeyler söylemesini bekledim, fakat başımı yavaşça çevirince Nicky'nin karanlıkta yanımda oturduğunu gördüm. Göğsüne çektiği dizlerine sarılmış, sağlam gözüyle beni görebileceği şekilde yanağını dizlerine dayamıştı. Kırık pencerelerden süzülen ay ışığı onu rahatça görebileceğim kadar parlaktı. Bu parlaklık bana dolunaya sadece iki gün kaldığını hatırlattı. İçimdeki dişi aslanla bu kadar sorun yaşamalarının bir nedeni bu olabilirdi. Dolunay yaklaştıkça hayvanınızı kontrol etmeniz zorlaşırdı.

Nicky hafifçe gülümsedi. "Güzel, demek ölmemişsin."

"Ölmüş olmam mı gerekiyordu?" diye sordum.

"Silas sana vurunca ve sen öyle düşünce..." omuz silkti, "aklıma gelmedi değil."

"Bunun için endişelenecek zamanım bile olmadı. Çok hızlıydı."

"Yoldan biraz çekilmeyi başardın, yoksa boynunu kırardı."

Kalkmaya çalıştım ama koluma dokundu. "Biraz daha yerde kal. Ayağa kalktığında ölüyü geri getirmen gerekecek."

"Jacob'la dövüşünü kazandın mı?"

"Neredeyse ölecek olman bizi durdurdu." Aniden karanlıkta bembeyaz dişlerini parlatarak gülümsedi. "Ve Silas'ın toparlanmasına yardım etmemiz gerekti. Onu..." kendi vücudunun üzerinde gösterebilmek için oturduğu yerde doğruldu, "kaburgaların hemen altından, şuradan, karnına, bağırsaklarının üzerine kadar yarmışsın. Bağırsaklarının dışarı çıktığını gördüm. Çok keskin bir bıçakmış."

Yaprakları ezen ayak sesleri duydum ve çarpık kapı açılınca Jacob olduğunu sonradan anladığım karanlık bir gölge göründü. "Mesele sadece bıçak değildi, Nick. Bıçak kullanmayı biliyor." Anlaşılan o da bizi duymuştu. Toprak zeminde yürüyerek diğer tarafımda durduğunda ikimizin de üzerinde yükseliyordu. Bundan hoşlanmadığım için oturmaya çalıştım.

"Yavaşça," dedi Nicky, "neredeyse bütün gece ölü gibiydin."

Hareketimin ortasında durdum. "Bu *Prenses Gelin*'den bir alıntı mıydı?"

"Kitaplardan alıntı yapamayabilirim ama filmleri iyi bilirim."

"Ama o haklı," dedi Jacob, elini uzatmak için eğilirken, "yavaş hareket et; ne kadar iyileştiğini kestirmemiz mümkün değil."

Elini tutmamayı düşündüm ama hala bu durumdan bütün sevdiklerimle birlikte kurtulmam gerekiyordu ki bu da dostça davranmak, düşmanca davranmaktan daha iyi demekti. Eli, benimkini tuttu; sadece bir eldi. Gücü üzerindeki kalkanlarını o kadar sıkı kapamıştı ki hiçbir şey sızmıyordu. Onun kadar güçlüyseniz bu çok fazla kalkanlamak demekti. Daha az güçlüler ya da yeniler daha çabuk güç sızdırırdı ve dolunay yaklaştıkça bu daha çok olurdu. Jacob için bu sadece çok fazla ışığı, örme sepet altında saklamak kadar zordu. Beni nazikçe kaldırıp oturmama yardım etti. Dünya artık dönmüyordu, fakat sanki oturmamı bekliyormuş gibi, yüzümün sağ tarafında çenemden şakağıma kadar bir baş ağrısı başlamıştı.

Jacob bir dizinin üzerinde yanıma çökerek elimi tutmaya devam etti. "Nasılsın?"

"Başım ve yüzüm acıyor ama açıkçası daha kötü olmamasına şaşırdım. Aspirin çok iyi olurdu."

"Hayır, içeride kanaman varsa kanını inceltecek bir şey istemezsin." Elini geri çekti. Ona karşı koymadım. "Kendini toparlamış gibi görünüyorsun. Birkaç dakika burada otur. Sonra Nick ayağa kalkmana yardım eder. Ben gidip yine müşterimizi rahatlatacağım." Sesinde tiksinti vardı ama dışarı çıktı ve çarpık kapıyı arkasından kapayabilmek için biraz kaldırmak zorunda kaldı. İçeri hala ay ışığı süzülüyordu. Kulübe o kadar eskiydi ki arka taraftan bir tahta söküp dışarı çıkabilirdim; belki de Nicky bunu yapmamamı sağlamak için buradaydı.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Eski bir kulübede," dedi.

Ona cevabının hak ettiği bir bakış attım. Gülümsedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Nicky."

"Sanırım burası daha önce kahyanın kulübesiymiş ama şimdi sen ölüyü geri getirecek kadar güçlenene dek gizlenme yerimiz olacak."

Daha derin bir nefes aldım ve burnuma eski mermer kokusu geldi. Yetişkinlik hayatımın büyük bölümünü mermerin yakınında geçirmiştim ve eğer yeterince yakınsanız veya etrafınız onunla sarılıysa, gerçekten bir kokusu vardı. "Anladığım kadarıyla Ilsa Bennington'ın gömülü olduğu mezarlıktayız."

"Bir mezarlıkta olduğumuzu nereden anladın?"

Yalan söylemeyi düşündüm ama yalanlarımı sonraya saklamaya karar verdim. "Mermer mezar taşlarının kokusunu aldım."

Derin bir nefes aldı. "Ben de alıyorum, ancak senin alabildiğinden emin değildim. Dönüşmüyorsun. En azından bize söylenen bu."

"Henüz değil," dedim.

"Neden böyle dedin?"

Omuz silktim. "Bir gün vücudumun dönüşümü tamamlaması olasılığı her zaman var. Durumum o kadar ender ki uzun vadede ne olacağını bilmek mümkün değil. Eh, Ilsa'nın gömülü olduğu yer burası mı?"

"Evet, kimsenin müdahale etmemesi için gözden uzak, eski bir yer bulmuş."

"Evet, gerekli izinler olmazsa bir cesedi rahatsız etmekten tutuklanabilirsin... ya da daha kötüsü." Başımı çevirdim ve bazı kaslarım veya liflerim zedelenmiş gibi ağrı daha da arttı. Normalde ölmüş olabileceğim için bu kadarına razıydım. Jean-Claude'un vampir işaretleri öldürülmemi çok zorlaştırıyordu. Bu düşünce havanın kardığını ve onunla sadece düşünceyle iletişim kurabileceğimi hatırlattı.

"Vampir efendinle veya başka biriyle bağlantı kurmak için metafiziği kullanamazsın, Anita." Sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi ama bunun sadece tesadüf olduğundan neredeyse emindim.

"Ben..." dedim.

"Metafiziksel açıdan planladığımızdan daha güçlüydün, bu yüzden Jacob ekibimizin cadısını aradı. Bura

dayken kimseyle zihinsel bağlantı kuramaman için bir şey yaptı."

"Ya onlar benimle bağlantı kurmaya çalışırsa?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Ellen iyidir ve çok detaycıdır; ayrıca, şehrin iki saat kadar dışındayız. Adamların sana ulaşsa bile, Jacob'ın keskin nişancılara işi bitirmelerini söylemesini engelleyecek kadar çabuk gelemezler."

Yalan söyleyip söylemediğini anlama sırası bendeydi. Serin, temiz havayı derin derin içime çektim ama hiçbir şey bulamadım. Bir havuz suyu kadar dingindi. Tuhaf bir şekilde Zen'i hissettiriyordu ve bu bir biçimdeğiştiren için beklenmedik bir durumdu.

"Ayrıca, Jacob ya da Ellen engeli aşmaya çalıştığını hissederlerse, Micah Callahan ölür." Bunu neredeyse hiçbir değişiklik olmadan söylemişti; sadece nabzı biraz hızlanmıştı.

Değişiklik olmaması beni huzursuz etmişti. Sevdiğim birini, mutluluğumun etrafında toplandığı birini öldürmekten söz etmenin kendisini rahatsız etmemesinden daha kötüydü. Bunun onun için fark etmemesi hem yardımcı oluyor hem de incitiyordu. İncitiyordu, çünkü duygusuzlukları insanları kullanmayı zorlaştırırdı ve yardımcı oluyordu, çünkü beni sakinleştiriyor, kuralları veya kuralsızlıkları anlamamı sağlıyordu. Bu oyunu oynayabilirdim.

Kilitli bir kapıyı denemek gibi, cadının koyduğu engeli araştırma dürtüsüne karşı koydum. Bu Ellen dedikleri kadın gerçekten iyiyse, engeli yokladığımı hissederdi. Tepkisinin ne olacağını bilemezdim; gerçek bir kapı olsa,

muhtemelen "gardiyanlarımı" rahatsız etmeden biraz sarsabilirdim ama bir metafiziksel engeli nasıl "biraz" sarsabilirdiniz ki? Güçlerim çok doğrudandı. Riski göze alamazdım. Micah'yı öylece riske atamazdım. Konuşurken sesim titremiyordu; aferin bana. "Şikayet ettiğimi sanma ama neden sürekli önce onu öldürmekten söz ediyorsunuz?"

"O senin Nimir-Raj'ın; diğerleri sadece hizmetindeki hayvanlar. Vampir efendinden tam olarak ne tür güçler aldığını bilmiyoruz, fakat bir anlamda biraz daha zayıf bir vampirsen, kendine bağladığın bir hayvanadamı öldürmek bazen ikinizi birden öldürebilir. Zombiyi geri getirmen için sana canlı ihtiyacımız var, dolayısıyla önce Micah gidecek."

"Onlar ölürse..."

"Evet, evet, hepimizi öldürürsün. Biliyorum."

"Bayginken konuştum mu ben?"

"Hayır ama ününü biliyoruz. Sevdiğin birini öldürürsek geri dönüşü olmadığını, bir daha dost olamayacağımızı biliyoruz." Dik dik gözlerimin içine baktı. Kör gözünü örten saçları ona genç, havai bir görüntü kazandırıyor, sanki o saçların altından ciddi bir şey çıkmayacakmış gibi görünüyordu. Ama tek gözündeki bakıştan kesinlikle çok ciddi olduğunu görebiliyordum.

"Micah'yı öldürmeniz gerekirse beni de öldüreceksiniz, çünkü bunu yapmazsanız sizi avlayacağımı biliyorsunuz."

"Evet, Jacob birçok nedenden dolayı seni öldürmek istemiyor ama belli çizgiler geçildiği takdirde seçeneğimiz olmayacağını anlıyor." Nicky kulübenin duvarına yaslandı. "Bütün çatlaklara rağmen tahtalar sağlam," dedi.

"Sağlam olsun ya da olmasın, beni tutacak türden bir hapishane değil. Neden buradayız?"

Dizlerinin üzerindeki ellerini gevşeterek cevap verdi. "Jacob gerçek bir vampir gibi beni etkilemiş olmandan korkuyor. Ona daha önce hiç meydan okumadım, Anita, asla. On dokuz yaşımdan beri sürüsündeyim ve ona asla meydan okumadım. Sana dokunmak istiyorum. Yani, çok güzelsin, tamam. Ama daha fazlası var. Sana duyduğum arzu ve ihtiyaçtan parmak uçlarım karıncalanıyor. Bana ne yaptın böyle?"

Sadece dışarıdan bakıldığında sakindim; içeride korkum giderek artıyordu. Kokumdan veya beden dilimden yalan söyleyip söylemediğimi anlamayabilirdi ama gerçek işimi görecekken neden yalan söyleyecektim ki? "Bundan tam olarak emin değilim."

Başını dizlerine dayayarak beni inceledi. "Sana inanmıyorum."

"Daha önce yalan söyleyip söylemediğimi anlamıştın; şimdi neden anlayamıyorsun?"

"Nimir-Raj'ını öldürmekten söz ettiğimde nabzın hızlandı ve onun için korktun. Dolayısıyla, hayır, anlayamam." Kaşlarını çattı ve serin toprağın üzerinde huzursuzca kıpırdandı. "Sana bunu neden söyledim ki? Sadece sana inanmadığımı söylemeye devam etmeliydim ve o zaman bu kadar çok fazla bilgi vermezdim. Bunu neden yaptım?"

"Sana gerçeği söyledim, Nicky, bilmiyorum."

"Yalan söylüyor olabilirsin," dedi.

"Olabilirim," dedim, "ama yalan söylemediğime güvenmek zorundasın."

Kulübenin loş ortamında bile bana attığı bakış netti. İnançla işi olmadığını söyleyen bir bakıştı. Gülmekle burnundan üflemek arasında bir ses çıkardı. "Sen bana ne yaptın, Anita?" diye sordu, gülümsemeye devam ederek.

"Bilmiyorum," dedim. Vücudum daha da sakinleşiyordu, çünkü kimse o anda bana veya sevdiklerime zarar vermeye çalışmıyordu ve adrenalinimi sonraya saklamam gerekiyordu. Aslında bilinçli bir şey değildi; sadece şiddet kaçınılmaz olduğunda sakinleşiyordum.

Gülümsemesi silinmeye başladığında sordu: "Ama tahmin edecek olsan, ne olurdu?"

"Bana dokunursan belki anlarız." Bu doğruydu; dokunuş olanları daha iyi anlamama yardımcı oluyordu ama hala bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Yardıma ihtiyacım vardı ve biriyle zihinsel bağlantı kuracaksam, en iyi olasılığın kendisi olduğunu anlamıştı.

Dizlerine daha sıkı sarıldı. "Sana tekrar dokunmamın iyi bir fikir olacağını sanmıyorum, Anita."

"Bana dokunmak istiyorsun, değil mi?"

"Hem de her şeyden daha çok ki kötü bir fikir olmasının nedeni de bu." Dizlerine o kadar sıkı sarıldı ki kol kaslarının şiştiğini gördüm. Sanırım elini uzatıp aramızdaki kısa mesafeyi aşma dürtüsüne teslim olmamak için kendine o kadar sıkı sarılıyordu.

Tanrı biliyor ya, onu anlıyordum. Sonunda savaşı kazanmasından önce Jean-Claude'a dokunmamak için kaç

kez çabalamıştım? Tanrım, bir sürü vampire veya biçimdeğiştirene dokunmamak için kaç kez savaşmıştım? Doğaüstü güçlerin birçoğu, tensel temasla daha da kötüleşiyordu ama o anda zaten kötüleşmelerine ihtiyacım vardı. Silahlarımı almışlardı ve Nicky'yi öldürmek Jacob'ın, o hayati aramayı yapmasını engellemezdi. Silahsızken herkesi Micah'yı kurtarmama yetecek kadar çabuk öldüremezdim. Üçünden ikisini kurtarmak için bir şeyler yapabilirdim ama en azından bir arama yapılırdı. Bu almak isteyeceğim bir risk değildi, dolayısıyla şimdilik şiddet bir seçenek değildi. Şiddeti daha sonraya saklayacaktım ama şimdilik daha az şiddet içeren, daha sinsice bir şeylere ihtiyacım vardı. Beceri portföyüm çok geniş değildi ama birkaç şeyim vardı. Nicky'yi Rex'iyle savaşmaya teşvik edecek ve böylece bana avantaj kazandıracak şeyler. Ya onu daha çok teşvik edersem? Ya vampir gücümü kullanıp onu ele geçirirsem? Bunu yapabilir miydim? Yapmak istiyor muydum? Micah için evet; üçü için, Tanrım, evet. Yabancıların hayatlarını kurtarmak için ahlak değerlerimden vazgeçtiğim olmuştu; sevdiğim birini kurtarmak için neler yapardım?

Bu sorunun tek bir cevabı vardı: Her şeyi.

Elimi uzattım. "Bana gel, Nicky."

"Hayır," dedi ama sesi fısıltıyla çıktı.

Bu oyunu hatırlıyordum. Yıllar önce Jean-Claude'un bana dokunmak istediği her seferinde direndiğim bir dönem vardı. Yüksek sesle itiraf etmeden çok önce, elinin vücuduma değmesi için yanıp tutuşmaya başlıyordum. Nicky'ye dokunmak istediğimi anladığımda parmak uçla-

rıma kadar ürperdim. Tenini elimin altında hissetmek istiyordum. Normalde bu, aksi yönde tüm hızımla koşmama neden olurdu ama bu gece farklıydı. Bu gece benliğimin bu kısmından korkma lüksüm yoktu, çünkü elimdeki tek silah buydu.

Önce ben ona dokunmayı düşündüm ama sonunda bana geldi. Beni yaklaşmaya zorlayacak kadar güçlü değildi.

Emekleyerek aramızdaki kısa mesafeyi aştı. Likantroplar, özellikle kedigillere dayananlar, insanların sahip olmadığı kasları varmış gibi dört ayak üzerinde yürüyebilirler; hem de zarafetlerinden bir şey kaybetmeden. Nicky bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilmiş gibi yaklaştı. Belki de değildi ama iyi fikirler tükendiğinde, kötüler daha iyi görünmeye başlar.

Bana dokunmak için ellerini kullanmasını bekliyordum, fakat yanağını yüzümün yarasız tarafına sürttü. Tenlerimiz birbirine değdiği anda, içimdeki açlık şiddetle arttı. Jean-Claude'un kan açlığını ve çeşitli hayvanadam türlerinin et açlığını içimde taşıyordum; hissettiğim ihtiyaç ikisiyle de karşılanabilirdi. İnsanlığımdan kalanlar sayesinde, açlık konusunda bir seçeneğim daha vardı. *Ardeur*, Jean-Claude'un geldiği Belle Morte'un soyuna dahil olanların en özel yeteneklerinden biriydi. Vampirlerin seksle beslenebilmelerini sağlıyor, böylece yasal olarak tanınmadıkları ülkelerde arkalarında vampir ısırıklı kurbanlar bırakmadan dolaşabiliyorlardı. Korku veya öfkeden beslenen soylar da vardı ve öfkeyle de beslenebildiğimi kendim keşfetmiştim. Şimdi de

öfkeyle beslenebilirdim, ancak iyi bir besin kaynağı değildi ve Nicky'nin bana kızgın olmasını istemiyordum.

"Ah, Tanrım, nedir bu?" Korkuyla titreyerek nefesini üfledi. Görebildiğim tek gözü iri iri açılmış, kulübenin loşluğunda bembeyaz parlıyordu. Boynunun yan tarafı gölgelere gömülmüştü ama nabzını yalayıp emmek istediğim bir şeker gibi dilimde hissedebiliyordum. Sonunda ısırdım ve o sıcak sıvıyı ağzıma doldurdum. Ağzını hedef alarak ve öpme amacıyla öne eğildim, fakat bu daha başlangıçtı. Bana açmasını istediğim yeri ağzı değildi. Bu, boynunun yan tarafında zonklayan sıcaklığa ulaşabilmenin bir yoluydu sadece. Benliğimin derinliklerinde bir parçam bunun yanlış olduğunu, boğazını parçalamanın kötü olacağını anlıyordu ve onun beni öldürmesinden önce benim onu öldürme şansım neredeyse yoktu, ancak o anda yiyecek açlığıyla yanıyordum. *Ardeur*'ü Nicky'yi etkim altına alıp bana yardım etmeye zorlamak için kullanmayı planlamıştım, fakat diğer açlıkların bu kadar güçlü olacağım tahmin etmemiştim. Bu ancak çok fazla enerji kullandığımda olurdu. İyileşmek çok fazla enerji harcatıyordu. Ne kadar ağır yaralanmıştım ve kaynaklarımın ne kadarı iyileşmeye harcanmıştı?

Yüzünün yan tarafını öperek aşağı kaydım ve dudaklarımı boynunun sıcaklığına dayadım. Teninin kokusunu içime çektim; ağaçların, çimenlerin, yaz havasında uzaktan gelen suyun kokusu teninin kokusuyla birleşmişti. Sanki yaz derisinin gözeneklerinden girmiş gibi kokuyordu ve sımsıcaktı.

Nicky'nin sesi boğuktu. "Gücün ateş ve seks dolu."

Dilim boynuna değince ürperdi ve ağzım derisinin altında akan kana o kadar yakınken bunu yapması, zihnimdeki önceliği seksten kana çevirdi. Boynundan ve tatlı, sıcak kandan uzaklaşabilmek için kendimi zorlamam gerekti. "Evet," dedim, nefes nefese.

"Açlığını hissedebiliyorum. Benden beslenmek istiyorsun."

"Burada seksi deniyorum, Nicky."

"Neden benim hayvanım seninkine karşılık vermiyor? Neden açlığım seninkine tırmanmıyor? Neden kendimi av gibi hissediyorum?"

Bunlar mükemmel sorulardı. Beni düşünmeye zorlamıştı ve bu da konuşmama izin verecek kadar beslenme dürtümü bastırmamı sağlamıştı. "Bilmiyorum." *Ardeur* genellikle kan açlığına bu kadar kolay dönüşmezdi. Bir kez yükseldiğinde yüksek kalırdı ama bu gece öyle olmuyordu. Bu gece derisinin altındaki o sıcak ve tatlı sıvıyı kendime unutturmalıydım. Boğazını deşersem, herhangi bir şiddetten farklı olmazdı; Micah'yı kurtarmazdı. Jacob ölen aslanını gördüğü anda ben de leoparımı kaybederdim. Bu sorularını düşünmeye odaklanmama yardımcı olmuştu. Şimdi bu et ve kan açlığını sekse nasıl dönüştürebilirdim? Ancak bir şeyle beslenmek zorundaydım ki bu durumda Nathaniel ve Damian en azından yaralı olduğumu anlardı, çünkü yaralandığımda bütün metafiziksel erkeklerim arasında önce onların enerjisini emerdim. Silas beni bu kadar çok beslenmeye ihtiyacım olacağı ölçüde yaralamış olmalıydı. Jean-Claude, Nathaniel ve Damian'a *ardeur*'ü besle-

meyi ve bana enerji göndermeyi öğretmişti; bir vampirin uslu bir hizmetkarı gibi, ben gizli kalırken onlar beslenebilirdi. Herhangi bir türde bir vampir hizmetkara sahip olmanın temel amacı buydu. Ancak enerji toplamışlarsa bile bana gelmemişti. Ellen'ın bariyeri leoparımın ve vampir hizmetkarımın enerjisini dışarıda tutacak kadar güçlüyse, korktuğumdan daha da iyi olmalıydı. Ne var ki bu, ben beslenene kadar zombilerini uyandıramayacağım anlamına geliyordu; Silas'ın verdiği hasarı onarırken çok fazla enerji harcamıştım. Lanet olsun.

Boğazında hissettiğim nabzını yaladım. Nefesim titrer gibi çıktı. Dişlerimi etine gömmemek için kendimi zor tutuyordum, çünkü zihnimdeki şeyin yapmak istediği şeye kaç kez direnebileceğimden emin değildim. Eğer kontrolü sağlayamazsam, bunu sekse dönüştüremezsem, sonunda kanını ve etini alacaktım.

Kollarımda kıpırdanarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve beni öptü. Öpücüğü odağımı bir kez daha değiştirmeme yetti ve aniden kollarımda sıcak bir potansiyele dönüştü. Biri karşılandığı sürece, açlıklarım hangisinin karşılandığını önemsemiyordu.

Jacob'ın dışarıda bağırdığını duydum. "Ne halt ediyorsunuz siz orada?" Sanırım bize bağırıyordu.

Kulübenin kapısı açıldı ve Jacob arkasından süzülen ay ışığıyla orada durdu. Arkasında siyah bir siluet halinde daha kısa biri duruyordu. Jacob silahını bana doğrulttu ama çok yakın olduğumuz için daha çok ikimize doğrultmuş gibiydi.

"Onun üzerinden çekil, Nicky."

Nicky'yi bana sarılacağı şekilde kendime çektim ve beni kucağına alınca ikimiz de dizlerimizin üzerinde durduk. Öpmek için eğildi, fakat Jacob yanımızdaydı ve öfkesi neredeyse gözle görülüyordu. "Sakın!"

Ben ona bakarken, Nicky yüzümün yanından boynuma doğru öpmeye başladı. Jacob'a bakmıyordu bile.

"Kendine hakim olamıyor," dedi ikinci siluet. Bu bir kadın sesiydi; yoksa cadı Ellen mıydı?

"Saçmalık!"

Nicky boynumun çukurunu buldu ve konsantre olmakta zorlandım. Yüzünü iterek kendimden uzaklaştırdım. "Bunu yaptığını düşünemiyorum."

"Düşünmeni istemiyorum."

"Gücü ona sesleniyor, tıpkı sana seslendiği gibi, Rex." Ellen'ın sesinde bazı psişiklerin dünya dışı bir şey hissettiklerinde olduğu gibi melodik ve uzaktan gelen bir tını vardı. Hissettiği şeyin ben olduğumu anladım ama ilk kez kendim hissedemiyordum. Hissettiğim tek şey kollarımdaki adamın sıcaklığı ve ağırlığıydı.

"Bana seslenmiyor," dedi Jacob.

Diğer adama baktım ve anında bana dokunan aslanadamla kapıda duran diğeri arasındaki bağlantıyı hissettim. Jacob liderleriydi ve bu, insanların dünyasına oranla doğaüstü topluluklarda çok daha önemliydi. Jacob gücünü ve hayvanını Nicky'yle paylaşıyordu. O anda, Nicky'yi aslanadama dönüştürenin o olduğunu anladım. O Nicky'nin yaratıcısı, alfa ve omegası, başlangıcı ve sonuydu.

Daha önce hayvan gruplarının liderlerinden beslenmiştim ve o bağlantı sayesinde, aynı anda muazzam bir ziyafet şeklinde bütün gruplarından beslenebileceğimi biliyordum, fakat bunun tersinin de geçerli olabileceğini daha önce anlamamıştım; daha düşük seviyedeki likantroplardan biriyle liderleri arasındaki bağlantıyı izleyebilir ve onun sayesinde liderin kontrolünü ele geçirebilirdim. Ama bir şey, oltaya takılmış balık gibi gücümü çekiştiriyordu. İçimden Nicky'ye, Rex'ine ve onun ötesine akıyordu. Nicky hepsini açan anahtardı ama Jacob kapıdaki bekçiydi. Onu ele geçirebilirsem, hepsini ele geçirebilirdim; kapıdaki kadın dahil. Kadın sadece bir cadı değildi, aynı zamanda aslandı da. İçindeki hayvanın, güneşe dönen çiçek gibi Jacob'a yöneldiğini hissediyordum ama daha önce Jacob'a güç akıttığımdan, şimdi kadının hayvanı onun içinden geçerek bana ulaşacaktı. Gücümü dışarı savurarak dışarıda kaç aslan olduğunu anlamaya çalıştım. Birine daha dokundum ve onun da -kesinlikle erkekti- yaralı olduğunu fark ettim.

Ellen boynunda duran bir şeye uzandı ve onu o kadar güçlü algılayamadım. Jacob'a dokundu ve kendi güç ağımı kapıdan öteye geçiremedim.

Jacob silahını başıma doğrulttu; bu mesafeden kesinlikle ıskalamazdı. "Jacob," dedim, "bize zarar vermek istemiyorsun."

Silahının namlusu toprak zemine doğru inmeye başladı. "Sizi incitmek istemiyorum," diye tekrarladı.

O anda Ellen'ın gücünü gözlerimin arkasında kızıl bir alev gibi hissettim. Canım yanmıştı ve aniden Nicky'ye geri fırlatıldım. Artık Jacob'ı hissedemiyordum.

"Lanet olsun," dedi ve ceketinden bir şey çıkardı. "Vampir efendinden güçler kazanmışsın ve beni küçük bir çocuk gibi etkileyebileceğini sandın. Bunu yaparsan neler olacağı konusunda seni uyarmıştım." Telefonunda bir numara tuşluyordu.

Paniğe kapılmamaya çalışırken, *ardeur* söndü ve Nicky aniden kollarımda hareketsiz kaldı. Boğazından kısık bir hırıltı yayıldı. "Şimdi av gibi kokan kim?"

"Benim gücüm," dedim ve sesimde korku olduğunu biliyordum ama umursamadım. "Dışarıda herhangi biriyle bağlantı kurmadım."

Jacob sessizce kulağındaki telefonu dinliyordu.

Kalkmaya çalıştım ama Nicky beni tuttu. "Hayır," dedi. "Hayır, kalkma" mı yoksa "hayır, başka bir şey" mi demek istediğinden emin değildim. Ama kollarını vücuduma sararak bana ne kadar güçlü olduğunu hissettirdi. Biraz daha sıksa beni boğabileceği kadar güçlü bir sarılıştı. İsterse canımı nasıl yakabileceğini hatırlatmıştı. *Ardeur*'ün sönmesiyle ilgili birden fazla sorun vardı.

"Bu onun gücü," dedi Ellen.

"Mümkün değil," dedi Jacob ve elindeki telefona çatık kaşlarla baktı. "Mike cevap vermiyor. Sesli mesaj kutusuna yönlendirdi."

Birden küçük bir umut ışığı gördüm. Yoksa Micah anlamış mıydı? Bizim de kendi korumalarımız vardı; belki de Jacob'ın planı o kadar yolunda gitmiyordu?

"Yakalanmış olsa bunu hissederdin," dedi Nicky, beni bırakmadan.

Jacob başıyla onayladı. "Hissederdim."

"Bu onun gücü, Rex'im," dedi Ellen.

"Vampir güçlerinin şehir efendisinden geldiğini sanıyordum; o bağlantıya karşı kalkan oluşturduğunda, güçlerinin daha az olması gerekiyordu."

"Sadece özür dileyebilirim; güçlerden bazılarının kendisine ait olduğunu anlayamadım." Ellen, kralının yanında diz çökerek elini ona uzattı. Benzer hareketleri başka hayvan grupları arasında da görmüştüm. Jacob'ın üstün olduğunu kabul ettiğini göstermenin ve çuvalladığı için özür dilemenin daha insanca bir ifadesiydi.

Jacob ona bakarken, kadının elini tutmadığı takdirde bunun bağışlamama anlamına geleceğini biliyordum. Bu, gruptan atılmanızın başlangıcı olabilirdi. Jacob sonunda silah tutan elini indirdi ve Ellen kendi elinin onunkinin üzerine koyabildi; bunun çok daha detaylı şekillerini görmüştüm ama anlaşılan Jacob aşırı gösterilerden hoşlanmıyordu. Bu onun sürüsüydü ve istediği gibi yönetebilirdi.

"Onu ayağa kaldırın, şu zombiyi uyandıralım ve işi bitirelim," dedi Jacob.

Nicky kollarını belime dolamış halde ayağa kalktı. Bir an ayaklarımı yerden keserek beni sadece kollarında tuttu ve birbirimizin yüzüne birkaç santim öteden baktık. *Ardeur*'ün gidişi yüzünden hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama beni yine de yere bıraktı. Ayaklarım yere değdiği anda, dünya gri-beyaz renkler arasında dönmeye başladı. Baş ağrımın geri dönmesini bekledim ama bu olmadı. Aniden kendimi çok zayıf hissetmiştim. Düşmeye başladığım

anda Nicky beni tutarak dizlerimin üzerine çökmemi engelledi. Görüş alanımda benekler, halkalar vardı ve bacaklarımı istediğim gibi hareket ettiremiyordum.

Nicky tutuşunu değiştirdi ve aniden kendimi onun vücuduna yaslanmış halde buldum. Bacaklarım beni taşımıyordu. Onun çıplak göğsüne yaslandım ve grilik küçük beyaz yıldız patlamaları halinde görüş alanımı yuttu. Sonra dünya karanlık bir boşluğa dönüştü. Neler olduğunu düşünmeye bile fırsat bulamamıştım.

7

Önce sesler duydum. "Beslenmesi gerek," dedi bir kadın, "yoksa ölecek."

"O bir insan," dedi bir erkek sesi.

"Yeterince insan değil," dedi kadın.

Yine sırtüstü yatıyordum ama bu kez bir şey katlanıp yastık olarak altıma konmuştu. Kendi ceketim olduğunu bir an sonra anladım.

Çıplak kollarım yaz gecesinde ılıktı. Nicky görüş alanıma girdi. "Uyanmış," dedi. Yine yanımda oturuyordu. İlk uyandığım zamandan biraz farklıydı.

Jacob ve Leon yanıma gelip ayakta durdular. Bu açıdan inanılmayacak kadar uzun görünüyorlardı. Ellen yanıma çömeldi, fakat elini boynunda asılı şeyden ayırmadı. "Silas'ın sana verdiği hasarı onarmak için çok fazla enerji harcamışsın

ve bir insan ya da bizden biri değilsin. Bir vampir gibi kendi dışında bir kaynaktan enerjiyle beslenmen gerekiyor."

Dudaklarımı yaladım ve kurumuş olduklarını fark ettim. Son derece zayıftım ve yardımsız oturabileceğimden emin değildim. Lanet olsun. Zayıf bir sesle konuşabildim. "Neyim var benim?"

"Sanırım vampir güçlerini beslemezsen öleceksin. Metafiziksel açıdan bağlı olduğun bütün erkeklerle bağlantını kesmemin sana ne yapacağını anlamamıştım. Bu benim hatamdı ve gözden kaçırdığım için Rex'imden özür diledim, ancak kesinlikle eşsizsin, Anita. Ne olduğunu nasıl bilebilirdim ki?"

"Bilmek senin işin," dedi Jacob, sesinde açıkça bir mutsuzlukla.

Ellen başını eğdi ve uzun siyah saçları yüzünün önüne sarktı. "Haklısın. İşimi yeterince iyi yapamadım; özür dilerim, Jacob, ama bu gece ölüyü geri getirmesini istiyorsan önce beslenmeli ve korkarım biftek veya başka türde insan yemekleri için artık çok geç."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Birimizden beslenmeli."

Jacob ona öfkeyle baktı. "Peki onun için damarını kim açacak?"

"İhtiyacı olan şey kan değil, Jacob," dedi Ellen.

Jacob bir an donakaldı ve bakışlarını Ellen'dan bana çevirdi. "Demek doğru. Gerçekten bir iblis mi?"

"Gücünü daha önce kendin de hissettin," dedi Ellen. "Ne olduğunu biliyorsun. Hepimiz biliyoruz."

"Biraz su alabilir miyim?" diye sordum.

"Nicky, ona su ver," dedi Jacob.

"Artık bana güveniyor musun?"

"Sadece dediğimi yap."

Nicky ayağa kalkarak açık kapıya doğru yürüdü. Suyu neye koyup getireceğini merak ettim, fakat Jacob diğer yanımda çömelmişti ve endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

"Sen bizim doğaüstü uzmanımızsın, Ellen. Sen batırdın, sen düzelt," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ellen.

"Senden beslenmesine izin ver." Jacob kadına düşmanca bir bakış attı.

"Benden beslenirse onunla efendisinin gücü arasında duran tek güç bariyerini koruyamam. Kendi başına bu kadar tehlikeliyse, efendisinin gücüne kavuştuğunda neler olabileceğini bir düşün."

"Pekala, o halde kimden beslenecek?"

Nicky o anda birleştirdiği ellerinde suyla geri döndü. Yanıma çömelerek diğerlerine baktı. "Biraz yardım etseniz, lütfen."

Jacob, Ellen'a baktı. "İkinize yaptığı şeyin bana da bulaşmasından korktuğum için ona dokunmaktan çekiniyorum."

"Bana bir şey yapmadı," dedi Jacob.

"Kendi irademi ve inancımı kullanarak senin onun iradesine girmeni ben engelliyorum." Ellen elini açarak bir pentagramı gösterdi ve sonra tekrar gizledi.

"Su akıyor, biri onu kaldırsın," dedi Nicky, öfkeli bir sesle.

Jacob huzursuz bir ses çıkardı, ancak yaklaşarak kaslı kollarından birini omuzlarımın altından geçirdi. Beni nazikçe kaldırdı ve Nicky ellerini bana uzattı. Suyu önüme dökerek içebildim, fakat serin ve güzeldi. Üstelik susamıştım. Bütün suyu içtikten veya üzerime döktükten sonra, Nicky boş ellerini tıpkı hasta birinin yüzüne bez sürer gibi alnıma, yanaklarıma ve boynuma sürdü.

Sanırım bu hareket Nicky'yi de şaşırtmıştı, çünkü geri çekildi. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

"Seni etkiledi," dedi Jacob ve beni yere uzatarak ceketimi yine başımın altına sıkıştırmak için uzandı. Geri çekilirken bileğini yakaladım. Ona dokunduğum anda nabzının hızlandığını hissettim ve açlığım bir alev dalgası gibi yükseldi. Hissettiğim ihtiyaç beni doğrulup oturmaya ve ona doğru eğilmeye zorladı.

Öpecekmiş gibi eğildi ve zincire asılı bir pentagram yüzlerimizin arasına girdi. Bir an parlamasını bekledim ama öyle olmadı. Belki de henüz yeterince vampir olmamıştım. Yine de Jacob'm kendisini benden kurtararak kapının yanına gitmesini sağladı.

Ellen'a ve parlamayan pentagramına baktım. "Kural zarar yok, Ellen; kötü cadı, sana kurabiye yok."

Kulaklarımla duyacağım kadar güçlü bir şekilde yutkundu ve çıplak elinde pentagramla geri çekildi. Sanırım o da parlayacağını sanmıştı. Parlamaması ona inancını kaybetmeye başladığını mı düşündürmüştü acaba?

Yere uzanırken Nicky beni yakalayarak yardım etti. Cadının iri iri açılmış gözlerine bakarken korkusunun koku-

sunu aldım. "Üç kat kuralı, Ellen; başkalarına yaptığın her şey üç katıyla sana geri döner."

Kadın kapının yanına gitmişti. Jacob onu dışarı çıkarırken ben hala onu korkutuyordum. "Bunu nereden biliyorsun? Hristiyan olman gerekir," dedi.

"Senin inancından dostlarım var. Hepsi iyi insanlar."

"Yani benim olmadığımı ima ediyorsun," dedi, öfkeli bir sesle.

Nicky'nin kollarında yatıyordum. "Hiçbir şey ima etmiyorum, bir gerçeği söylüyorum. Sen kötü bir cadısın."

"Sen de kötü bir Hristiyan'sın," dedi.

Ben gülerken o yüzünü buruşturdu. "Tanrı beni bağışlar; son zamanlarda senin dua ettiğin güçler ne kadar bağışlayıcı? Bir şeyden yardım almadan beni bütün sevdiklerimden ayıracak kadar güçlü değilsin."

"Yeterince güçlüyüm." Ama sesi çok gergindi; söylediklerine kendisi bile inanmıyordu.

"Yalanın kokusunu alabiliyor musun, Nicky?"

"Evet," dedi Nicky, yine boğuklaşan sesiyle. Rex'i orada değilken onun üzerindeki etkim giderek güçleniyormuş gibiydi. Nedeni bu muydu, yoksa bana dokunuyor olması mıydı?

Jacob yine kapıda göründü. "Sadece koluma dokunarak enerjimden beslendin, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedim.

"Nicky," dedi, "onu beslemek ister misin?"

"Seksten mi söz ediyorsun?" diye sordu Nicky.

Jacob başıyla onayladı. Ellen kapıda onun yanında durmak için dışarı çıkmıştı.

Nicky bana bakarken tek gözü ay ışığında parlıyordu. "Ah, evet."

"Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Jacob.

"Evet," dedi Nicky.

Jacob başıyla onayladı. "Acele edin. Bütün gece oyalanamayız." Sonra Ellen'la birlikte çıkarak kapıyı arkalarından kapadılar.

Nicky üzerimde dikiliyordu ve yüzünde kırılgan bir şey vardı; gece kapıyı kapadığınızda canavarın yatağın altında olduğunu bilerek korkan bir çocuk gibiydi. Nicky bana bakarken, yüzünde canavarı kollarında tuttuğunu bildiğini gösteren bir ifade vardı. Onu rahatlatırdım ama hepsi yalan olurdu.

Açlık, inkar ettiğim her seferinde içimde giderek yükselen bir dalga gibiydi; gönüllü olarak beslenmezsem, sonunda beslenme yöntemini kendisi seçerdi ve bu da ikimizden birinin öleceği anlamına gelebilirdi. "Beslenmem gerek," dedim.

"Yani düzüşmen gerektiğini söylüyorsun," dedi.

"O da olur," dedim.

Sırıtırken yüzü daha genç, restoranda ilk karşılaştığımızdan daha şakacı göründü. Aradan sadece saatler mi geçmişti? "İyi bir iş çıkarmak isteyecek kadar erkeğim ve sana dokunmak o kadar güzel ki tekrar yapmayı isteyeceğin kadar zevk almanı sağlamak istiyorum."

Ona gülümsedim ama gözlerimden yansıdığından emin değildim. "İyi olacak."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Bir sürü şey söyleyebilirdim. Engellemelerin bir sürü ön sevişmenin yerini aldığını açıklayabilirdim. Bunun yerine eğildim ve tişörtünün aşırı geniş boynundan görünen göğsünü öptüm. Tüyleri göründüğünden daha yumuşaktı ve tıpkı kahverengi gözleri gibi, sarı saçlarından daha koyuydu. Bu doğal sarışın olmadığı anlamına gelmiyordu, fakat olasılığı azaltıyordu. Göğsünde ağzımı etle doldurup ısırmama izin verecek kadar çok kas vardı.

"Ahhh!" dedi.

"Dişlerden ve tırnaklardan hoşlanmıyorsan, kendini korumak zorunda kalacaksın, çünkü kendimi kontrol etmeyi unutacağım bir nokta gelecek."

"Canımı yakacağını mı söylüyorsun?"

Yüzünü inceleyerek sorusunda samimi olup olmadığını ay ışığında görmeye çalıştım. "Daha önce hiç başka bir biçimdeğiştirenle birlikte olmadın mı?"

Başını iki yana salladı. "İlk sürüde olanlardan sonra Jacob yasakladı."

Elimi yine ipek gibi saçlarında dolaştırdım. "Ah, Nicky, çok şey kaçırıyorsun."

"Bugün öğleden sonra bize yaptıkların düşünülürse, Jacob'ın kuralını anlamaya başlıyorum."

"Size ne yaptım ki?"

"Bizi böldün. Silas tam o anda gelmeseydi, senin için dövüşecektik."

Saçlarının altından yüzünün kenarını parmağımla izledim. "Jacob da senin gibi paylaşmaya açık olsaydı dövüşmeniz gerekmezdi."

"O bizim Rex'imiz. Krallar paylaşmaktan hoşlanmaz."

"Leopar kralım hoşlanıyor."

"Leoparlar aslan değildir," dedi.

Onu yere iterken bunu yapmama izin verdi. Bu geçilen birinci testti. Dünyamı başıma geçirmeyeceğini bilmek için çok fazla baskın karakterli olmadığından emin olmalıydım. Üzerine oturabilmek için eteğimi kaldırdım ve onu altımda sert, içime girmeye hazır halde hissedince tepeden tırnağa ürperdim. Tanrım, çok sertti.

Elleri belimi bularak üzerinde dengemi sağlamama yardım etti. Üzerine eğildim ama boy farkı beni üzerine oturmaya çalışmaktan vazgeçerek beline tırmanmaya zorladı. Kemerindeki silahları hissedeceğimi sanmıştım, fakat hiçbir şey yoktu.

Tereddüdümü hissetmiş gibi sorumu cevapladı. "Jacob dövüşten sonra silahları aldı. Artık bana güvendiğini sanmıyorum."

"Üzüldüm," dedim, samimi bir şekilde. Kötü adamdılar, hatta katildiler, ancak yine de hayatı sonsuza dek değişecekti ve birinin hayatını mahvedeceğinizi biliyorsanız her zaman özür dilemeliydiniz.

Yere uzandığında saçları arkaya dökülmüştü ve yüzünün tamamını görebiliyordum. "Çok güzelsin," dedim.

"Bunu benim söylemem gerekmez miydi?" diye sordu ve kör gözünü gölgelere gömmek için başını çevirdi. Asher'ın benden gizlenmek için gölgeleri ve saçlarını kullandığı zamanları hatırladım. Benden bir şey gizlemesine gerek olmadığına onu ikna ederek bu huyundan vazgeçirmiştim.

Nicky'nin yüzüne dokundum ve yüzünü tekrar kendime çevirdim. Üzerine eğilerek alnını öpmeye başladım. Yüzünü santim santim öpücüklere boğdum. Başını çevirmeye çalışıyordu ama yüzünü ellerimin arasında tutuyordum. Kapalı göz kapağına nazik bir buse kondurmama izin verdikten sonra, diğer taraftaki yaralı dokuyu da öptüm. Dudaklarını bulana kadar aşağı doğru öpmeye devam ettim ve dudaklarında daha uzun süre kaldım. Onu kolları yukarı kalkıp beni geri itene kadar öptüm. Öpüşmeye devam ederken dönüp üste çıktı ve beni altına aldı. Ama bu fazla misyoner tarzıydı. Bunun işe yaraması için yüzünü, gözünü görmeliydim.

Göğsünü ittim. "Çok uzun boylusun! Sürekli göğsüne bakmak istemiyorum; yüzünü görmek istiyorum."

Güldü. "Sadece çıplak poponun toprağa değmesini istemiyorsun."

"O da var ama yüzünü görmem gerek."

Yana yuvarlanarak bana baktı. "Neden?"

"Sevişirken yüzünü izlemek istiyorum."

"Jacob'ın sevişmemizi bekleyeceğini sanmıyorum."

"Tamam," dedim, "düzüşürken yüzünü izlemek istiyorum."

Gülmekle sümkürmek arasında bir ses çıkardı. "Karşılaştığım kadınların hiçbirine benzemiyorsun."

"Hiçbir fikrin yok, Nicky, henüz."

"Göster bana," dedi ve bana doğru döndü.

"Soyun," dedim.

"Ne?"

"*Ardeur* yükseldiğinde giysilerimizi çıkaracağız. Ya onları şimdi çıkarırız ya da birbirimizin üzerinde parçalarız ve sonrasında giyecek bir şeyimiz kalmaz."

Şüpheci bir tavırla kaşlarını çattı ama yine dizlerinin üzerinde doğruldu ve tek bir hareketle tişörtünü çıkardı. Tişörtü yokken daha iyi görünüyordu.

Kendi giysilerimi çıkarmaya başladığımda başımı çevirdim. Özel yapım bir tabanca kılıfını daha parçalamamızı istemiyordum. Ayrıca, işimiz bittiğinde giyecek giysilerimiz olmasını da istiyordum. İlk kez bir erkeğin önünde çırılçıplak kalmıyordum, fakat Jacob bütün gece beklemezdi. O bizi kontrol etmek için geri dönmeden önce bu işi bitirmemiz gerekiyordu. Aslanından beslenmekten daha fazlasını yapacağımı anlamadan önce bu işi bitirmeliydim, çünkü her vampirin yapacağı gibi Nicky'yi etkim altına almaya karar vermiştim; gerçi ben vampir değildim ama fark etmezdi. Ona istediklerimi yaptırmak için bakışlarımı kullanamazdım, fakat onu kendime bağlamak için *ardeur*'ü kullanabilirdim. Onu Haven'ın bunca aydır ulaşmaya çalıştığı yere getirebilirdim. Onu kendi aslanım yapabilirdim.

Bunun bir onur olması gerekirdi; tıpkı evlilik gibi dikkatle yapılmalıydı. Ancak fazla zamanımız yoktu. Yıldırım nikahının metafiziksel karşılığı gibi olacaktı. Bu konuda Micah ve Nathaniel'ın da fikrini sormak isterdim. Önce Jean-Claude'la konuşmak isterdim. Erkeklerimi isterdim. Ne var ki gecenin sonunda hepsinin hayatta kalabilmesi için, şimdi yardıma ihtiyacım vardı. O yardım ay ışığında çırılçıplak karşımda duruyordu ve onu öyle görmek bana

neredeyse bir planım olduğunu unutturacaktı. Bütün o kasları ve hevesiyle yıldızların ve ay ışığının altında çok güzeldi. Daha önce fark etmediğim bir şey dikkatimi çekti; süreç çoktan başlamıştı. Haven'm kaldığı noktaya ulaşmıştı bile. Onu istiyordum ve ona dokunmak bana inanılmayacak ölçüde iyi geliyordu. Fakat Rex'ten son parçamı saklamıştım. O yeri o kadar uzun süre boş tutmuştum ki karşılaştığım ilk yeni baskın aslanların ikisi de doldurmaya çalışmıştı. Lanet olsun.

Elimi ona uzattım. Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Bana yaklaştı, elini elime sardı ve dizginleri bana bıraktı. Bu gece dizginlerin elimde olması neredeyse mükemmeldi.

Ardeur'ü açtım ve ona çoktan bağlanmış olduğunu fark ettim. Hatta gecenin karanlığında Jacob'a da uzanıyordu. Ama o şiddetle karşı koyuyordu. İçimden onu bize katılmaya zorlamak geliyordu, ancak paylaşmayı sevmiyordu. Hayatlarımıza asla uyum sağlayamazdı. Her zaman kral olmak zorundaydı ve hayatımda yeterince kral vardı. Üzerinde oturan kişi değil, tahtın arkasındaki güç olmaktan memnun olacak erkeklere ihtiyaç duyuyordum.

Nicky'nin ağzı göğüslerimi buldu ve hala dizlerinin üzerindeyken emebilmek için beni kollarıyla kaldırdı. Bana çığlık attırana kadar emip ısırdı. Sonra vücudundan aşağı kaydırdığında bir kez daha sertliğini hissettim ve sadece sürtünmek bile bir çığlık daha atmama neden oldu. Ayağa kalkarak beni o yumuşak, genç kız sesini çıkarmaya zorladı; sertliği vücuduma bastırırken hem zevk aldım hem de irkildim. Sırtını duvara yaslayarak oturdu, ellerini kalçalarıma

koydu ve beni üzerinde açıladı, ancak sonuçta bunu bekleyemeyecek kadar sabırsızdım ve kollarımı boynuna doladım. Boynunu sıkarak onu inlettikten sonra bacaklarımın arasında rehberlik ettim ve kendini, içime itmeye başladı. *Ardeur* beni çoktan ıslatıp hazırlamıştı, fakat ancak gerçek ön sevişme beni açabilirdi.

"Sıkılsıklam ve çok dar, Tanrım!" dedi. Elleri bacaklarımı bırakıp belime uzandı ve beni istediği yere yönlendirdi. İçime santim santim girişi her zamanki gibi katıksız zevkti; o ilk girişte, o ilk sert zorlayışta bir şey vardı. Girebileceği kadar derine girdiğinde, vücutlarımız birbirine yapışmış gibiyken ürperdim ve parmaklarım arkasındaki tahta duvarı tırmaladı.

Ürperti başımı geri atmıştı. Ona bakabilmek için kendimi toparlamam gerekti. Ellerimi yüzünün iki yanına koyarken, aynı anda kucağında hareket etmeye başladım. Kalçaları benimle birlikte hareket ediyor, ayakları yerde olduğu için daha kolay itiyordu. Yaz karanlığında duvara yaslanarak birlikte dans etmeye başlamıştık.

"Gözlerin parıldıyor. Kahverengi-siyah; arkalarında ışık olan kahverengi camlar gibi."

Bir zamanlar bir-iki vampirin kontrolü altına girdiğim için beni korkutabilecek renkler de söylemiş olabilirdi, fakat gözlerimi tarif ederken içlerindeki gücü anlatıyordu. Sadece bir-iki kez olmuştu, ancak kendi gücümdü ve bu gece ona ihtiyacım vardı. Bu gece gücüm beni korkutmuyordu. Büyülenmiş bir halde kara elmaslar gibi parlayan gözlerime bakıyor, vücudu içime girip çıkıyor, hareketleriy-

le kalçalarım kalkıp iniyordu. Ritmi giderek hızlanıyordu ve ben de kalçalarımı ona iterek beni olabildiğince sert ve derin becermesine yardım ediyordum. Çok, çok, çok güzeldi.

O ılık zevk vücudumda giderek artarken adını tekrar tekrar söylüyordum. "Nicky, Nicky, Nicky, Nicky, Nicky." Son bir darbeyle beni uçurumdan itti, omurgam büküldü ve gökyüzüne doğru bir orgazm çığlığı attım. Ne var ki zevkim beslenmeme izin vermiyordu; ancak o içime boşaldığı zaman *ardeur* besleniyordu. İşte o zaman ben onu gerçekten düzüyordum; hem de kelimenin her anlamıyla. Beni yine çığlık çığlığa doruğa ulaştırırken onu düzdüm ve vücudu son bir derin darbeyle içime gömüldü; o anda *ardeur* en iyi yaptığı şeyi yaparak onu tekrar boşalttı ve Nicky adımı haykırırken gerçekten benim oldu.

Onun gücünü, hayvanını, özünü hissediyordum; o anda bana her şeyini verirken, aklıma en karanlık düşünceler geliyordu. Sahip olduğu her şeyi alabilir, büyük bir beslenişle onu öldürebilirdim. Bu dürtüye karşı koymaya çalıştım, çünkü onu öldürmek diğerlerini kurtarmama yardım etmeyecekti. Sonra aklıma o kadar da karanlık olmayan bir fikir geldi; o bizden biri olabilirdi. Sadece bir an için değil, bizimle kalmasını istediğimiz sürece. *Ardeur* daha önce kazayla erkekleri bana bağlamıştı ama bunu hiç bilerek yapmamıştım; şimdiye kadar.

Onu benim aslanım yapmak niyetindeydim, fakat o anda içimdeki vampirin *ardeur*'ü başka bir seçenek daha olduğunu anlıyordu; onu kölem haline getirecek bir seçenek.

Sahip olunan hayvanların belli bir ölçüde özgür iradeleri ve seçme şansları vardı. Benim Nicky'nin seçeneklerini yok etmem gerekiyordu. Seçenekleri gerçekten benim olmalıydı. Nicky'ye, onları yeni avlamaya başladığımda vampirlerin bana yaptığı şeyi yaptım. Ona, vampirlerin, polis memurlarına ve diğer cellatlara yaptıklarını gördüğüm şeyi yaptım. Onunkinin üzerine kendi özgür irademi seçtim. Bedenini, zihnini, hayvanının ateşini ve bunun ona verdiği bütün gücü aldım. Vücudunun teriyle, içime boşalttığı sıvıyla hepsini içtim. Onu içtim. Ama işte karanlıkta, ihtiyacı hala vardı. Ait olmaya, kucaklanmaya, tutunmaya, Jacob'ın ona izin verdiğinden çok daha nazik şeylere olan ihtiyacı. Belle Morte'un soyu seks, aşk ve güçle uğraşırdı. Bunlar üzerinde kendimi bir zayıflıktan korumak için hala fazla yeniydim. Ancak kontrol edilmeye istekli olduğumuz ölçüde kontrol edebilirdik. Ancak sevmeye istekli olduğumuz ölçüde sevilebilirdik. Şehvetimizi ancak istediğimiz ölçüde tatmin edebilirdik. Daha net düşünüyor olsaydım, işi sadece seksle sınırlı tutardım. Bunu nasıl yapacağımı biliyordum, fakat benim için hayatını riske atmasına ihtiyacım vardı. Benim için kralını, dostunu öldürebilmeliydi. Erkekler bunu sadece seks için yapmazdı, fakat aşk için yaparlardı... İnsanlar, aşk için korkunç şeyler yapardı. Nicky'nin istediğim her şeyi yapmaya hazır olması gerekiyordu ve ben bunun için ikimizi de lanetlemeye hazırdım.

8

İşimiz bitince giyindik. "Jacob beni bırakmaktansa öldürmeyi tercih eder," dedi Nicky.

"Zamanı geldiğinde o köprüyü geçeceğiz," dedim.

"Seni sevemem," dedi.

"Beni sevme gücün olmadığını mı, yoksa henüz sevemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"İkincisi."Ona elimi uzattım.

"Tut elimi, Nicky."

Hemen elini uzatarak dediğimi yaptı. "Seni reddedemez miyim?"

"Sanmıyorum," dedim.

Kaşlarını çattı. "Bu neden beni korkutmuyor? Korkutması gerekirdi." Korkmuş gibi görünüyordu ama elimi tuttu ve başparmağıyla parmak boğumlarımı dalgın

bir tavırla okşadı. Ne yaptığını bildiğinden bile şüpheliydim.

Kendi adıma, sadece tamamen iyileşmekle kalmamıştım, aynı zamanda enerji dolmuştum; Nicky'yi böyle tam anlamıyla etkim altına almak, sanki *ardeur*'ü sadece seksle olabileceğinden daha fazla beslemiş gibiydi. Gücü tamamen benimsemek böyle mi hissettiriyordu? Sadece böyle olduğu için mi daha iyiydi, yoksa Nicky'de onu daha da lezzetli kılan başka bir şey mi vardı? Jean-Claude güçlerini tamamen kullandıktan sonra böyle mi hissediyordu? Eve döndüğümde bunu ona soracaktım; tabii dönebilirsem. Hala bu geceyi atlatmak için önümde bir sürü ciddi sorun vardı. O sorunlardan biri, mezar taşlarının arasından bize doğru yürüyordu.

Jacob'ın enerjisi, fırtınanın kıyısındaki şimşek vaadi gibi önünden akıyordu. "Sen ne halt ettin?"

"Anlaştığımız gibi beslendim."

"Yaptığın şeyi hissettim ve beslenmekten fazlasıydı." Şimdi bir silah çıkarmış ve doğruca bana nişan almıştı.

"Ne olduğumu bildiğini söylüyordun, Jacob," dedim ve adını söylediğimde bir şey hissettim. Onu sadece adıyla çağırabilirmişim gibi, *ardeur*'le olan bağlantısı çekiştirilmişti.

"Jacob, indir silahı."

Jacob silahı gerçekten indirmeye başladı ama birden kendini toparladı. "Bunu tekrarlarsan seni vururum. Hepimizi etkin altına almana izin vermektense paranın ikinci yarısını unutmayı tercih ederim."

"O halde Bennington'ın karısını geri getireyim de, hepimiz evlerimize gidebilelim."

"Bizim evimiz yok," dedi Nicky, "otel odalarımız var. Kiraladığımız yerler."

"Sürekli hareket halinde olduğumuz için bir bölgemiz yok, Nicky, bunu biliyorsun."

"Biz aslanız, Jacob, bölgeye ihtiyacımız var. Ait olacağımız bir yer."

"Onu büyülemişsin," dedi Jacob.

"Onu yiyecek olarak bana veren sendin, Jacob. Ne olacağını sanıyordun ki?"

"Bu değil," dedi, acı dolu bir sesle. Bunu anlayamadığı bir kişisel başarısızlık olarak algılıyordu sanki. "Bütün o erkekleri kendine böyle bağlıyorsun. Onlardan beslendiğin anda senin oluyorlar. Erkek vampirlerin bunu yaptığını görmüştüm. Onlara gelin deniyor."

"*Drakula'nın Gelini* gibi mi?" dedim.

"Evet," dedi. Silah hala bana dönük duruyordu.

"*Anita'nın Damatları* kulağa o kadar güçlü gelmiyor, Jacob."

"Hayır, gelmiyor, fakat Nicky sana bütün dünyası senmişsin gibi bakıyor. Mesele sadece seks değil, değil mi?"

"Hayır."

"Bunun için seni vurmalıyım."

"Jacob, ölüyü geri getirecek kadar iyi olmamı sen istedin. Nicky'den beslenmemi sen istedin. Bennington'ın istediğini yapabilecek güce sahip olmamı sen istedin. Paranın ikinci yarısını kazanmayı isteyen de sendin, Jacob."

Silah yine yere doğru eğildi.

"Ben sadece benden istediklerini yaptım, Jacob."

"Yalancı kaltak!" Silah yine kalktı ama bu kez önceki kadar sağlam durmuyordu.

"Bana sadece dokundu diye Nicky'nin silahlarını aldın. Size sadece dokunduğumda benim yüzümden neredeyse ölümüne dövüşecektiniz. Onu düzeyim diye bana verdiğinde neler olacağını sanıyordun ki Jacob? Onu bana verdiğinde Nicky'ye ne olacağını düşünüyordun?"

Alt dudağını büktü ve sanırım ısırdı. "S.ktir," dedi.

"Sorun değil, Jacob," dedi Nicky, "gerçekten değil."

"Hayır, o haklı. Bize sadece dokundu ve birbirimizle dövüştük. Seni öpmemişti bile ama silahlarını elinden alacak kadar güvenim sarsılmıştı. Sonra da seninle yatmasına izin verdim." Silahı yere indirdi. "Zombiyi kaldır, Anita; kimin neyden suçlu olduğuna daha sonra karar vereceğiz."

Nicky elimi tutarken mezar taşlarının arasından ilerledim. Bir açıdan, büyülenen sadece o değildi, çünkü ona dokunmak çok hoşuma gidiyordu. El ele tutuşurken, uzun zaman sonra tekrar bulduğunuz eski bir sevgili gibi tanıdık geliyordu. Bu bir yalandı, fakat *ardeur* yalanları gerçek gibi gösterebilirdi. Bu da yeteneğin veya lanetin bir parçasıydı; nasıl görmek isterseniz. Hepimizi bu geceden canlı çıkaracaksa, en azından Nicky'yi eve götürmem gerekene kadar yetenek diyecektim; sonrasında da bazı açıklamalar yapmam gerekecekti. Çocukluğumda, *beni eve kadar takip etti, bizimle kalabilir mi?* diye sorduğumda asla işe yaramamıştı ve bir insan söz konusu olunca kesinlikle yetersiz kalıyordu.

Etrafı kalabalık mezar, yüksek ağaçların arasından süzülen ay ışığıyla aydınlanıyordu. Bennington'ın solgun

yüzü bize doğru dönüktü. Mezar taşına biri dayanmıştı ve mezarın diğer tarafında bir ceset vardı. Detayları pek göremiyordum ama ay ışığında tanıyacak kadar çok ceset görmüştüm.

Ellen mezarlığın diğer tarafından mezara doğru yürüyordu. Güç çemberini mi kontrol etmişti? Kontrol etmek için o kadar yakın olması mı gerekiyordu? Sadece düşünceyle anlayamıyorsa, o kadar güçlü değil demekti. Aslan olmak onu psişik açıdan güçlendirmeliydi, dolayısıyla ya kendine güvenmiyordu ya da aslanlara katılmadan önce de berbattı.

Nicky'yle birbirimize yaklaştık ve mezarın yanında duran kişi dönüp bize baktı. Siyah saçları ve köşeli yüzü gördüm. Silas ayakta duramayacak kadar ağır yaralıydı; o halde neden hastanede değildi?

Arkamızda duran Jacob'a döndüm. "Silas'ı neden hastaneye götürmediniz?"

"Yarayı açıklayamayız ve polisin işe karışmasını istemiyoruz."

"Gümüş bir bıçaktı," dedim.

"Bu kadarını anladık," dedi Jacob. Sesi o kadar mutsuzdu ki duygularını anlamak için onu daha iyi tanımama gerek yoktu.

"Neredeyse bağırsaklarını dökmüşsün, Anita," dedi Nicky.

"Onu doktora götüreceğiz, ancak işimiz bittikten sonra." Jacob'ın sesinde pek anlayamadığım bir öfke tonu vardı.

"Silas'ı cezalandırıyor musun? Neden?"

Mezarın diğer tarafından yaklaşırken soruya cevap veren Ellen oldu. "Fahişeye aşırı doz vermiş. Sadece itaat etmesini sağlayacak kadar vermesi gerekiyordu."

"Ne?" diye sordum.

"İnsan kurbanı ele geçirecekti," dedi Nicky.

Yürürken durup dönerek Jacob'a baktım. Silas'ın görevini unutmuştum. Nasıl unutabilmiştim? "Yani zavallı bir fahişe kız Silas'ın arabasına bindi ve bir daha evine dönemeyecek, öyle mi?"

"Bunun için sokaktan rastgele bir yabancıyı seçmemizi mi tercih ederdin?" diye sordu Jacob.

Nicky'nin elini bırakarak hepsinin yüzlerine baktım. "Ne biçim insanlarsınız siz ki böyle bir şeyi kabul ettiniz?"

"Uyuşturucu bağımlısı bir fahişe. Bu gece çabucak ve kolayca ölmesi, kendisine yapacağı şeyden çok daha iyi," dedi Jacob.

"S.ktir oradan," dedim, yüzümü yüzüne doğru kaldırarak. "Buna sen karar veremezsin. Hiçbir hakkın yok."

"Ben bu sürünün Rex'iyim; her türlü hakkım var."

Ona dik dik bakarken bana karşılık verdi ama sonra bakışlarını indirdi. "Başlangıçta bu fikirden hoşlanmamıştın ve devamını öğrendikçe daha da tiksindin."

"Defol zihnimden!"

"Ben zihninde filan değilim, Jacob; yüzüne bakıyorum. Çok fazla para teklif edilmiş olmalı."

Bana öfkeyle baktı. "Evet, öyle."

"Yeterince mi?" diye sordum.

"Şu zombiyi kaldır da öğrenelim."

"Bennington yanılıyor, biliyorsun. Karısını geri getirmek için insan kurbana ihtiyacım yok."

"O olduğunu düşünüyor."

"Jacob," dedi biri ve ilk kez Silas'ın sesini duydum. Cüssesine uyacak şekilde kalındı. İkisinden de en az bir baş daha uzundu. "Neden onunla konuşuyorsun?"

"Rex sen değilsin, benim. Beni sorgulayamazsın; hele hataların yüzünden yerde kanlar içinde, ölümün eşiğinde yatarken."

Silas bir mezar taşından destek olarak ayağa kalkmaya çalıştı. Bennington tiksinti dolu bir ifadeyle ondan uzaklaştı. Bu hareketinin nedeni önündeki kanlı sargılar mıydı, yoksa Silas'ta hoşlanmadığı kişisel bir şey mi vardı?

"İkinizi de etkilemiş."

"Nicky'yi etkiledi."

"Hayır, ikinizi de etkilemiş." Silas dev gibi ellerinden birini karnına, kemerinin hemen üzerine bir şeyi içeride tutmaya çalışırmış gibi koyarak mezar taşından uzaklaştı.

"Karnın nasıl, Silas?" diye sordum.

Jacob bana bir bakış attı. "Yardım etme," dedi.

"Ah, Tanrım!" dedi Bennington. Hepimiz dönüp baktık ve Silas'ın bir silah doğrulttuğunu gördük. Ellen bir çığlık attı: "Silas, hayır!"

Silas silahı bana doğrulturken Nicky önüme geçti. "İndir şunu, Silas," dedi Jacob. "Tekrarlatma."

"İkinizin de zihinlerinizi düzmüş," dedi Silas. Nicky'nin vücudundan diğer tarafı göremiyordum ama arkamızda bir şeye bakıyordu ve aniden üzerime atılarak benimle birlikte

yere yuvarlandı. Bir pompalı tüfek sesi duyuldu ama kimin ateş ettiğini göremiyordum. Nicky'nin vücudunun altında sıkışmıştım ve tamamen güvencedeydim. Silahlar sessizlikte gök gürültüleri gibi yankılandı. Bir an için kaç silah sesi duyduğumdan emin olamadım ve ardından Jacob'ın bağırışını duydum. "Sen ne bok yiyorsun, Silas? Ne?"

Nicky doğrularak arkamıza baktı ve dizlerinin üzerine yükselip elini bana uzattı. "Yaralandın mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Birlikte ayağa kalkarak mezara döndük. Ellen, Silas'ın yanındaydı ve yüzündeki yaşlar ay ışığında parlıyordu. Yaranın kanamasını durdurmaya çalışmış gibi elleri kan içindeydi ama yüzündeki ifade artık çok geç olduğunu gösteriyordu. Jacob yerde yatan adamın yanına çömeldi. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!"

Nicky, Silas'ın diğer tarafına çömeldi. Üç aslanadam düşen kardeşlerinin etrafındaydı. Sadece ben ve Bennington, olanlardan etkilenmemiş halde ayakta duruyorduk. Jacob silahı bana doğrulttu. "Yaşıyor ama uzun sürmez."

Nicky ayağa kalkarak bana doğru yürüdü.

"Yapma, Nicky," dedi Jacob.

"Bu Anita'nın hatası değil, Jacob," dedi Nicky, bana yaklaşmaya devam ederken.

"Onu koruma!"

"Paranızın ikinci yarısını istiyorsanız, Bay Leon, karımı ölümden geri getirmek için yaşaması gerek."

Sanırım aslanlar Bennington'ı unutmuştu ya da artık önemini kaybetmişti. Her şeyi başlatan onun parası ve onun kaprisiydi, ancak konuşana kadar Jacob, Nicky, El-

len ve benim paylaştığımız tablonun bir parçası değildi. O anda Jacob neden orada olduğunu, bu kadar çok şeyi ne için riske attığını hatırlamış gibiydi: Para!

"Fahişe aşırı doz yüzünden öldü," dedi Bennington, "insan kurbanımız yok artık."

"Daha iyi bir şeyimiz var," dedim, Jacob'a bakarak.

"Hayır," dedi.

"Kendin söyledin: Ölüyor ve kadının ölmesi onun hatasıydı. Sanırım Silas'ın kurbanımız olmasında hoş bir simetri var."

"Simetri," dedi Jacob, boğulur gibi bir sesle. "Sen buna böyle mi diyorsun?"

"Ben ölüyü geri getirmeden ölürse, her şey bir hiç uğruna olacak. Paranı bile alamayacaksın."

Jacob silahını indirerek başıyla onayladı. "Yap o halde. Fikrimi değiştirmeden yap."

Ellen onun kolunu yakaladı. "Hayır, bunu yapmasına izin verme."

Jacob kolunu sertçe çekerek kurtardı. "Sen ölüyü geri getirebilir misin?"

Ellen iri koyu renk gözleriyle dik dik ona baktı ve tekrar ağlamaya başladı.

"Getirebilir misin?" diye bağırdı Jacob, Ellen'ın yüzüne. Ellen geri çekilerek sindi.

"Hayır," diye bağırdı Ellen.

"O halde kapa şu lanet olasıca çeneni."

Ben ilerlerken Nicky, iriyarı, sarı siluetiyle bana katıldı. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Yanımda kal," dedim. Ölmekte olan aslanadamın yanında, mezarın başında dizlerimin üzerine çöktüm. Jacob adamının vücudunun üzerinden bana baktı. "Bir güç çemberi oluşturman gerek," dedi, gecenin bütün şoklarından dolayı uyuşmuş bir sesle.

"Ellen o kadar geniş ve derin bir çember oluşturmuş ki vampir efendimden veya metafiziksel olarak bağlı olduğum erkeklerden hiçbir şey hissedemiyorum. Sanırım çemberi her şeyi dışarıda tutacak."

"Yani... bu ne demek?" diye sordu Jacob.

"Yani bana bir bıçak ver de onun işini bitirip ölüyü geri getireyim." Elimi uzattım ve gömleğinin altından bir av bıçağı çıkardı. Neredeyse benden aldığı bıçak kadar büyüktü. Ay ışığında parıldadığında, gerçekten keskin olduğunu anladım.

Aşınmış mezar taşının yanına büzülmüş halde ağlayan kadına baktım. "Çemberi koruyabilir misin?"

Bana gözyaşları arasında öfkeyle baktı. "Bana düşeni yapabilirim."

"Güzel."

"Söylendiği kadar iyisindir umarım," dedi.

Başımla onayladım. "Evet." Mezarın üzerinde bir elimde bıçakla diz çökerek Silas'ın saçlarını yakaladım. Boynunu arkaya büktüm ve Nicky'nin sesini duydum: "Sadece filmlerde boynu o kadar arkaya bükerler; aslında bağları aşırı germezsen daha kolay olur."

İtiraz etmedim; sadece Silas'ın boynunu daha doğal bir açıda tuttum ve bıçağı boğazına indirdim. Ucunu batırdım

ve bıçağı boğazının üzerinden çekerken iyice derine ittim. Birini öldürmenin nasıl bir güç sağladığını unutmuştum. Bunu daha önce sadece bir kez yapmıştım. Bir insan değil de, insandan daha fazla bir şey olan birini öldürmenin verdiği gücü de unutmuştum. Onu da daha önce sadece bir kez yapmıştım. Güç içime aktı; tenim titreşti, kemiklerim zonkladı ve bütün varlığım güçle doldu. Oh, Tanrım!

Elimdeki bıçak mezarın üzerine düştü ve ben de onunla birlikte dizlerimin üzerinde çöktüm. Kanlı ellerimi mezarın üzerine koydum ve zihnimde toprağın derinliklerine uzandığımı hayal ettim; toprak sanki suymuş, kadın içinde boğuluyormuş ve onu sadece ben kurtarabilirmişim gibi. Adını haykırdım: "Ilsa Bennington, kalk, bana gel, bana gel, Ilsa!" Toprak dizlerimin ve ellerimin altında kıpırdandı. Gücü mezarın içine, kadının organlarına ittim. Çok fazla güç vardı. Yeniden biçimlendiğini, artık mezarın içinde olmayan parçaların yeniden oluştuğunu hissettim. Güç onu mükemmel ve bütün bir hale sokuyordu. O şey toprağın arasından ellerimi yakaladı ve onu mezardan çekip çıkardım.

Yüzü mükemmel makyajıyla, beyaz bir elbise içinde, sarı saçlarıyla mezardan çıktı. Sadece mavi gözleri boş bakıyordu ve onları doldurmak güçten fazlasını gerektirirdi. Silas'ın boynunda hala kanayan yaraya dokundum ve taze kanı Ilsa Bennington'ın dudaklarına sürdüm. Gözlerini kırpıştırdı ve zarif bir dil dudakların arasından çıkarak kanı yaladı. Dudaklarını yalarken yine gözlerini kırpıştırdı ve aniden kendine geldi.

Mezara, bana, cesede baktı ve çığlık atmaya başladı. Tony Bennington gelip onu mezarın üzerinden alarak teselli etmeye çalıştı. "Neden buradayız?" diye soruyordu Ilsa Bennington. "Bu bir ceset mi? Tony, neler oluyor?"

Tony Bennington ölmüş karısını mezardan uzaklaştırdı ama Silas'ın ölümünün gücü hala orada, hala içimdeydi ve şimdi zombi kalkmışken, güç yine içimde zonkluyordu. Bütün kemiklerimde, iliklerimde atıyordu; hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Mezarın üzerine yığılarak acıyla kıvrandım. Güç kullanılmak istiyordu. Nekromansi gücüm içimdeki hayvanlara ya da *ardeur*'e daha yakın bir hal almış, sanki kendi iradesine kavuşmuştu ve ölüyü istiyordu.

Nicky yanıma çömeldi. "Anita, sorun ne?"

"Tek ölümden bir tane zombi için çok fazla güç geldi. Bunun için aşırı miktarda bir güç."

"Bir mezarlıktayız; bir tane daha kaldırsana."

Ona baktım ve neden olmasın diye düşündüm. Dizlerimin üzerine kalkarak ellerimi toprağa koydum ve gücün istediği şeyi hissettim. Onunla ne yapacağımı kesinlikle biliyordum. Ellerimi mezarın üzerine koyarak gücü aşağı uzattım. Gönderdim, gönderdim, gönderdim ve giderek genişleyen bir çemberle ulaşabildiğim bütün mezarlara, bütün cesetlere dokunup haykırdım: "Kalkın, bana gelin! Kalkın!"

Ellen bir çığlık attı. "Hayır!" Ama çok geçti; çok geçti.

Toprak ayaklarımızın altında sarsıldı; küçük bir deprem gibiydi. Zombiler mezarlarından dışarı sürünüyordu ama yüzlercesi vardı ve bu kadar güçle bile onları Ilsa

Bennington'a yaptığım gibi geri getirmem mümkün değildi. Bunlar ayakta sallanan, çürüyen ölülerdi ve toprak üstüne çıkıyorlardı.

Güç, Ellen'ın çemberine çarparak parçaladı. Aniden Jean-Claude'u hissettim ve iki saatten daha kısa mesafede olduğunu hemen anladım. Bütün bağlantılarım aniden geri döndü ve erkeklerimi hissetmeye, kokularını almaya, tenlerinin tadını algılamaya başladım. Hepsi güvendeydi ve bazıları yanıma geliyordu. İzi sürmüşlerdi, fakat şimdi onları bana çeken metafiziksel bir işaret fişeği atmıştım.

Bağıran Jacob'dı. "Seni aptal sürtük! Sadece onu erkeklerinden ayırmakla kalmamışsın, beni de bizimkilerden ayırmışsın. Saatler önce yakalanmışlar." Ellen'a o kadar sert vurdu ki kadın olduğu yerde hızla döndü ve yere serildi. Jacob başını yıldızlara doğru kaldırarak öfkeyle haykırdı.

Ilsa Bennington isteri krizi geçiriyordu. Çığlıklarını ancak kocasının yatıştırıcı sesi bastırabildi. "Çirkin, çok çirkinler!" diye bağırıyordu kadın. "Beni eve götür, Tony, eve götür beni!"

Jacob, izleyen ölülerin mezarlığından uzaklaşmakta olan Bennington'a bağırdı: "Bennington, istediğin gibi karını geri getirdik işte!"

"Evet, getirdiniz, mükemmel!"

"O halde paranın geri kalanını aktar!"

"Karımı güvenli bir şekilde eve götürür götürmez aktaracağım."

"Adamlarımdan üçü yakalanmış. Biri öldü; diğerini kaybettim ve az önce Ellen'a hayatım boyunca bir kadına

vurmadığım kadar sert vurdum. Şu lanet olasıca aramanı hemen yap!" Jacob'ın sesinde belirgin bir hırıltı vardı.

Bennington öfkelenmiş gibiydi ama aynı zamanda da korkmuştu. Belki Jacob'dan korkmuştu, belki de zombilerden. Bu mezarlıkta korkulacak çok şey vardı. Bennington pahalı takım elbisesinin cebinden bir cep telefonu çıkararak bir numara tuşladı. "Birazdan hesabında olur."

Jacob kontrol etmek için kendi cep telefonunu kullandı. Başıyla onayladı. "Geldi. Karını evine götür."

Sessizce izleyen ölülerin arasında yürüyerek uzaklaşmaya başladılar. Bennington karısıyla konuşuyordu. "Her şey yolunda, Ilsa. Korkma."

"Paranı aldın," dedim.

"Evet," dedi Jacob.

"Kadın çürüyecek, Jacob. Bu kadar güçle bile sağlam kalamaz. Kalamaz, çünkü bir zombi ve şimdi ne kadar iyi görünürse görünsün, uzun sürmeyecek."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle. Dahası, güzel karısı hayatta olduğunu unutmaya ve çürümeye başladığında sence Tony Bennington gibi bir adam bunu nasıl karşılar?"

"Polise gider," dedi Nicky.

"Ya da sizi öldürmek için başka pahalı kişiler tutar ve sevgili karısını geri alamadığı için benim sevgililerimi öldürmeye kalkışır."

"Benden ne istiyorsun ki?"

"Senden müdahale etmemeni istiyorum, hepsi bu."

"Sen ne yapacaksın?"

"Simetrik bir şey."

"Simetrik," dedi ve ay ışığında yüzünde beliren anlayış ifadesini gördüm.

"Çok," dedim.

Etrafımızda bekleyen ölülerin diğer tarafında yürümeye devam eden Bennington'a ve güzel ölü karısına baktı. Yüzünde bir ifade belirirken başıyla onayladı. "Seni durdurmayacağım."

"Yanımda durun, ikiniz de. Zombiler pek akıllı değildir."

Nicky bana yaklaştı ve ona elimi uzattım. Jacob, Ellen'ın baygın bedenini kucağına alarak bize katıldı. Ölülere seslendim. "Öldürün onu."

Bir an hepsi bize baktılar; tereddüt ettiklerini hissettim ve Bennington'la sarışın karısını işaret ettim. "Öldürün onu!" Zihnimi onlara uzattım. Zihnimde Bennington'ın yüzünü canlandırdım ve onlara doğru ilerleyip etrafını sarmalarım istedim. Bunu yaptılar.

"Bay Leon, neler oluyor?" diye bağırdı Bennington. "Ne yapıyor bunlar?"

Jacob seslenerek cevap verdi: "Sadece simetri, Bennington."

Bennington bir çığlık attı. "Ilsa, Ilsa, ne yapıyorsun? Ah, Tanrım!" Zombiler etrafını sararak onu yemeye başladılar. Bennington uzun bir süre çığlık attı ve ardından eller, ölü fahişeyle Silas'ın cesedine uzandı. Sesler hiç hoş değildi. Görüntülerse izlenemeyecek gibiydi. Hayal edebileceğiniz bütün korku filmlerini ve daha kötüsünü düşünün. Gerçek kemik her zaman daha beyaz ve daha ıslaktır. Gerçek kan

daha koyu, daha yapış yapıştır ve film izlerken ekrandan kokuları algılamazsınız. Oysa gerçekte, sadece kokuyla bir karnı ne zaman yardıklarını anlayabilirsiniz.

Zombilerden biri Jacob'ın pantolon paçasını yakaladı. "Geri çekil," dedim ve hemen geri çekilerek Silas'ın cesedinin etrafında toplanmış diğerlerine doğru süründü.

Jacob'a diğer elimi uzattım. Ellen'ın vücudunu kollarında dengeleyerek elimi tuttu. Kaldırdığım ölülerin ve yedikleri canlıların ortasında duruyordum. İki elimle iki aslanadamın elini tutuyordum ve amacım onları güvende tutmaktı, fakat aynı zamanda benim de canlı ve sıcak bir şeylere tutunmaya ihtiyacım vardı. Sadece bu olmadığımı hatırlamam gerekiyordu.

Bütün cesetler yendikten sonra bana döndüler. Onları izlerken içlerinde, eti tatmadan önce olmayan bir şeyin varlığını hissettim. Karanlıkta bekleyen, içine girebilecekleri vücutlar arayan, asla insan olmayan şeyler vardır. Bazen onları zihninizin kıyısında, göz ucunuzla algıladığınız gölgelerin arasında hissedersiniz ve dönüp baktığınızda orada olmadıklarını görürsünüz. Ölüler ay ışığında ağızlarını süsleyen kanla ve gözlerindeki gölgelerle öylece duruyorlardı. Sonunda gözden, düşünceden gizlenen şeyin ne olduğunu fark ettim ve ölüleri ayakta tutabileceğimi anladım.

Bunlar kendi özel ordumun başlangıcı olabilirlerdi. Ne acı ne de korku hisseden bir ölüler ordusu. Hiçbir merminin yavaşlatamayacağı, hiçbir bıçağın öldüremeyeceği, sadece ateşin durdurabileceği ölüler.

Nicky elimi sıkarak fısıldadı: "Orada bir şey var."

"Gözleri," diye fısıldadı Jacob, "gözlerinde bir şey var."

"Görüyorum."

"Nedir bu?" diye sordu Nicky.

"Gölgeler," dedim ve sonra yüksek sesle, törenlerde kullanılan melodik bir sesle konuştum. "Hepiniz, beni dinleyin, mezarlarınıza geri dönün. Uzanın ve önceden olduğunuz halinize dönün. Dinlenin ve artık ortalıkta dolaşmayın."

Gözleri bir kanalı tam seçemeyen, iki kanalın birbirine karıştığı bir televizyonun ekranı gibi titreşti.

"Bana tuz getirdiğinizi söyleyin," dedim, kısık ve düz bir sesle.

"Tuz zombileri mezarlarına geri döndürdüğü ve Bennington, karısına bunu yapmak istemediği için, getirmemize izin vermedi."

"Harika," dedim. Judo minderinde yaptığım gibi bakışlarımı zombilerden ayırmadan çok dikkatli bir şekilde çömeldim. Bakışlarınızı asla rakibinizden ayırmazsınız, çünkü bunu yaptığınızda üzerinize atılabilirler. Çömeldim ve mezar toprağına bıraktığım bıçağı buldum. Üzerinde hala Silas'ın kanı vardı. Tuz çok iyi olurdu ama elimde çelik, mezar toprağı ve güç vardı. Yeterli olacaktı, çünkü yetmek zorundaydı.

Yavaşça ayağa kalkarak nekromansi gücüme başvurdum. Daha önce hiç yapmadığım bir şekilde ona seslendim. Zombilerin gözlerindeki gölgelere karşı kullanmak için ona seslendim; bana güç, görkem ve fetih vaatleri veren gölgelere karşı. *Kalalım,* diye fısıldar gibiydi. *Bırak kalalım ve sana*

dünyayı verelim. Bir an için ölülerin gerçekten yürüdüğü ve benim emirlerime uyduğu bir dünya hayal ettim ama buna kanmayacaktım. Gözlerinde görebiliyordum. Onları ayağa kaldırmıştım, ancak gözlerindeki karanlık gücü ben vermemiştim, değil mi? Etraflarında bir güç çemberi olmadan insan eti yemeleri buna neden olmuştu ve ölüleri kaldırmadan önce bir güç çemberi oluşturma zorunluluğunun üçüncü nedenini hatırlamıştım. Varlıkları dışarıda tutuyordu. Gölgeleri yaklaştırmıyordu.

Kibirli davranmıştım ve bu günahım için bağışlanmayı diliyordum. Gerçekten çok pişman olmuştum. Bennington'ı öldürmek beni rahatsız etmiyordu. "Çelik, kan ve irademle, size mezarlarınıza geri dönmenizi emrediyorum!"

Yine gözlerinde bir şeyler titreşti.

Sözlerime sahip olduğum bütün gücü yükledim ve işe yaramasını istedim. Ölüleri kendime çağırdım. Onları on dört yaşımdayken köpeğimi mezarından çıkarmamı sağlayan güçle çağırdım. Kolejdeyken intihar eden bir profesörü yurt odama getiren güçle çağırdım. Karanlıklarındaki son ışıkmışım gibi bütün vampirlerin etrafımda dolaşmasına neden olan parçamla onları çağırdım. Ölüleri kendime çağırdım ve onlara mezarlarına girip dinlenmelerine geri dönmelerini emrettim.

Gücümü onlara akıtırken başka bir şeyin varlığını hissettim. Karşı güçle iten bir şey; ne var ki cesetler kesinlikle bana aitti. Onları harekete geçiren gücün çok büyük bölümü benimdi ve gözleri tek tek boşalırken, emir bekleyen kabuklar gibi oldukları yerde dikildiler.

"Dinlenin ve artık ortalıkta dolaşmayın; çelik, mezar ve irademle, size emrediyorum!" Sessiz bir kitle halinde mezarlarına dönüyorlardı; duyulan tek ses ayakların sürünmesi ve giysilerin hışırtısıydı. Ilsa Benningtон gelip önümüzde durdu. Hala kocasının uğrunda cinayet işlemeyi göze aldığı kadar güzeldi ama onun mavi gözleri de diğerleri kadar boştu. Ağzında rujdan daha kırmızı bir şey vardı.

"Tanrım," diye fısıldadı Nicky. Ama mezarın kenarına çekildiğimde, Jacob ve Nicky de benimle geldiler. Ilsa mezara uzandı ve toprak su gibi üzerine döküldü. Daha önce hiç bu kadar çok zombiyi bir kerede mezarlarına geri göndermemiştim. Toprak okyanus dalgaları gibi üzerlerine kapandı.

Kendi nabzımı kulaklarımda duyacağım kadar derin bir sessizlikte durduk. Sonra ilk gece böceğinin sesi geldi; ardından uzaklardaki bir kurbağanın sesi. Rüzgar esmeye başladı ve sanki dünya tuttuğu nefesini bıraktı. Hepimiz bir kez daha nefes alabiliyorduk.

"Bizi neredeyse canlı canlı yedirecektin," dedi Jacob.

"Beni kaçıran sizdiniz, unuttun mu?"

Başıyla onayladı. Yüzü ay ışığında bile solgun görünüyordu. Ellen onun kollarında hafifçe inledi. "İyileşecek," dedi Jacob, biri soru sormuş gibi.

Ellen'ın vücudunun altındaki diğer elinde hala tuttuğu silaha baktı. Gözlerinden geçen düşünceyi gördüm. "Sakın yapma," dedim.

"Neden? Beni yiyecek zombilerin yok artık."

"Jacob," dedi Nicky, "yapma."

"Onun için beni öldürürsün, değil mi?" diye sordu Jacob.

Nicky başıyla onayladı.

Jacob bana döndü. "Keşke bu işi geri çevirseydim."

"Keşke," dedim.

Jacob önce Nicky'ye, sonra tekrar bana baktı. "Burayı öğrenebilmek için aslanlarımıza işkence yapmışlar." Bunu kime söylediğini bilmiyordum.

"Biz de aynı şeyi yapardık," dedi Nicky.

"Sürümü yok ettin," dedi Jacob.

"Hayır, Jacob," dedim. "Beni kendine düşman ettiğinde bunu sen yaptın."

Gözlerini iri iri açarak bana baktı. "Seninkiler gelmeden buradan gitmek istiyorum. Ah, evet," dedi, "çok fazla gücün ve ateşin seni kurtarmaya geldiğini hissedebiliyorum; sanki kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi." Güldü ama keyifli bir gülüş değildi.

"Git, Jacob," dedi Nicky.

Jacob bana baktı. "Başka bir işle ilgili senin ismini duyarsam kesinlikle geri çevireceğim."

"Ne kadar para teklif ederlerse etsinler, öyle mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Bir daha sana yaklaşmama yetecek kadar büyük bir miktar yok." Ellen'ın vücudunun altındaki silaha bir daha baktı. Düşünüşünü izledim. "Bir anlaşma yapalım, Anita Blake. Sen bana yaklaşmazsan, ben de seni rahat bırakırım."

"Anlaştık," dedim.

Nicky bana sarıldı. "Ben, seninle geleceğimi sanmıyorum, Jacob."

"Bunu biliyorum." Jacob yine gözlerini iri iri açarak bana baktı. "Ben gidebileceğimden emin değildim. Herkesi toplayacağım ve sizi artık rahat bırakacağız. Eğer yapabilirsem, bütün kiralık eller için St. Louis'in üzerine bir işaret koyacağım."

"Ne işareti?" diye sordum.

"İşte hepinizden daha güçlü bir piç!"

Jacob silahlarımı bana geri verirken kendisini sırtından vurmayacağıma güveniyordu. Kollarında Ellen'la mezarlığın kıyısına yürüdü ve tam ağaçların arasına dalmak üzereyken dönüp bana baktı. Belki de onu vurmalıydım, fakat içimdeki dişi aslan ona gününü gösterip gitmesine izin vermekten memnundu. Aslanlar dünyasında Jacob asla geri dönmezdi. Ben de dişi aslanımın ne dediğini bildiğini umuyordum.

9

Şafağın ilk ışıkları ağaçların üzerinde görünüyor, onları gece karanlığında olduklarından daha siyah gösteriyordu. Jean-Claude'un öfkesini hissedebiliyordum. Yardımıma koşamamıştı ama başkaları bunu yapabilmişti: Gün ışığında hareket edebilenler. Onları sadece düşünceyle çağırmışım gibi, Micah ve Nathaniel silahlarla ağaçların arasından fırlarken peşlerinde başka karanlık siluetler de vardı. Süvari birliği yetişmişti.

Diğerleri ortalıkta başka kötü adam olup olmadığını kontrol ederken, onlar bana sarıldılar. Silah tehdidiyle Nicky diz çökmüş, ellerini başının arkasında birleştirmişti. Bu pozisyona alışkın gibi görünüyordu. Asla hoşlanmamama rağmen onlara sarılmış, ağlıyordum. "Sizi öldüreceklerini sandım."

"Öğle yemeğinden geri dönmeyince Bert eve gidip gitmediğini anlamak için bizi aradı," dedi Micah.

Nathaniel alnını benimkine yasladı. "Sonra seni bulamadık ve diğer ajanın vampir idamıyla ilgili aramasını kaçırdın. Yemek yediğin restorana döndük ve yakışıklı garson Ahsan bize iki adamla birlikte çıkıp bir SUV'a bindiğini söyledi." Konuşurken bir yandan da yüzümü öpüp duruyordu. "Sonra ortadan kayboldun ve bütün bağlantılarımız kesildi. Öldüğünü sandık." Bana o kadar sıkı sarılmıştı ki kalp atışlarını duyabiliyordum.

Ben de ona sarılırken Micah diğer elimi tuttu. "Jean-Claude, Nathaniel ve Damian'a enerji gönderiyordun, fakat yaralandığını biliyorduk; her şey kararmadan önce bu kadarını hissetmiştik." Micah bize yaklaştı ve Nathaniel kollarını açarak onu da içeri aldı; üçümüz birbirimize sarıldık.

Jason'ın sesini duydum. "Neredeyse senin için ölüyorum ve bana sarılmıyor musun bile?"

Diğerlerinden geri çekilerek ona baktım ve o da bize katıldı. "Partiyi kaçırdığım için üzgünüm, ancak vampirler için güneş ışığı geçirmez evler bulmaktan sorumluydum."

"Şafaktan önce buraya gelemediği için hayal kırıklığına uğradığım hissettim."

"Hayal kırıklığı bir şeydir, öfkeden deliye dönmek başka bir şeydir," dedi Jason, yüzümdeki yaşları silerken.

"Bununla ne yapacağız?" diye sordu korumalardan biri.

Hala silah tehdidiyle yerde duran Nicky'ye döndüm. "O benimle birlikte," dedim.

Herkes bana baktı. "Yaralarımı iyileştirmek için yardıma ihtiyacım vardı ve sizi öldürmemeleri için ölüleri kal-

dırmakta kullanacağım güç de gerekiyordu. Onu etkim altına aldım. Ölen Rex, bunu yapabilen erkek vampirler gördüğünü söyledi; *Drakula'nın Gelinleri.*"

"*Anita'nın Gelinleri* mi yani?" diye sordu Jason.

Omuz silktim.

"Ona güvenebileceğinden emin misin?" diye sordu Micah. Nicky'ye pek de dostça olmayan bir bakış attı.

"Bilmiyorum, fakat beni kendi sürüsüne karşı koruduğunu ve benim için neredeyse mermi yemeyi göze aldığını biliyorum."

"Onsuz hayatta kalabilir miydin?" diye sordu Micah.

Bunu düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Hayır."

Micah, Nicky'ye yaklaşarak kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Korumalar bundan hoşlanmamıştı ama hepimizle birden tartışmamaları gerektiğini biliyorlardı. Micah kendisinden daha uzun olan Nicky'ye bakarak yüzünü inceledi. "Bizim için onunla ilgilenmene teşekkürler."

"Onun kaçırılmasına da yardım ettim, biliyorsunuz," dedi Nicky.

Micah başıyla onayladı. "Biliyorum."

"O da bizimle mi geliyor?" diye sordu Nathaniel.

"Aslında o kadar ilerisini düşünmemiştim," dedim.

Nicky korku dolu gözlerle bana baktı. "Beni bırakma, Anita. Lütfen, beni bırakma." Yüzü bir ifade seçemiyor gibiydi ama sonunda yere çökerek bana doğru emekledi. Bir elini uzattı. "Lütfen, lütfen, Anita, her şeyi anlamıyorum ama beni geride bırakman düşüncesi ölüm gibi geliyor."

Diğerlerine baktım. Micah başıyla onayladı. Nathaniel bana sarıldı. "Ben sizinle yaşamıyorum, çocuklar," dedi Jason, "dolayısıyla konu üzerinde bir oy hakkım olduğunu sanmıyorum."

Boştaki kolumla ona sarıldım. "Seni öldürmekle tehdit ettiler; elbette ki oy hakkın var."

Jason gelip yanımızda durarak eli uzanmış olan adama baktı. "Ona dokun da, gücü hissedelim." Bunu söyleyen Jason'dı ve anlaşılan gösterdiğinden çok daha akıllıydı.

Uzanıp Nicky'nin elini tuttum. Birbirimize dokunduğumuz anda, güç aramızdan atlayarak ılık bir akımla vücudumdan tırmandı ve önce Nathaniel'a, sonra Jason'a geçti. Nathaniel hafif bir ses çıkardı. "Lezzetliymiş," dedi Jason.

Micah yanımıza gelerek elini diken diken olan kol tüylerinin üzerinde yukarı aşağı dolaştırdı; diğer elinde hala silah vardı. "Onun zihnini düzmüşsün."

Başımla onayladım. "Evet."

Yanağımdan öptü. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzüldüm." O anda Nicky'ye yaptığım şeyin bana neye mal olduğunu anladığını fark ettim. Ben de onu öperek kollarına sokuldum. Yüzümü boynunun sıcak kokusuna gömdüm ve bana sarılmasına izin verdim. Silahı biraz sırtıma battı.

Nathaniel ve Jason, Nicky'nin ayağa kalkmasına yardım ettiler. Dev gibi bir adam, onu bir kenara atacağımdan korkarak ağlıyordu. Lanet olsun.

Jason onu teselli etmeye çalışırken, Nicky'nin beni korku dolu gözlerle izlediğini gördüm. Nathaniel yanımıza

gelirken, silahı, kotunun yan tarafından pot yaparak gömleğinin çizgisini bozuyordu.

Nathaniel'a yaklaşıp onu öptüm; bedenlerimizle, ellerimizle, dudaklarımızla birbirimizin içinde eridik. Gülerek geri çekildi. "Seni seviyorum, Anita."

"Ben de seni seviyorum."

"Haydi, eve gidelim."

Başımla onayladım. "Mükemmel bir fikir."

Ağaçlara doğru yürümeye başladık. Jason koşarak bize yetişti. Nicky'nin hala mezarın başında durduğunu fark ettim. Ona baktım; dev gibi cüssesiyle kaybolmuş bir çocuk irisine benziyordu.

"Onu ne yapacağız?"

"Bizi ne yapıyorsun?" diye sordu Micah.

"O bir yabancı ve hepimizi öldürmeye çalıştı."

"Söyleyeceğin her şeyi yapar, Anita," dedi Jason. "Özgür iradesi hepimizden daha zayıf gibi görünüyor."

"Bunu kasıtlı olarak yaptım, Jason. Her şeyini bilerek elinden aldım."

"Sen bize geri dönebilmek için yapman gerekeni yaptın," dedi Micah.

"Bir köpek yavrusunu gerçekten isterdim," dedi Nathaniel, "ama sanırım bizi eve kadar takip ettiğini de söyleyebilirdik."

"Sana köpek konusunu düşüneceğimizi söylemiştim."

"Bu arada şu kedi yavrusunu eve götürebilir miyiz?"

"O kedi yavrusu değil," dedim.

"Öyle gibi görünüyor."

Mezarın başında duran Nicky'ye baktım ve Nathaniel'ın ne demek istediğini anladım. Nicky yapayalnız görünüyordu ama ben kendisine başka bir şey yapmasını söyleyene kadar mezarın başında dikilecekmiş gibi duruyor, peşimizden gelmek için hiçbir hamle yapmıyordu. Ona mezarın başında kalmasını söylemiş miydim? Bunu hatırlayamıyordum.

"Onu böyle bırakamayız," dedi Micah.

İç çektim. "Nicky, gel haydi."

Ona yarının Noel olduğunu söylemişim gibi yüzü aydınlandı ve bize doğru koştu. Jason'ın şafaktan zarar görmesinler diye Jean-Claude'u ve diğer vampirleri yerleştirdiği motelde kaldık. Dördümüz dev gibi yatakta yatarken, Nicky de yanımızda yerde uyudu. Benimle aynı odada kalamayacağı düşüncesi onu ürkütmüştü. Tanrı yardımcım olsun.

Ama sabah Nathaniel'ın vanilya kokulu saçlarını yüzümde ve Micah'nın sıcaklığını sırtımda hissederek uyandım. Jason'ın kolu ve bacağı Nathaniel'ın üzerindeydi; uyurken bile bana dokunuyordu. Yerdeki hareketi duydum ve Nicky doğrulup otururak uykulu yüzünü ovaladı. Dünyanın en güzel şeyini görüyormuş gibi bana gülümsedi. Bunun bir yalan olduğunu biliyordum ama etrafımda bu kadar erkek mutlu bir hayvan ailesi gibi yatarken mutsuz olamazdım. Nicky'nin özgür iradesini elinden almıştım; hayatını bilerek yok etmiştim. Bir daha asla özgür olamaz, eski kişiliğine geri dönemezdi.

Micah arkamdan yaklaşarak omzuma bir öpücük kondurdu. "Günaydın," diye fısıldadı ve bu yeterliydi. Nicky'ye

yaptığım şey için pişman mıydım? Evet, pişmandım. Ancak Nathaniel saçlarının arasından o lavanta rengi gözlerini kırpıştırarak bana bakarken Jason'ın mırıldandığını duydum: "Kalkmak için çok erken." Eli omzumu okşadı. Bununla yaşayabilirdim.

Sonsöz

Fikirlerimi nereden mi alıyorum? Bir fikrin bütün bir kitabı destekleyecek kadar güçlü olup olmadığını nasıl mı anlıyorum? Bütün bir kitabı nasıl mı yazıyorum? Günbegün nasıl mı yazıyorum? Kelimeleri boşluktan çekip alarak kitaplar yazacak zihin yapısına girmeme ne mi yardım ediyor?

Bunlar, yazar olmak isteyenlerden veya yazar olmanın ilginç, zor, kolay ya da tuhaf olduğunu düşünen insanların bana sık sık yönelttiği sorulardan bazıları. Bunların hepsi doğru; üstelik de sık sık aynı anda. İşimi seviyorum. On dört yaşımdan beri yapmayı istediğim tek şey buydu; şey, bir vahşi yaşam biyoloğu olmak dışında, ancak o da gelip geçici bir hevesti. Kalbim her zaman ilham perime ait oldu ve olacak. On iki yaşımdayken beni tavladı ama on dört yaşımdayken Robert E. Howard'ın *Cehennemden Gelen Gü-*

vercinler adlı kısa hikaye koleksiyonunu okuyunca aşkımız daha da derinleşti. Bu, sadece yazar olmak istediğime değil, aynı zamanda korku, karanlık fantezi, kahraman fantezisi yazmak, var olmayan dünyalar yaratmak ve dünyamıza birkaç ürkütücü değişiklik katmak istediğime karar verdiğim andı. Bu benim neden yaşadığımı anladığım andı ve bir daha asla geri dönüp bakmadım.

Flört, on beş yıllık bir süreçte yazdığım yirmi dokuzuncu romanım. Yazmakla ve yazarlığa kariyer gibi yaklaşmakla ilgili birkaç şey biliyorum. Çok fazla sıkı çalışma ve bütün o ret cevaplarından ezilmemek için bir eşek derisi gerektiriyor. Ama önce bir fikre ihtiyacınız var.

"Fikirlerinizi nereden buluyorsunuz?" sorusunu hiç anlamadığımı öncelikle belirteyim. Evimin karşı tarafında büyüyen bir kadın, birkaç kitabım çıktıktan sonra bana şöyle sormuştu: "Burada büyümüşken bütün bu fikirleri nereden buluyorsun?" Bununla kastettiği şey, bir çiftlik bölgesinin ortasındaki küçük bir kasabanın, paranormal gerilim romanları yazan bir yazar için pek de uygun bir yer olmadığıydı. Ona gerçekten sormak istediğim soruyu sordum: "Sen burada büyümüşken nasıl oluyor da böyle fikirler bulamıyorsun?"

En azından kendi zihnimde kendime hikayeler anlatmadığım tek bir zaman bile hatırlamıyorum. Sık sık biraz süsleyerek gerçek bir hikaye anlatırdım ki gazetecilik mesleğine yönelmememin bir nedeni buydu. Ama sık sık fikirlerim perilerle, canavarlarla, vampirlerle, kurtadamlarla ilgiliydi; çocukluğumda beni çeken şeyler korkunç ama gü-

zel veya korkunç ama duygusal açıdan yoğun ve dokunaklı şeylerdi. Sanırım kanımı içebiliyorsa, etimi yiyebiliyorsa ve aynı anda çekici olabiliyorsa, ayaklarımı kesinlikle yerden keseceği fikrinden bir türlü kurtulamadım. On dört yaşıma geldiğimde ilk tam kısa hikayemi yazdım. Sadece bebeğin emekleyerek ormana kaçıp kurtulduğu tam bir kan banyosuydu. Sonunda açlıktan öleceği veya vahşi hayvanlara yem olacağı imasında bulunmuştum. Hep böyle neşeli bir çocuktum.

O ilk hikayenin nereden çıktığını bilmiyorum ve harika bir fikir değildi, ancak tamamladığım ilk fikirdi ve bu da onu değerli kılıyordu. Ne var ki kitap uzunluğunda olabilen ve kitap uzunluğunda olacak kadar iyi fikirleri nereden buluyorum? Bunu sormanız komik, çünkü açıklamaya çalışacağım şey de tam olarak bu.

Size *Flört*'ün fikrinin ilk olarak nereden çıktığını anlatacağım. Zihnimde beliren ilk sahneyi anlatacağım, çünkü çoğu kitap benim için ilk sahneyle başlar. Zihnimde bir tür mini-film veya bir görüntünün donmuş karesi vardır ve bütün kitap o görüntünün etrafında biçimlenmeye başlar. Bir şey gördüğümde veya yaşadığımda, karnımda veya tenimde bir karıncalanma hissederim ve o ilk anı bu deneyim oluşturur. Kitap fikirleri biraz aşık olmaya benzer. Biriyle çıkarsınız ve bir şey yaparsınız, bir şey söylersiniz ve aniden *Evet, işte bu o,* dersiniz. Fikirler de öyledir. Size ilk fikri ve o fikrin kök saldığı verimli toprağı anlatacağım ki bu yaklaşık bir yıl önceydi, çünkü bir fikir tohum gibidir; büyüyüp güzel bir kitap olabilmesi için iyi toprağa ihtiyaç duyar.

Size sürdürdüğüm programı, her gün yazdığım sayfaları, dinlediğim müzikleri ve kitabı yazarken fazladan araştırma için okuduğum kitapları anlatacağım. Bütün süreci önünüze sereceğim. Fikrin zihnime düşüşünden tamamlanışına kadar geçen bütün aşamaları görmenizi sağlayacağım. Bu sizin de aynı şeyi yapmanıza yardımcı olur mu? Bilmiyorum. Bu kitap için fikri nereden aldığım ve kitap olacağını nasıl bildiğim sorularını cevaplar mı? Ah, evet.

Öncelikle, verimli topraklarla ne demek istiyorum? Bana bir fikri takdir etmemi ve olasılıklarını neredeyse bir anda görmemi sağlayan şartları veya zihin durumunu kastediyorum. Bu zihin durumu, tek bir ilhamla kısa hikayeler yazmamı sağladı ve bu kez bütün bir kitap için fikir verdi; haftalar sonraysa kitap tamamlanmıştı.

Her şey, dostlarım Wendi ve Daven'ın uzak bir eyaletteki evlerindeki bir partide başladı ve bu hikayeyi anlatmak önemli, çünkü kocam Jonathon'la birlikte uçağa binmemizi, bir otelde kalmamızı ve birkaç günü orada geçirmemizi gerektirdi. Diğer sevimli ve etkileyici konuklar arasında web komedisi "Şeytanın Külotu"nu hazırlayan Jennie Breden vardı; aslında sitenin şeytani iç çamaşırlarıyla hiç ilgisi yok ve daha çok Jennie'nin yarı otobiyografik yaşamıyla ilgili ama daha komik şekilde. Jonathon ve ben onun sitesinin hayranlarıydık ve onunla ilk kez Comic-Con 2007'de karşılaşmıştık. O da benim kitaplarıma hayrandı ve dolayısıyla karşılıklı hayranlık söz konusuydu ki bu da harikaydı. Ertesi yıl hepsiyle DragonCon'da buluştuk ama Wendi ve

Daven'ı ziyarete gidişimiz, Jennie'yle kaliteli zaman geçirmek için ilk fırsatımdı.

Kendileri de yazar olan birçok arkadaşım var. Heykeltıraşlıktan ahşap oymacılığına, grafik sanatlardan çizgi romancılığa kadar çok çeşitli sanatlarla uğraşan arkadaşlarım var. Farklı türde sanatçılarla bir arada olmak her zaman eğlencelidir. Yeni fikirler oluşmasına yardımcı olabilir ve size yeni bir bakış açısı kazandırabilir, ancak Jennie'nin çalışmaları gerçekten komiktir. İnsanların söylediği veya yaptığı komik şeyleri yazıp not alarak daha sonra çalışmalarında kullanır. Günlük bant hazırlıyor ve bu da çok fazla espri gerektiriyor. Ben bu işi günlük olarak yapamazdım ve her gün komik olmayı kesinlikle başaramazdım.

Jennie ve ben aynı şeyi duyuyor veya aynı olaya katılıyoruz ama o telefonuna konuşarak olayı kaydetmeye başladığında, gerçekte olduğundan daha da komik bir hal alıyor. Onun komik parçalar toplamasına yardım etmeye başladım ama benzer şeylerle kıvılcımlanan bütün fikirlerim karanlıktı. Sanki aynı dünyanın biraz farklı versiyonlarında yürüyor gibiydik. Onunki daha parlak, daha mutlu, hatta daha komikti ve gerçekten bir sürü komik unsur vardı. Benimkiyse daha karanlık, daha açıkça seksüel, hatta sapıkça, şiddetli, bazen şiddetli seksüeldi ve masum bir an, zihnimde cinayet ve korku potansiyeli kazanıyordu. Jennie'nin zihninde bir kahkaha yolu vardı ve espriler seksüel tatta olsa bile, hala sevimliydiler ve asla belli bir çizgiyi aşmıyorlardı. Benim fikirlerimse sürekli diğer tarafta dolaşıyordu. Telefonuna yüksek sesle kaydetmese veya ifadeleri tekrar-

lamamızı istemese, onun olaylarının benimkilerden çok daha komik olduğunu asla anlamazdım. Ayrıca gerçekleri de biraz çarpıtıyordu ve her şey daha da komik bir şeye dönüşmeye başlıyordu.

Daha sonra bizi rahatsız etmek istemediği için benimle ve Jonathon'la bağlantı kurarak, hazırladığımız bazı çizimleri kullanmak istedi. Gerçekliği alarak absürt açıdan bir üst seviyeye taşıyor ve dolayısıyla gerçekte olanlarla bağlantısı kopuyor, ancak neredeyse olacak olanlara dönüşüyor. Jennie'nin zihin süzgecinden geçtiği için de daima eğlenceli, daima daha komik oluyor.

İki sanatçı olarak aynı hafta sonunu deneyimliyorduk ama tamamen farklı şeyler alıyorduk. Gözlerimi açan ve dünyaya yeni bir gözle bakmamı sağlayan bir deneyimdi. Geçen yılın büyük bölümü gibi, biraz neşelenmeme yardımcı olmuştu ama aynı zamanda asla gerçekten neşeli ve yumuşak olamayacağımı da kanıtlamıştı. Yılın sonunda karanlığımın daha açık tonuyla mutluydum.

Birkaç ay sonra yaz geldiğinde, Jonathon'la birlikte yine Wendi ile Daven'ı ziyarete gittik. Ziyaretimiz bitmişti ve bizi havalimanına götürmelerinden önce geç bir öğle yemeği veya erken bir akşam yemeği yiyorduk. Hepimiz daha önce birlikte gittiğimiz bir restoranda, U biçiminde bir masada oturuyorduk. Çok güzel ve rahattı.

Garson siparişlerimizi almaya geldi. Küçük defterini çıkarıp kalemini hazırlamıştı. İçecek olarak ne istediğimizi sordu. Sanırım Jonathon ve ben söyledikten sonra sıra Daven'a geldi; Wendi onun diğer tarafında oturuyordu.

Daven mönüyü inceliyordu ve ancak ondan sonra başını kaldırdı. Yemin ederim, sadece başını kaldırıp garsonun yüzüne baktı, o kadar. Garson aniden zeki, becerikli bir insan olmaktan çıkıp kekeleyen bir aptala dönüştü.

Daven'ın bir seksen yedi boyunda, beline kadar inen gür ve uzun saçlı biri olduğunu söylemiş miydim? Kumral ama saç tellerinin arasında doğal altın sarısı tonlar var. Ruh haline göre kahverengi, gri ve yeşil tonları arasında gidip gelen iri ela gözleri var. Kendi yaş grubuna yakın görünebilmek ve bir sürü erkeğin kur yapmasından kurtulmak için Vandyke sakalı ve bıyığı bırakmış, çünkü sadece kadınlarla çıkmak istiyor. Diğer bir deyişle, Daven gerçekten ama gerçekten çok güzel bir erkek. Ah, bütün bunlara ek olarak, karısı Wendi de bir seksen iki, sarışın, mavi gözlü ve erkeklerle lezbiyenleri yalvartacak kadar seksi. Eğer kendinizle ilgili güvensizseniz, bu iki kişinin yanında durmak istemezsiniz.

Güzel olduklarını ve Daven'ın flörtçülüğünün siyah kuşak seviyesinde olduğunu biliyordum ama o ana kadar sadece birine bakarak yarattığı etkiyi tam olarak anlamamıştım. Daven tepkiyi fark edince garsona gülümsedi ve garson paramparça oldu. Ona neredeyse acıyacaktım; neredeyse.

"Hmm, ah, şşe-şey... ne... ben..." diye geveledi garson. Sonunda çaresizliğe kapılarak hızlıca konuştu: "İçecek! Size içecek getirebilirim!"

Dördümüz aynı anda başlarımızla onaylayarak tekrarladık: "Evet, bize içecek getir."

Garson kaçtı.

Daven, Wendi'ye döndü ve neredeyse heyecandan ellerini çırpacak halde yerinde zıpladı. "Onunla oynayabilir miyim, lütfen?"

"Hayır," dedi Wendi.

Daven surat astı. "Neden?" O kadar uzun boylu, o kadar geniş omuzlu bir adamın oturduğu yerde zıplayışını, surat asışını ve işe yaramasını sağlayışını nasıl anlatabileceğimden emin değilim ama bunları yaptı ve işe yaradı.

"Çünkü ya harika bir hizmet alırız ya da aç kalırız," dedi Wendi.

Garson dördümüze su getirdi ki bu harikaydı, çünkü istediğimiz sadece suydu. Sonra yemek siparişlerimizi sordu. Ama siparişleri alırken diğerlerimiz orada değilmişiz gibi sadece Daven'a bakıyordu. Daven başını kaldırıp güzel gülümsemesiyle ona baktı.

Garsonun masamıza neden sürekli geri döndüğünü hatırlamıyorum. Bildiğim tek şey, içeceklerimizin tazelenmesini istememiz hiç gerekmedi ve ekmeğimiz asla bitmedi; garson sürekli geri geliyordu ve Daven'dan başka kimseye bakmıyordu.

Şimdi, erkek arkadaşlarımın muhteşem görünmesinden rahatsız filan değilim. Genellikle onlara verilen tepkilerden hoşlanırım; özellikle de tarifi bile zor karizmasıyla Daven'a. Ama Daven'dan birkaç santim ötede oturuyordum. Jonathon ve Wendi, U biçimli masanın iki ucundaydı ama ben tam yanında oturuyordum ve garson sadece Daven'ın gülümseyen yüzüne bakıyordu. Daven'ın karizmasını nasıl kullandığını bize göstermesini daha önce istediğimi söyle-

miş miydim? İstemiştim ve bana açıklamak zorunda kalmıştı. Bu, daha sonra kitaplarımın reklamlarında ve röportajlarında objektif karşısında kullanacağım bir teknikti ama o gün, tam o anda, bambaşka bir şey denedim.

Başımı kaldırdım ve ufak tefek bir kadın olarak başımı hafifçe yana yatırıp gülümsedim. Garson Daven'a bakmaya devam etti ve itiraf ediyorum ki Daven'a biraz daha yaklaşarak garsonun benim de kıvrımlarım olduğu gerçeğini kaçırmamasını sağlamaya çalıştım. Anlayamadığım şey, sadece erkeklerden mi hoşlanıyordu, yoksa göğüslerim mi yeterince büyük değildi? Bunu öğrenmek zorundaydım. Gözleri titreşti ve aniden dikkatini ikimize böldü. Çok iyi flört ettiğimi sanmıyorum, ancak garsonun masadaki başka kimseyle göz teması kurmadığını fark etmesini sağlamıştım. Bana bakıyor ama hala Daven'ı görüyordu, çünkü yan yana oturuyorduk. Wendi veya Jonathon'a bakarken Daven'ı göremezdi. Kocam da kendi adına güzeldir (çilek sarısı saçları omuzlarından dökülür) ve onun da Daven'ınkiyle aynı nedenden dolayı bıraktığı turuncu-kızıl sakalları ve bıyıkları vardır, çünkü on iki yaşında gibi görünür ve kendi yaşında insanlarla flört etmek, erkeklerden çok kadınların ilgisini çekmek ister. Buna egzotik bir Viking gibi badem biçimli mavi gözlerini de ekleyin. Boyu da bana daha yakındır (bir yetmiş) ve eh, daha fazla bilgi paylaşamam... Flörtle ilgili öğrendiğim en önemli şey, meselenin sadece sahip olduğunuz donanım değil, onları kullanma şekliniz olduğudur. Daven ve ben sahip olduklarımızı garsonun üzerinde kullanıyorduk; eşlerimiz o seviyeye inmeye

istekli değildi. Karakter güçlerine şapka çıkararak garsona işkence etmeye geri döndük.

Sonunda hesap geldi, ödedik, bahşiş bıraktık ve kalktık. Garson Daven'dan telefon numarasını almak, ona numarasını vermek, onu memnun etmek ve göndermemek için elinden geleni yapıyordu. Daven bir kez daha sırıttı ve oradan ayrıldık. Onlara dönerek kaderi belirleyen sözleri söylediğim an, restorandan çıktığımız o andı sanırım: "Jennie burada olsaydı, olayı komik bir karikatür bandına dönüştürürdü ama ben bunu fikir olarak kullansaydım, hepsi çok ters giderdi. Şiddet, şiddetli seks veya her ikisi birden olur ve ceset sayısı tavan yapardı."

Hepimiz gülüştük. Bizi havalimanına götürdüler ve evimize döndük.

Ama işte fikir oradaydı.

Birkaç hafta ileri sararsak, diğer dizim peri prensesi ve özel detektif Meredith Gentry'nin en son kitabını yazmakla meşguldüm. Kitap canımı çıkarıyordu. Bir şey ilham akışını ciddi şekilde tıkıyordu. Bu genellikle başka bir fikrin ortaya çıkmaya çalıştığı anlamına gelir. Fikri fark edip bir yere yazarsam, üzerinde çalıştığım kitaba geri dönebilirim ve fikri kısık ateşte pişmeye bırakabilirim.

Ama bu fikri yazmak için oturduğumda, bir türlü durmadı. İlk birkaç sayfayı yazdıktan sonra üzerinde çalıştığım kitaba dönmek için kendimi zorlamam gerekti, ama o kitap resmen sürünerek ilerliyordu. Bunu en son *Danse Macabre*'ı yazarken yaşadığımı hatırlamıştım ve o bölünme sırasında ortaya çıkan kitap *Micah* olmuştu. Bu yüzden za-

manımı ikiye bölerek, üzerinde çalıştığım kitabı yazmaya devam ederken bir yandan da ölmeyecek ve zaman içinde *Flört*'e dönüşecek olan fikir üzerinde çalıştım.

Dikkatimi ve ilhamımı aynı anda iki projeye nasıl mı bölebiliyorum? Müzikle. Farklı projeler için farklı müzikler kullanıyorum ve böylece hangi proje üzerinde çalıştığımı müzikten anlıyorum. Müzik bazen bir karakterle veya bir kitapla o kadar bütünleşiyor ki bazen o şarkıyı, albümü ya da grubu yakından bağlantılı olduğu kitabı düşünmeden dinleyebilmem için uzun zaman geçmesi gerekiyor. *Flört* için kullandığım müzik The Fray, Flaw&Tori Amos'un *Abnormally Attracted to Sin* adlı albümüydü. O müzik, beni Anita'nın dünyasına ve bu fikre gömdü. Saatler, günler, haftalar boyunca bu müzik hayal gücümün ne yaptığımızı bilmesini sağladı. Doğru müziği bulmanın zihnimde bir anahtarı açmak gibi olduğunu düşünüyorum ve belli bir şarkı aylar sonra bile bana kitaplarımdaki bir karakteri veya sahneyi düşündürebiliyor. Gerçek insanları da şarkılarla bağdaştırma eğilimindeyim, dolayısıyla hayali dostlarımın müziklerinin olması o kadar da şaşırtıcı değil, ancak doğru müziği bulduğumda, üzerinde çalıştığım kitap çok daha iyi oluyor ve çok daha rahat akıyor. Bir noktada kendimi *Flört*'e iyice kaptırdım ve hayatımı biraz yemesine izin verdim. Ofis duvarımdaki takvime bakarsanız, kitabın sadece iki haftamı tamamen almasına izin verdiğimi görürsünüz. Günde ortalama olarak sekiz sayfa yazıyordum ve en fazla bir günde yirmi beş sayfa yazdım. *Micah* kadar hızlı akıyordu fakat kitaba, programımdan kendi zamanımı vermeye

hazır olmam daha uzun sürdü. Bazen iki farklı yayıncıyla iki farklı dizi üzerinde çalışmak, aynı anda iki erkekle birden çıkmaya çalışmaya benziyor. Yapabilirsiniz, fakat iki erkeğin de bütün dikkatinizi isteyeceği anlar olur ve bu yazarın yeterince zamanı olmaz. *Flört* bittikten sonra, diğer dizime de yeni bir bakış açısıyla, yeni bir tutumla ve yeni bir hevesle yaklaşabildim. Aynı şey *Micah*'dan sonra *Danse Macabre*'de de olmuştu.

Flört'te restoranda Daven ve Wendi'yle yaşadığımıza dayanan bir sahne var. Daven'ın rolünün çoğunu Anita'nın hayatındaki diğer erkeklerden birine verdim. Micah ve Anita'ya ise Wendi'nin rolünü oynattım. Anita benim rolümü de biraz oynadı. O gerçek olayla Jennie'nin yaptığını yaparak biraz oynadım, ancak o karizma olayının tamamen ters bir şeye gitmesini tercih ettim ve elbette tahmin ettiğim gibi seks ve şiddet olacak, ceset sayısı tavan yapacaktı.

Yapacağımı söylediğim şeyi tam olarak yaptığımı görebilmeleri için Daven ve Wendi'ye romanı erkenden okuttum. Hepimizi çok eğlendirdi ve aniden yılın sürpriz Anita Blake romanı doğdu. Harika!

İşte fikir buydu, böyle doğup biçimlendi ve böyle yazdım. Fakat fikrin ne olduğunun fark etmediğin, önemli olanın sanatçının kimliği ve fikirle yaptığı şey olduğunu kanıtlamak için, Jennie'den bu fikre dayalı bir karikatür bandı hazırlamasını istedim. Restoranda olanları ona anlattım ve o da karikatüre dönüştürdü. Onun yaptığı çalışma komik ve kimse ölmüyor. Aynı sahneyi komedimsi, etkileyici, nazik ve biraz hüzünlü yazmaya çalıştım, ancak bir

dolu korkunç olayın girişi olacaktı, çünkü benim zihnim böyle çalışıyor. Jennie Breden'ın zihninin nasıl çalıştığını görmek için kitabın sonundaki karikatürlere bakarsanız, hepsini anlayacaksınız.

Şimdi, sıcak ve sevimli bir restoran sahnesini alıp karısını ne pahasına olursa olsun -Anita'nın sevdiklerinin ölümü dahil- ölümden geri getirmeye kararlı bir adamın hikayesine nasıl dönüştürdüğümü bilmiyorum. Yıllar önce daha bir-iki kitabım yayınlanmışken, insanlar aşk romanları veya çocuk kitapları yazacağımı düşünmüşlerdi. Ufak tefek bir kadın olarak, sanırım görüntümü dikkate aldılar, ancak polis olan yakın bir arkadaşımın dediği gibi: "Paket, içindekinin ne olduğunu göstermez." Tanrım, bu kesinlikle doğru.

Çocuk kitapları yazdığımı düşünen insanlara şunu söylüyordum: "Hayır, ben bilimkurgu, fantezi ve korku yazıyorum."

Onları etkileyen şey daima son kısmı oluyordu. Bazıları şöyle diyordu: "Ama sen çok tatlı görünüyorsun!" Sanki korku yazarı tatlı görünemezmiş gibi. Şimdi sorsalar, "Paranormal gerilim yazıyorum," derim. Bu insanları daha mutlu ediyor gibi görünüyor ve yaptığım şeyi daha doğru açıklıyor, çünkü daha kendi adına bir tür oluşturmadan önce vampirleri ve zombileri esrar ve aşk romanlarıyla birleştiriyordum. Ama hala soruyorlar: "Neden seksle ve canavarlarla ilgili yazıyorsun?"

Tek cevabım şu: "Seçme şansım varmış gibi konuşuyorsunuz. Aklıma gelen fikirler bunlar. Her zaman aklıma gel-

miş olan fikirler bunlar. Kanımı dökebiliyorsa, beni yiyebiliyorsa veya beni düzebiliyorsa, onu yazmak istiyorum." Her kızın bir hobiye ihtiyacı vardır.

HER ŞEY YOLUNDA MI?
SİZE BAŞKA BİR ŞEY GETİREBİLİR MİYİM?
PEKİYİ?
NE? PİL?
HEY, O TEKLİF ETTİ!
HAYIR, HAYIR, BÖZLEŞİNİ KONTROLSÜZCE DÖNÜŞ.
VE HEMEN SİLİNMESİNİ İÇİN DÜĞMEYİ KARDEŞİNİN SIRTI BAĞINI SIKIŞTIR.
NE?
KÜÇÜK ETMEYECEĞİNİ SÖYLEDİN BANA KALDIRIN YAPTIM ETMEYECEĞİNİ ZANNEDİN.
SİZE NE ...?
OHHHH... HEMİ YOKU?
HER ŞEY GÜZELDİR BİTİYOR?
ÖĞRENİN BANA YAPTIKLARINA DİYORLAR!
BAŞKA "TATLI İNTİKAMLAR" DE ÇOK KOLAY!
BENİ İPTİŞ ARKADA?
LANET OLSUN!

BU ARAYIŞLA NEDEN BU KADAR İLGİLENDİĞİNİ ANLAMIYORUM
ÇOK FAZLA ÖRGÜT DAĞITIYORLAR!
O KADAR KÖTÜ OLMASA, YİNE BİRİM DE "ARAMIZDA BEN TOPLARIM"
ARAMIZ
SUSUYORUM

BU BİLİNÇ OLMAZSA BUNU KİMİN NE ZORLA DEĞİŞTİRDİĞİNİ...
AHA BEN YAZDIM HER ŞEY SON DERECE TEPİS BİRİDİ
SİDDETLİ SEKS VEYA SADİZM ŞİDDET OLMADI...
VE ÜSTÜ BAŞINI TAMAM YAPMADI

